

A
MAGYAR-SZOVJET
BARÁTSÁG
DIADALÚTJA

A M A G Y A R - S Z O V J E T

B A R A T S A G D I A D A L Ú T J A

A

*magyar—szovjet
barátság
diadalútja*

KOSSUTH KÖNYVKIADÓ

Reddōs Kikkō a Kossin Konyakkikkō igasakkōja

A Magyar Szocialista Munkaspárt Kozponti Bizottsága és a Magyar Népköztársaság kormányának meghívására 1958 április 2-től április 10-ig hazánkban tartózkodott a Szovjetunió Kommunista Pártja és a Szovjetunió kormányának küldöttsége. A küldöttség tagjai: N. Sz. Hruscsov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Kozponti Bizottságának első titkára, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke (a küldöttség vezetője), F. R. Kozlov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Kozponti Bizottsága elnökségének tagja, a Szovjetunió Minisztertanácsának első elnökhelyettese, A. A. Gromiko, a Szovjetunió külügyminisztere, V. V. Grisin, a Szovjet Szakszervezetek Kozponti Tanácsának elnöke, P. J. Seleszt, Ukrajna Kommunista Pártja Kijev területi bizottságának első titkára, A. P. Bojkova, a Szovjetunió Kommunista Pártja leningrádi városi bizottságának másodtitkára és J. I. Gromov, a Szovjetunió magyarországi nagykövete.

A Hruscsov elvtárs vezette küldöttség nyolc napig tartó magyarországi látogatása a magyar–szovjet barátság diadalútja volt. Kiadványunk a nyolc történelmi nap alatt elhangzott nagyobb beszédeket, a közös nyilatkozat szövegét, valamint Hruscsov elvtársnak Moszkvába való megérkezésekor mondott beszédét tartalmazza,

A kiadó

A FERIHEGYI
REPÜLŐTÉREN

Április 2

Kedves Hruscsov elvtárs!

Kedves szovjet elvtársak!

Barátaink!

Mint szívesen látott vendégeket, forró szeretettel köszöntöm önöket, a Magyar Népköztársaság fővárosában, Budapesten. Nagy öröm és megtiszteltetés számunkra, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága és a Szovjetunió kormánya eleget tett pártunk és kormányunk meghívásának és viszonozza az önöknél tett tavalyi látogatásunkat. A magyar nép most legnagyobb ünnepére, április 4-re, a magyar dolgozók felszabadulásának évfordulójára készül. Nagy nemzeti sorsfordulónk idei megünneplésének jelentőségét kiemeli az önök jelenléte.

A magyar népet sötét századok, elnyomás és rabság zord emlékei tanították meg arra, hogy becsülje és nemzeti ünnepei legnagyobbjának tekintse április 4-ét. A magyar munkások, parasztok, értelmiségiek emlékeznek a sötét múltra és soha nem felejtik el, hogy a meggyötört, kizsákmányolt magyar nép 1945 tavaszán lett 1919 után újra és végleg szabad. A szovjet nép, a szovjet harcosok fegyverének győzelme hozta el magyar földre a szabadság uralmának napját. Nehéz és munkás esztendők teltek el az 1945-ös április óta, és ma büszkén, boldogan mondhatjuk el: a régi úri Magyarország helyén munkások és parasztok országa, szocialista ország épül. A nemzeti függetlenség, évszázadok forradalmár magyarjainak álma és harci célja, 1945-ben a Szovjetunió segítségével lett való-

sággá, s 1956 őszén, az ellenforradalommal vívott harc idején, a Szovjetunió segítségével, a proletár internacionalizmus új győzelmeként erősödött, szilárdult meg.

A 13 év előtti történelmi április nyitott utat dolgozó népünknek, hogy szolgából a maga urává legyen és a szocializmust építő nemzetek közé, az emberi haladás útján járó népek sorába lépjen. 1945 áprilisában ért örökre véget az a nemzeti szégyenben, a dolgozó emberek jogfosztottságában eltelt oly szomorú korszak, amelyet urak háborúi, imperialista érdekekért és tőkés haszonért pusztuló munkások és parasztok szenvedései jeleztek. Akkor – most 13 esztendeje – léphetett a dolgozó magyar nép a béke harcosai, az emberi jövőndő katonái közé.

Nagy megtiszteltetésnek tekintjük, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja és a szovjet kormány küldöttsége eljött hozzánk és ezt a küldöttséget Hruscsov elvtárs vezeti. A Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének, a Szovjetunió Kommunista Pártja első titkárának és a küldöttség többi tagjának sok a mindennapi munkája: a világ legnagyobb szocialista állama kormányának, az emberiség jövőjét munkáló lenini pártnak a vezetése; vállukra nehezedik a szovjet építés ezernyi gondja és a béke védelmében folytatott nagy nemzetközi küzdelem szüntelen csatái.

Hogy mégis eljöttek hozzánk, ezt a magyar nép iránti nagy megbecsülésnek érezzük, külön is megköszönjük. Köszönetünket elsősorban azzal fejezzük ki, hogy mi is minden erőnkkel a békét szolgáljuk, a béke és a szocializmus ügyének győzelmét törekszünk elősegíteni. Ez is egyike annak a sok-sok szálnak, amely összeköti a Magyar Népköztársaság politikáját a békét legbátrabban, legkitartóbban védelmező szovjet politikával.

Most például, amikor a szovjet kormány bejelentette, hogy a maga részéről felfüggeszti az atomkísérleteket és

felszólította a többi hatalmat példája követésére, korunk legnagyobb béketetteinek egyikével járult hozzá a bonyolult nemzetközi problémák megoldásához. Azok az emberiségellenes örültek, akik az atom- és hidrogénfegyvert a nemzetközi viták megoldása eszközének tartják, jó ha tudják: a szocialista tábor vezető hatalmának ez a békelépése a sok más tényező között azon is alapszik, hogy a szocialista tábor ereje szüntelenül nő, egysége szilárd és sem atom-, sem más fenyegetés nem téríti el a békés megoldások felé vezető útvjáról.

Mi, magyarok, lelkes örömmel fogadtuk az új szovjet béketett hírért. Egész népünk nevében mondhatom el, hogy a Magyar Népköztársaság dolgozó milliói – éppúgy, mint eddig – mindenben támogatják a Szovjetunió harcát, amelyet a szocialista tábor élén a békéért, a leszerelésért, a különböző társadalmi rendszerű országok békés együttéléséért és gyümölcsöző kapcsolatainak megteremtéséért folytat.

Szeretnénk, ha itt-tartózkodásuk napjaiban, amikor a magyar nép fiaival találkoznak, mindig azt éreznék, kedves szovjet elvtársaink, hogy túl a szavakon, hétköznapijaink minden munkájában és gondolatában ott él népünk szeretete a szovjet nép, a Szovjetunió Kommunista Pártja, kormánya és vezetői iránt.

Ennek az érzelemnek egyforma két része a köszönet a magyar népnek nyújtott testvéri segítségért és a tisztelet, a megbecsülés a Szovjetunió kommunista építőmunkájának új, világraszóló győzelmei iránt.

Bizonyosak vagyunk abban, hogy találkozásaik népünk fiaival, leányaival, munkásokkal, dolgozó parasztokkal, a nép ügyét szolgáló értelmiségiekkel tovább erősítik a magyar–szovjet barátságot, megszilárdítják a szocialista tábor, a proletár internacionalizmus, a béke nemzetközi erőit.

Még egyszer köszöntöm önöket, kedves elvtársak, a szovjet párt- és kormányküldöttséget, külön is köszöntöm Hruscsov elvtársat, akit együtt a világ munkásmozgalmának sok-sok millió fiával, nagyrabecsülünk és tisztelünk. Külön üdvözljük őt, mint a magyar nép őszinte, kipróbált barátját.

Érezzék jól magukat magyar földön, ünnepeljenek velünk együtt népünk szabadságának születésnapján.

Éljen a hazánkat felszabadító nagy szovjet nép, a Szovjetunió és dicső kommunista pártja!

Éljen a szocializmus és a béke!

Éljen örökké a magyar-szovjet barátság!

Kedves Kádár elvtárs!

Kedves Dobi elvtárs!

Kedves Münnich elvtárs!

Kedves elvtársak, kedves barátaink, a Magyar Népköztársaság dicső fővárosának tisztelt dolgozói, Budapest népe!

A mély megindultság érzésével lépünk ma földjükre. Most, a találkozás első perceiben, kedves magyar barátaink, először is teljesítjük népüktől kapott megbízatásunkat: tolmácsoljuk önöknek és Magyarországon minden dolgozójának a szovjet nép szívből jövő, forró, testvéri üdvözlését!

A Szovjetunió népeit az a mély meggyőződés hatja át, hogy a magyar munkások, parasztok, értelmiségiek – Magyarországon minden dolgozója – hűséges fegyvertárs a békéért, a szabadságért, a népeink boldogságáért és jobb jövőjéért vívott harcban.

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a forradalmi munkás-paraszt kormány meghívta a Szovjetunió párt- és kormányküldöttségét, hogy látogasson el az önök hazájába. Szívünk mélyéből szólunk, amikor őszinte köszönetet mondunk önöknek, kedves elvtársak, ezért a meghívásért.

Mindig jóleső érzés, ha barátok találkoznak. Különösen kedves nekünk ez a találkozás most, ezekben a tavaszi napokban, amikor a magyar nép felszabadulásának 13. évfordulóját, a Magyar Népköztársaság életének történelmi

nevezetességű napját, a hitlerista hóditók és a Horthy-fasiszták igája alóli felszabadulását ünnepli. Önökkel együtt örömmel üljük meg a magyar nép e nagy ünnepét.

Nem titkoljuk, hogy mélyen meghatott bennünket az a rendkívül meleg, baráti fogadtatás, amelyben bennünket, a szovjet nép képviselőit, részesítettek. Hálásan köszönjük szívélyes vendégszeretetüket, kedves elvtársak. Ez a találkozás minden szónál szebben beszél arról az őszinte, mély barátságról, amelyet a magyar nép a szovjet nép iránt érez.

Fogadják mély hálánkat azokért a meleg szavakért, amelyeket igen tisztelt Kádár János elvtársunk, a Magyar Szocialista Munkáspárt első titkára a Szovjetunióhoz intézett.

A szovjet emberek tavaly, mint legkedvesebb vendégeiket fogadták a magyar nép képviselőit, a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttségét. Akkor az önök vezetőivel tüzetesen megvitattuk az országaink közötti baráti kapcsolatok továbbfejlesztésének sok kérdését és a nemzetközi helyzet számos problémáját. 1957 március 28-án közös nyilatkozatot fogadtunk el, amely fontos mérföldkő a szovjet–magyar barátság erősítésének útján.

Azóta mindössze egy esztendő telt el. De hány öröndetes és fontos esemény történt azóta országaink életében! Barátságunk tovább szilárdult. Erősen bővültek gazdasági, politikai és kulturális kapcsolataink.

Ellenségeink megkísérelték, hogy provokációkkal és összeesküvésekkel szétzúzzák vagy legalábbis meggyengítsék népeink barátságát, a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság testvéri együttműködése azonban aknamunkájuk ellenére még inkább megerősödött.

A Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság között, miként valamennyi szocialista ország között, olyan kapcsolatok alakultak ki, amilyenek a leghívebb barátokat fű-

zik össze, akiket az érdekek közössége, az ideológia egysége és a szocializmusért, a kommunizmusért vívott harc végső célja egyesít. Soha senki meg nem bonthatja országainknak ezt az egységét és összeforrottságát.

Az imperialisták erőfeszítéseivel szemben áll a szocialista tábor valamennyi országának szilárd egysége és együttműködése. Meggyőződéssel állíthatjuk, hogy amíg egységesek és összeforrottak vagyunk, addig az ellenség semmiféle fondorlata nem ijeszt meg bennünket. Ezért tovább erősítjük és mint szemünk fényét óvjuk ezt az egységet, még szorosabbra zárjuk sorainkat, elmélyítjük barátságunkat és testvéri együttműködésünket.

A szovjet emberek nagyon jól tudják, hogy Magyarország dolgozói a Magyar Szocialista Munkáspárt és a forradalmi munkás-paraszt kormány vezetésével milyen sikereket arattak új életük építésében. Önökkel együtt örülünk ezeknek a sikereknek s biztosíthatjuk önöket, hogy a Szovjetunió és a többi szocialista ország a leghívebb és a legmegbízhatóbb barátjuk.

Szívünk mélyéből kívánunk önöknek, kedves elvtársak, újabb sikereket a szocialista Magyarország építéséhez!

Engedjék meg, hogy kifejezzem meggyőződésemet: küldöttségünk magyarországi látogatása újabb lépés lesz a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság közötti testvéri barátság erősítésének útján, s elő fogja segíteni a világ-béke megszilárdítását.

Éljen a Magyar Népköztársaság!

Erősödjék és virágozzék a magyar és a szovjet nép megbonthatatlan barátsága!

DÍSZÜNNEPSÉG
AZ OPERAHÁZBAN

Aprilis 3

Tisztelt ünneplő közönség!

Kedves elvtársak!

Szeretett vendégeink!

Tizenhárom esztendővel ezelőtt, 1945. április 4-én adta hírül a Szovjetunió népeinek és az egész világnak a szovjet hadsereg főparancsnoksága, hogy Magyarország területéről kiverték az utolsó hitlerista és magyar fasiszta csapatokat. Tizenharmadszor ünnepeljük most április 4-nek évfordulóját, a magyar nép legnagyobb ünnepét. Legnagyobb ünnepünk ez, mert április 4-nek, felszabadulásunknak köszönhető, hogy sok évszázados belső és idegen elnyomatás után Magyarország ismét független állam lett, lehetővé vált, hogy a magyar dolgozó nép visszatérjen arra az útra, amelyen 1919-ben egyszer már elindult, folytassa, amit a Magyar Tanácsköztársaság elkezdett.

Mai ünnepi gyűlésünk fényét emeli, hogy körünkben üdvözölhetjük a Szovjetunió párt- és kormányküldöttségét, s a küldöttség vezetőjét, Hruscsov elvtársat, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának első titkárát, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökét.

Ezen a napon emlékeznünk kell a múltra, mert sok emberrel van úgy, hogy a régi rosszról-bajról hamar elfeledkezik, s mert a ma fiataljai személyes tapasztalatból nem ismerhetik azt.

A felszabadulás előtt Magyarország Európa egyik elmaradott területe volt. A magyar nép kettős elnyomatás:

a magyar földesúri-kapitalista, valamint a Habsburg-hatalom, később pedig a náciizmus igájában sínylődött. Ennek következménye volt a dolgozó tömegek teljes politikai jogfosztottsága és a mélységes gazdasági nyomor. Magyarország sem politikailag, sem gazdaságilag nem volt független. Félgyarmati függőségére jellemző adat, hogy az ipari és bányászati részvénytársaságok részvényeinek mintegy 20 százaléka, a pénzintézetek részvényeinek mintegy 30 százaléka külföldi tőkések kezében volt.

A magyar uralkodó osztályok hazánk legőszibb ellenségeivel is összepaktáltak, elárulták az ország és a nép érdekeit, hogy védjék és megőrizték a kizsákmányolás lehetőségeit.

Az ország legnépesebb társadalmi osztályai, az ipari és a mezőgazdasági proletariátus a lakosságnak több mint 43 százalékát tették ki, de az összes jövedelemnek kevesebb, mint 23 százalékát kapták meg. Ugyanakkor a tőkések és a földbirtokosok, valamint nagy jövedelmű alkalmazottaik, a hajcsárok az összes egyéni jövedelem 30 százalékát élvezték, holott arányszámuk a lakosság egészében még a 9 százalékot sem érte el.

Ha a régi újságok lapjait forgatjuk, még az akkori – zömében kapitalista – sajtó híradásaiból is elénk tárul a munkásosztály, a dolgozó parasztság és az értelmiség helyzete. A munkások életét akkor a létbizonytalanság jellemezte. Robotoltak a munkások, de munkájuk eredménye a tőkés zsebébe vándorolt. S még boldognak mondták, aki robotolhatott. Filléres és kétfilléres béremelésért folytak az elszánt sztrájkharcok, de akik szót emeltek a nyílt és durva kizsákmányolás ellen, jobb esetben egyhamar a gyárkapun kívül, az utcán találták magukat, de azzal is számolniuk kellett, hogy a kizsákmányoló uralkodó osztály rájuk uszítja pribékjeit és börtönbe hurcolja őket. Nem egy híradást olvashattunk akkor arról,

hogyan menekültek munkások és kisgyermekükkel karjukon munkásasszonyok tömegesen az öngyilkosságba, a kibíratatlanul szörnyű élet szenvedései elől. Az egyházi és világi főurak, földbirtokosok százezer holdjain szinte az állatokkal egy sorban tengődtek a parasztok milliói. Robotoltak, de az aratásból nekik csak a végtelen fáradság és a család kenyerére rendszerint kevés, néhány keresztbúza jutott.

Aratott akkor bőven a halál. Magyarország szomorú rekord birtokosa volt a múltban. Az európai átlagnál jóval magasabb volt a gyermekhalandóság. Szedte áldozatait a „Morbus Hungaricus”, a „magyar betegség”, a tüdővész, amely hamar leverte lábáról az összezsúfolt, kunyhókban sinylődő, rosszul táplálkozó dolgozó emberek tíz- és százazreit.

A Horthy-fasizmus a maga rendszerét hazafias rendszernek akarta feltüntetni. Terjesztette a nacionalizmust, a sovinizmust, az antiszemizmust, gyűlöletre izgatta a magyar dolgozókat más népek dolgozóival szemben, az országon belül még a katolikusokat és a protestánsokat is szembe akarta fordítani egymással, hogy megossza az erőket, a nép ereje az egymás közti villongásban merüljön ki, ne egyesülhessen az uralkodó osztály megdöntésére, a nép hatalmának megteremtésére irányuló forradalmi harcban.

A Horthy-fasizmus kiszámított tervszerűséggel állandóan rágalmazta az 1919-es Magyar Tanácsköztársaságot, de emléket soha sem tudta kiölni a dolgozó emberek szívéből. Rágalmazta a Szovjetuniót, az elnyomott magyar milliók mégis mindig szeretettel, reménykedéssel és bizalommal tekintettek a megvalósult munkáshatalom országa felé.

A munkásosztály, a kommunisták által vezetett függetlenségi és felszabadulási harchoz csatlakoztak más haladó

erők is, mert egyre inkább megértették, hogy a kommunisták az igaz hazafiak.

A magyar kommunisták, a magyar nép legjobbjainak ereje azonban kevésnek bizonyult a szabadság és a függetlenség kivívásához. Dolgozó népünk 1919 után akkor lett ismét szabad, amikor a szovjet hadsereg szétverte Hitler rabló seregét. Ezért fogadták felszabadító barátokként, ezért üdvözölték meleg szeretettel hazánk földjén a Szovjetunió katonáit a magyar munkások és dolgozó parasztok, a haladás hívei.

A második világháború dúlásaival tetézett átkos örökséget vett át az úri Magyarországtól a dolgozó nép, amikor végre elindulhatott a maga útján és a kommunisták vezetésével megvívott politikai harcok eredményeként megszerezte a hatalmat.

Az imperialisták által 1956 őszén kirobbantott ellenforradalmat megelőző időszakban sok vita folyt a felszabadulás óta eltelt esztendők eredményeinek és hibáinak értékeléséről, s ma is vannak még – igaz, egyre szűkülő – rétegek, amelyek nem tudnak egyértelmű, világos értékelést kialakítani.

Mi tudjuk, megmondtuk, s ma is megmondjuk, hogy az előző párt- és kormányvezetés súlyos hibák egész sorozatát követte el mind a politikai munkában, mind pedig a gazdasági építést szervező és irányító munkában. Mi változatlanul arra törekszünk, hogy ezeken a hibákon okulva, feltétlenül elkerüljük megismétlődésüket. Ugyanakkor viszont a tények tömege támasztja alá azt a megállapítást, hogy a felszabadulást követő 13 esztendőt elsősorban a kivívott hatalmas sikerek, a nagyszerű eredmények jellemzik.

Ma, felszabadulásunk 13. évfordulóján jogosan állapíthatjuk meg, hogy a magyar dolgozó tömegek soha nem éltek olyan jól, mint napjainkban, örömmel mondhatjuk

el, hogy népünk műveltebb és egészségesebb, mint bármikor azelőtt.

Ipari termelésünk növekedésének üteme hatszor gyorsabbá vált, mint a Horthy-Magyarországon. Ennek nyomán az ipari munkások száma az 1938-as 712 000-ről 1955-ben 1 280 000-re emelkedett. Megszüntettük a dolgozó embereket fenyegető létbizonytalanságot, a munkanélküliséget, sőt a családok jó részében több kereső is van, ami szintén hozzájárul a családok jövedelmének emelkedéséhez, életszínvonaluk megnövekedéséhez. A magyar dolgozók jobban táplálkoznak, több élelmiszert fogyasztanak, több iparcikket vásárolnak, mint valaha is annak előtte.

Valóságos kulturális forradalom ment végbe hazánkban – akkor is így van ez, ha a közelmúlt esztendőik kultúrpolitikájának néhány intézkedését jogosan lehet bírálni. Kötelezővé tettük az általános iskolai oktatást; a középiskolás diákok száma a háború előttihez képest megháromszorozódott, az egyetemi és főiskolai hallgatók száma pedig a négyszeresére emelkedett. S ami számunkra különösen fontos: ma már többségben van az egyetemeken és a főiskolákon a munkás- vagy parasztszármazású, értelmiségi fiatal. A kiadott könyvek száma 1938-hoz viszonyítva, kétszeresénél is magasabbra emelkedett, a rádióelőfizetők száma pedig csaknem négyszerese a réginek.

1938-ban 2 millió 800 000 ember, az össznépesség 31 százaléka volt jogosult a társadalombiztosítási szolgáltatásokra, de emlékszünk, hogy ennek költségeit fele részben a dolgozóknak kellett fizetniük. 1957-ben a társadalombiztosításba bevontak létszáma már 6 millió százezerre emelkedett, s ez az ország lakosságának 62 százaléka!

A magyar társadalombiztosítás kiadásai 1949-ben nem egészen 2 milliárd forintot tettek ki, ez az összeg 1957-ben meghaladta a 7 milliárdot. Nálunk, a dolgozó nép ha-

zájában, ezeket a kiadásokat a közösség, a nép állama viseli – a kapitalista országok legtöbbszörében teljes tönkremenést, szinte a végleges nyomort jelenti, ha a családot eltartó kereső huzamosabb ideig betegeskedik.

Kedves elvtársak! Mint ahogyan a magyar nép erői annak idején kevésnek bizonyultak hazánk szabadságának kivívásához, éppen úgy elégtelenek lettek volna a gazdasági felemelkedéshez is. A felszabadulás óta ezen a téren elért eredmények megteremtéséhez is rendszeres és állandó, önzetlen baráti segítségnyújtást és támogatást kaptunk nagy barátunktól, a Szovjetuniótól.

A magyar és szovjet népek barátsága értékes történelmi hagyományokból táplálkozik, és mély gyökerei vannak. A magyar munkások és parasztok az 1905-ös orosz forradalom eszméin lelkesedve indultak harcba az uralkodó földbirtokos-kapitalista osztályok és a Habsburgok ellen.

Még nagyobb hatást gyakoroltak országunk legjobbjaira a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmének hírei, a leninizmus termékenyítő eszméi. A magyar nép fiai ezerszámra áldozták életüket, amikor az intervenciók, a szövetkezett kapitalista hatalmak meg akarták fojtani a világ első szocialista országát. Tovább mélyült a szovjet–magyar barátság 1919-ben, amikor Tanácsköztársaságunk a minden oldalról megtámadott szovjetország első szövetségesévé lett.

A szovjet–magyar barátság történetének további dicsőséges lapjai 1945-ben, s az utána következő esztendőben íródtak. Példa nélkül áll a magyar történelemben – de bizvást hozzátehetjük, hogy a múltban nem volt erre eset az egész emberiség történelmében sem –, hogy hadsereg azzal a szándékkal érkezék az ország területére, azért folytasson ott harcot, azért áldozza fiainak vérének és életét, hogy a győzelem eredményeként az ország a népé le-

gyen, az az ország független és szabad legyen. A történelemben először a szovjet hadsereg, a Szovjetunió művelte ezt, mert a Szovjetunió politikája a leninizmus tanításain, a proletár internacionalizmuson, a más országok népeivel épülő szoros barátságon, más országok szuverenitásának tiszteletbentartásán, a teljes egyenjogúságon épül.

A testvéri barátság, a segítségnyújtás nagyszerű bizonyossága volt, hogy a Szovjetunió – kérésünkre – 1956 novemberében segítséget nyújtott a forradalom magyarországi erőinek, támogatta a Magyar Szocialista Munkáspárt és a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány által tömörített tömegeket abban, hogy fegyveresen leverjék az imperialisták által szervezett, pénzzel és fegyverrel ellátott, uszító propagandával támogatott ellenforradalmat. A veszélyben forgó néphatalom megvédéséért vívott harcunkban erkölcsi-politikai és anyagi erővel is oldalunkon állt a Szovjetunió s vele együtt a szocialista tábor valamennyi országa.

Kedves elvtársak! Tizenhárom esztendővel ezelőtt nyertük vissza függetlenségünket és szabadságunkat, s a mai évfordulón elmondhatjuk, megvan minden biztosítéka annak, hogy ezt a függetlenséget és szabadságot megvédelmezzük, soha többé el ne veszítsük. Biztosítéka ennek az, hogy a párt, a kormány, a dolgozó nép levonta és helyesen alkalmazza a tizenhárom esztendő tanulságait. Pártunk erős és egységes, s mind szorosabbá váló kapcsolatok fűzik össze a magyar dolgozó néppel. A Magyar Népköztársaság, a proletárdiktatúra állama erős, szilárdabb, mint volt. A dolgozók akaratának megfelelően el vagyunk szánva arra, hogy nem tűrünk el semmiféle kísérletet, amely a néphatalom gyengítésére, aláásására irányul.

Az ellenforradalom nagy tanulságot jelentett a dolgozó tömegek számára. A magyar munkások, dolgozó parasz-

tok, a nép ügyéért tevékenykedő értelmiségiek nem kívánják vissza a kapitalista múltat. 1956 őszén látták, hogy a függetlenség és szabadság – a szocializmus forog vesztélyben. A kiszolgáltatottság és a kizsákmányolás visszaállítása került akkor napirendre. Ezért sorakoznak fel most mind nagyobb számban a munkásokon és a dolgozó parasztokon kívül az értelmiségi dolgozók is a párt és a kormány helyesnek bizonyult, a gyakorlat próbáját kiállt politikája mellett.

Biztos alapokon nyugszik a mi függetlenségünk és szabadságunk azért is, mert a szocialista tábor egyenrangú és egyenjogú tagjai vagyunk, ahhoz a testvéri közösséghez tartozunk, amelynek élén a Szovjetunió áll. Erőinket a varsói szerződésben egyesítettük. A mi szerződésünk szükséges és helyes voltát még jobban aláhúzzák a legutóbbi idők eseményei, különösképpen az a tény, hogy az imperialisták atomfegyverekkel is ellátják a nyugatnémet militaristákat. Dolgozó népünk érdekében szilárdan kitartunk a varsói szerződés mellett és hűen teljesítjük a szerződésből ránk háruló kötelezettségeket.

A jelenlegi nemzetközi helyzetet az jellemzi, hogy szüntelenül növekednek a szocialista világrendszer s különösképpen a szocialista tábor vezetőjének, a Szovjetuniónak erői. A Szovjetunió célja az, hogy elősegítse a legégetőbb nemzetközi problémák békés megoldását. Ezért terjeszti elő az építő javaslatok egész sorát.

A magyar dolgozók e javaslatok mellett állnak s ezért a magyar kormány minden tőle telhetőt megtesz, hogy segítse megvalósulásukat.

A világ népei nagy örömmel látják a Szovjetunió páratlan technikai és tudományos sikereit, amelyek súlyos csapást mérnek az úgynevezett erőpolitikára, keresztülhúzzák a hidegháború módszereit gyakorló és háborúra törő imperialista körök számítgatásait.

Ma már épeszűnek sem lehet mondani azt az embert, aki nem veszi tudomásul, mekkora változások történtek a Nagy Októberi Szocialista Forradalom óta eltelt negyven esztendő alatt a győzelmes szocializmus országában.

A negyvenedik évforduló alkalmából tartott ünnepi üléséről a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje már azzal a felhívással fordulhatott a Szovjetunió népeihez, hogy a szovjethatalom fennállásának kezdődő ötödik évtizede a kommunizmus megvalósításának évtizede legyen!

A közismerten primitív és rendkívül elmaradott cári Oroszországból a szovjethatalom negyven esztendeje a világgazdaság vezető helyén álló iparral és a tudományban vezető helyen álló legmagasabb felkészültséggel rendelkező, óriási szocialista világhatalmat teremtett. A szovjet tudósok alkották meg elsőnek az interkontinentális rakétát, a Szovjetunió bocsátotta fel elsőként a mesterséges holdakat, s nyitott új korszakot az emberiség számára a természet megismerésében is.

A Szovjetunió ereje – a világ minden népének ereje!

A Szovjetunió ereje ad a mi számunkra is újabb bátortást és bizakodást, hogy kitartóan haladjunk tovább a magunk választotta úton.

Mint az egész világ közvéleményében, a magyar dolgozó nép körében is óriási visszhangra talált a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének most született döntése, amellyel kimondta az atomkísérletek egyoldalú beszüntetését. Mekkora erőt, önbizalmat fejez ki ez a döntés! A kapitalista országok népei ennek a határozatnak fényénél még világosabban látják azt a valóságot, hogy a maguk országának imperialista háborús uszító körei félrevezetik és becsapják a népet, amikor a Szovjetunió háborús készülődéseiről, támadó szándékairól hazudoznak. A százmilliók békeakarata – szilárdan bízunk benne – arra fogja készíteni a vezető kapitalista hatalmak politikusait,

hogy a kormányfők találkozásán megvitassák a nemzetközi helyzet égető problémáit és közösen keressék megoldásuk gyors lehetőségeit.

A Magyar Népköztársaság külpolitikáját egyértelműen az határozza meg, hogy a szocialista tábor tagja vagyunk, mert ez biztosítja, hogy csorbitatlanul megőrizzük állami szuverenitásunkat és tovább építhessük hazánkban a szocializmust. Politikánk célja az, hogy ingadozás nélkül hozzájáruljunk a szocialista tábor egységének további megszilárdításához, erőinek növeléséhez, s a proletár internacionalizmus szellemében ápoljuk és elmélyítsük a szocialista országokhoz, elsősorban a Szovjetunióhoz fűződő testvéri kapcsolatainkat. A baráti országokkal való szoros együttműködés mellett – a békés egymás mellett élés alapelvéből kiindulva – a Magyar Népköztársaság kormánya arra törekszik, hogy az egyenjogúság alapján a nem szocialista országokkal is rendezze és fejlessze politikai és gazdasági kapcsolatainkat, viszonyunkat. Ilyen irányú törekvéseinknek már vannak eredményei.

Kapcsolataink a kapitalista országokkal lényegében az előbbi normális szinten teljesen helyreálltak, sőt több viszonylatban ki is szélesedtek.

Kedves elvtársak! Pártjával és kormányával összeforrott, egységében erős nép ünnepli ma hazánkban április negyediké tizenharmadik évfordulóját. Ez az egység a záloga annak, hogy sikeresen valósítjuk meg a szocializmus építésében előttünk álló további teendőket. Idei népgazdasági tervünk ismeretes dolgozó népünk előtt. Ezek a tervfeladatok reálisak, arra a biztos alapra épültek, hogy az ellenforradalom által okozott súlyos gazdasági zavarok és veszteségek ellenére, a múlt év második felében általában már magasabb színvonalon folyt a termelés, az egész gazdasági élet magasabb szintet ért el, mint 1956 első kilenc

hónapjában. A magyar dolgozók munkája, a Szovjetuniótól és a többi barátunktól kapott segítség tette ezt lehetővé, s most már azt a célt tűzhettük magunk elé, hogy az életszínvonal stabilizálása mellett lényegében saját erőforrásainkra alapozva növeljük a nemzeti jövedelmet, az életszínvonal további emelésének egyetlen biztos alapját.

Ez évi tervünk ugyanúgy, mint készülő hároméves tervünk a párt és a kormány hosszabb időre szóló gazdaságpolitikájának részét képezi. Ennek a gazdaságpolitikának lényege az, hogy az ország természeti adottságaira, a reális lehetőségekre, a dolgozó nép öntudatos jó munkájára és a baráti országokkal fennálló együttműködésre épül, s azal számol, hogy a legésszerűbben használjuk fel lehetőségeinket, ilyen módon fokozatosan, de biztonsággal haladjunk előre a szocializmus építésének útján. A kormány megfelelő intézkedéseket tett és tesz arra is, hogy a legfontosabb területeken bizonyos minőségi átalakulás történjék a gazdasági fejlődésben. Ezért tűzte ki célul ez évi népgazdasági tervünk az ipar szerkezetének fokozatos javítását. A dolgozók helyeslésével találkozott a kormánynak az az intézkedése, amely a dolgozók anyagi ösztönzése céljából kialakította a nyereségrészesedés rendszerét, amelyet a továbbiakban is fenn kívánunk tartani. Ennek alapjául a termelés gazdaságosságát tekintjük. Ez évben az első alkalommal egymilliárd forint nyereségrészesedést fizettünk ki a dolgozóknak.

Számtalan más ténnyel együtt ez a tapasztalat is arról győzi meg munkásosztályunkat, műszaki értelmiségünket, hogy érdemes odaadóan fáradoznia a tervek teljesítésén, helyes és szükséges, hogy a saját maga érdekében is magáévá tegye kormányunknak a takarékos gazdálkodásra vonatkozó felhívását. Elsősorban az ipar és a mezőgazdaság dolgozóin, velük együtt a tudósokon, a tudomány szakemberein múlik, hogy megoldjuk iparunk, egész nép-

gazdaságunk további fejlesztésének fontos feladatát: emeljük a termelés műszaki-technikai színvonalát és különösképpen ezzel a módszerrel tegyük olcsóbbá termelésünket, versenyképesebbé exportra kerülő termékeinket. Az állami gazdaságok, a gépállomások dolgozói, a termelőszövetkezeti tagok és az egyénileg gazdálkodó parasztok azzal járulhatnak hozzá saját maguk és egész népünk életének további javításához, ha mezőgazdaságunkat a belterjesség irányában fejlesztik, nagyobb gondot fordítanak az állattenyésztésre és lehetővé teszik, hogy a hazai szükségletek kielégítésén kívül, a régi hagyományoknak megfelelően, mezőgazdasági termékeket is exportálhassunk. Minden dolgozó abban a biztos tudatban munkálkodhatik, hogy a párt és a kormány szilárd, nem kapkodó és nem kanyargó politikája – s ezen belül szolid gazdaságpolitikája – megteremti a nyugodt alkotó munka, a fejlődés, a további gazdasági sikerek feltételeit.

Az ünnepi évfordulón minden tapasztalatunk és visszaemlékezésünk számbavétele arról győz meg minket, hogy jó úton járunk, jó cél eléréséért munkálkodunk. Népünk szabad, független, szocializmust építő nép. Magáénak érzi ezt a társadalmi rendet, megvédelmezi minden ellenséges támadással szemben. Készen áll a munkára, hogy tovább haladjunk előre és felfelé, a szocializmus magaslatai felé. Népünk saját erejében és nagy barátaink támogató erejében bizakodva néz a jövő elé!

Éljen április negyedike – hazánk felszabadulásának, függetlenségének ünnepe!

Éljen a magyar és a szovjet nép örök és megbonthatatlan barátsága!

Éljen a világ dolgozóit egybeforrasztó proletár internacionalizmus!

Éljen a béke!

Kedves Kádár elvtárs!

Kedves Dobi elvtárs!

Kedves Münnich elvtárs!

Kedves elvtársak! Barátaink!

Engedjék meg, hogy először is szívből jövő köszönetet mondjak a lehetőségért, hogy felszólalhatok ezen az ünnepi gyűlésen, amelyet abból az alkalomból rendeztek, hogy 13 évvel ezelőtt Magyarország felszabadult a Hitler-fasiszták és horthysta bérenceik igája alól.

Bennünket, a párt- és kormányküldöttség tagjait, mélyen megindítottak Münnich Ferenc elvtárs meleg, baráti szavai, amelyeket a Szovjetunióról, népünkről, kommunista pártunkról mondott. Engedjék meg, hogy őszinte köszönetet mondjak erőfeszítéseink ily nagyrabecsüléséért.

Küldöttségünket magyar földre érkezésének első pillanatától meleg, szívélyes vendégszeretet vette körül. Jól tudjuk, hogy ez elsősorban azokat a baráti érzéseket fejezi ki, amelyeket Magyarország dolgozói a szovjet nép iránt táplálnak. Biztosíthatjuk önöket, hogy a szovjet népben a testvéri szeretetnek és barátságnak ugyanilyen forró érzései élnek a magyar nép iránt.

A Magyar Népköztársaság nemzeti ünnepe alkalmából a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága, a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje, a szovjet kormány megbízásából és nevében, valamint az egész szovjet nép nevében forrón köszöntöm önöket, kedves elvtársak és önökön keresztül a magyar dolgozókat. A szovjet nép szívből

kíván önöknek sok sikert a szocialista építés nagy munkájához, a béke megszilárdításáért, dicső hazájuk biztonságáért és függetlenségének védelméért vívott harcukhoz.

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány szíves meghívására eljöttünk hazájukba, hogy viszonzozzuk látogatásukat, és jobban megismerkedhessünk a tehetséges, szorgalmas magyar nép életével, munkás hétköznapijaival. Őszintén reméljük, hogy a Szovjetunió párt- és kormányküldöttségének látogatása tovább bővíti és mélyíti a népeink között kialakult baráti kapcsolatokat.

A szovjet és a magyar nép ellenségei, aljas céllal megpróbálják belesúlykolni a hiszékeny emberek fejébe, hogy az orosz–magyar kapcsolatok egész története egyrészt Ausztria–Magyarországnak a hármasszövetségben és az Oroszország elleni háborúban való részvételére, másrészt a cári csapatoknak az 1848–1849-es magyarországi forradalom elfojtásában vitt szerepére korlátozódik. Ez azonban ostoba, nagyon is átlátszó hazugság. Hamisítás, mert úgy igyekeznek beállítani a dolgot, mintha országaink uralkodó, kizsákmányoló osztályainak múltbeli viszonya egyben népeink viszonya lett volna. Ez azonban két különböző dolog. Aki csak egy kissé is tájékozott a történelemben és nem akarja eltorzítani, jól tudja, hogy népeink mindig milyen nagy rokonszenvet éreztek egymás iránt.

Gondoljunk 1917-re, amikor hazánk munkásosztálya, dolgozó népe lerázta magáról a cárizmus gyűlöletes igáját, majd győzelemre vitte a Nagy Októberi Szocialista Forradalmat, s ezzel új korszakot nyitott az emberiség történelmében, Magyarország munkásosztálya, dolgozó népe mily lelkesen támogatta a fiatal szovjet köztársaságot.

A szovjet nép soha nem felejtí el azoknak a magyar dolgozóknak a testvéri segítségét, akik az oroszországi

proletariátussal és dolgozó parasztsággal vállvetve, hőiesen harcoltak az Októberi Forradalom diadaláért. A polgárháborúban sok tízezer magyar testvérünk küzdött hazánk ellenségei ellen. Szívből jövő hálát érzünk irántuk. Hálásak vagyunk a magyar munkásosztálynak, a magyar népnek, amely oly állhatatos, bátor harcosokat, igazi proletár internacionalistákat nevelt, mint Szamuely Tibor, Kun Béla, és az itt jelenlevő harcostársunk és barátunk: Münnich Ferenc.

Kedves elvtársak! A magyar munkásosztály, amely megismerte az elnyomatás keserveit, mindig a nemzetközi forradalmi mozgalom harci soraiban haladt. Budapesten már 39 évvel ezelőtt kitűzték a munkás-paraszt hatalom vörös zászlaját.

Mi, az idősebb nemzedék tagjai, jól emlékszünk még, hogy a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának híre milyen lelkesedést keltett Oroszországban és világszerte a dolgozók között. A Magyarországról érkező hírek „ujjongó örömmel töltenek el bennünket”, s e hírek „erkölcsi győzelmünkről” tanúskodnak – írta akkor a nagy Lenin. A magyar munkások példája fényesen bizonyította a marxizmus-leninizmus eszméinek mindenekfelett diadalmas-kodó erejét, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom nemzetközi jellegét. Vlagyimir Iljics Lenin a magyar munkásokhoz intézett üdvözlésében a következőket írta:

„Az a háború, amelyet ti viseltek, az egyetlen jogos, igazságos, igazán forradalmi háború, az elnyomottak háborúja az elnyomók ellen, a dolgozók háborúja a kizsákmányolók ellen, háború a szocializmus győzelméért. Az egész világon a munkásosztály minden becsületes tagja a ti pártotokon áll.”

A Magyar Tanácsköztársaságot annak idején megfojtotta a reakció, a nemzetközi imperializmus ereje. Az ellenforradalom Magyarországon vadállati módon számolt

le a magyar szabadságharcosokkal, tizezerszámra gyilkolták le a magyar hazafiakat, s 70 000 embert vetettek börtönbe. A nép elnyomói még az irtómagját is ki akarták irtani a magyar nép ama évszázados törekvésének, hogy szabadon, tőkések, földbirtokosok nélkül éljen. A gyárat és az üzemeket visszaadták a tőkéseknek, a földet a nagybirtokosoknak. Magyarországon a fasiszta reakció uralmának sötét korszaka következett.

A magyar munkások, parasztok és haladó értelmiségiek szívében azonban tovább lángolt a szocializmus eszméinek tüze. Semmiféle fasiszta kegyetlenkedés nem tudta elnyomni a magyar népben a szabadságvágyat, azt a törekvést, azt az eltökélt szándékot, hogy lerázza magáról a kapitalizmus igáját és a fasizmus gyűlöletes rabláncát. A szabadság tüze 1945 áprilisában lobbant fel, amikor a magyar nép a szovjet hadsereg győzelmeinek eredményeképpen lerázhatta magáról az átkos emlékű Horthy-rendszert és a fasizmus véres diktatúráját, saját kezébe vehette a hatalmat. Végre valahára elnyerhette a régóta várt szabadságot és függetlenséget!

A szovjet katonáknak, Sztálingrád hőseinek szívében – Nyugat felé törve – ott élt az 1848/1849-es magyar szabadságharc és az 1919-es dicső Magyar Tanácsköztársaság emléke, Magyarország dolgozóira és a német fasiszta megszállók uralma alatt sínylődő más országok dolgozóira gondoltak. A szovjet harcosok életüket és vérüket nem kímélve, csapást csapás után mértek a fasiszta hódítókra, s ezzel segítséget nyújtottak azoknak a népeknek, amelyek oly sokat szenvedtek a hitleri rabságban. A magyar Alföldön, a Duna és a Tisza partjainál s itt, Budapesten bontakozott ki a dolgozó ember jövőjéért és boldogságáért vívott harcok egyik nagy csatája. A szovjet nép fiainak tízezrei áldozták életüket a magyar nép szabadságáért. Né-

peinknek a fasizmus elleni közös harcban ontott vére örökre megpecsételte barátságunkat.

A felszabadított Magyarország a szocialista építés útjára lépve, rövid idő alatt ugrásszerű fejlődést ért el az ipari termelésben, a lakosság életszínvonalának emelésében és a kulturális forradalomban, amely a magyar munkások és parasztok előtt szélesre tárta a tudomány és a művelődés kapuit.

A szocializmus ellenségei fogcsikorgatva nézik a szocialista országok dolgozóinak sikereit. Ezért aztán minden eszközt megragadnak, hogy ártsanak ezeknek a népeknek, akadályozzák őket az új, szocialista élet építésében. Hogy eljárásuk mennyire cinikus, az már abból is látható, hogy nem is titkolják szándékukat. Elvtársak, önök jól tudják, hogy bizonyos kapitalista államok vezető körői roppant nagy összegeket áldoznak a szocialista országok elleni aknamunkára, nyíltan hirdetik ellenséges terveiket: a népi demokratikus rendszer megdöntését és a kapitalista rendszer visszaállítását.

Ilyen aljas tervet szöttek a Magyar Népköztársaság ellen is. Az imperialisták, kihasználva Magyarország volt vezetőinek hibáit és torzításait, 1956 október-novemberében megindították bűnös gépezetüket. A kívülről buzdított és szervezett magyar reakciós erők fasiszta zendülést robbantottak ki. Minden eszközt felhasználtak a nép félrevezetésére.

Mint sötét hollósereg, úgy kezdett visszaszállni Magyarországra a szétzúzott kizsákmányoló osztályok dühödt söpredéke. Előbújtak oduikból a népi demokratikus rendszer álcázott ellenségei. A börtönökből kiszabadított közönséges bűnözők csatlakoztak az ellenséges erökhöz.

Nagy veszély fenyegette hazájuk dolgozóinak szocialista vívmányait. A magyar nép 1956 október-novemberében bizonyosságot tett forradalmi érettségéről, arról, hogy

a magyar kommunisták vezetésével meg tudja védelmezni a népi demokratikus rendszer nagy vívmányait.

Természetesen látnunk kell, hogy a hazug jelszavak léprecsalták a dolgozók egyes csoportjait – különösen az értelmiségiek körében –, s ezek becsapás és félrevezetés áldozatai lettek. Ha ellenségeink ostobák lennének, a nép könnyebben harcolhatna ellenük. Ellenségeink azonban ravaszak, körmönfontak. Rejtett szándékaikat nem teregetik ki azonnal, hanem elkendőzik, a „szabadság”-ról, a „demokráciá”-ról hangoztatott frázisokkal álcázzák magukat, hogy annál könnyebben hajthassák végre népellenes cselekedeteiket.

A magyar nép azonban nem követte az árulók szálnalmas csoportját. Az összeesküvők elszigetelődtek a néptől.

Ellenségeink arra számítottak, hogy sikerül szétszaggatniuk, vagy legalábbis meglazítaniuk a szocialista országok népei között szövődött szoros, testvéri barátság kötelékeit. A magyarországi október-novemberi események a szovjet–magyar barátság szilárdságának fokmérői voltak. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy amikor a nemzetközi és a belső reakció erői nyíltan galád támadást intéztek az egységes szocialista tábor egyik tagja ellen, az egész világ feszülten figyelte, mit tesz a Szovjetunió.

A Szovjetunió, a szovjet nép nem maradhatott közömbös bajbajutott barátjának, a magyar dolgozók millióinak sorsa iránt, akiket az a veszély fenyegetett, hogy újból a földesúri és kapitalista kizsákmányolás rabigájába kerülnek. A Szovjetunió, testvéri kötelességéhez híven, a proletár internacionalizmus mély és igaz érzésétől vezettetve, nem térhetett ki Magyarország kormányának kérése elől: a magyar nép segítségére sietett.

A szovjet–magyar barátság kiállta a reakciós erők csapásait, sőt még jobban megszilárdult és megerősödött, s ezt a barátságot ma már semmiféle ellenséges mesterke-

dés sem bonthatja meg, bárhogy toporzékoljon és dühögjön is az imperialista reakció.

Az ellenforradalmi lázadás leveréséhez segítséget nyújtottunk a magyar népnek, s ezzel megakadályoztuk, hogy az ellenség megbontsa az egész szocialista tábor egységét, amely nehéz próbát állt ki a magyarországi események napjaiban. Világosan láttuk, ha segítséget adunk Magyarországnak az ellenforradalom leveréséhez és következményeinek minél gyorsabb felszámolásához, ezzel segítjük a szocialista tábor valamennyi országát is. Ismeretes, hogy az ellenforradalom elfojtásához a magyar népnek adott támogatásunkat egyöntetűen helyeselték a szocialista országok dolgozói, s az egész haladó emberiség.

A szocialista országok dolgozói, kommunista és munkáspártjai nagyon jól tudják, hogy a népek szociális vívmányait, nemzeti függetlenségét csakis a szocializmus országainak egysége és összeforrottsága szavatolja.

A Szovjetunió Kommunista Pártja elsőrendű feladatának és internacionalista kötelességének tartja, hogy az egyenlőség, a testvéri együttműködés és a kölcsönös bizalom lenini elveinek alapján minden szocialista országgal fáradhatatlanul erősítse és bővítse politikai, gazdasági és kulturális kapcsolatait.

Kedves elvtársak! Münnich Ferenc elvtárs igen meggyőzően ismertette a magyar népnek az utóbbi időben aratott sikereit. Magyarország dolgozói rövid idő alatt szép eredményeket értek el a népi demokratikus rendszer erősítésében. Ez nyilvánvalóan megmutatta a Magyar Népköztársaság állami és társadalmi rendjének nagy életerejét. Magyarország belpolitikai és gazdasági helyzete napról napra szilárdul.

Növekszik a Magyar Népköztársaság nemzetközi tekintélye. A magyar nép magabiztosan, erőteljesen, szilárdan

halad tovább azon az úton, amelyre 13 évvel ezelőtt lépett: a szocializmus építésének útján.

A magyar népnek a szocialista építésben aratott sikerei mutatják legjobban a magyar dolgozó tömegek hangulatát: azt, hogy szorosan tömörülnek a Magyar Szocialista Munkáspárt, a forradalmi munkás-paraszt kormány köré és hűségesek a népi demokratikus rendszerhez.

A magyar nép minden eredményét elsősorban a Magyar Szocialista Munkáspárt és Központi Bizottsága hozzáértő vezetésének köszönheti. Nem véletlen, hogy az ellenség mindig a munkásosztály pártját támadta és támadja a legnagyobb erővel. A reakció célja világos: meg kell fosztani élcsapatától a magyar munkásosztályt, Magyarország dolgozóit. De a párt újjáalakult és megingathatatlan szilárdsággal vezeti a népet. Országukban a Magyar Szocialista Munkáspárt hozzáértő vezetése a szocializmus sikeres építésének záloga.

A magyar kommunistáknak pártjuk újjáalakítása közben nagy nehézségekkel kellett megbirkózniuk. Ezek részint a Magyar Dolgozók Pártjában kifejlődött revizionista irányzatokból, részint abból is adódtak, hogy a régi vezetőség szektás, dogmatikus hibákat követett el, már nem volt elég rugalmas, s nem tudta helyesen értékelni a helyzetet, határozatlanul és ingadozva hajtotta végre a párt irányvonalát.

A Magyar Szocialista Munkáspárt és Központi Bizottsága helyes politikájának eredményeképpen a párt tömegbefolyása helyreállt; politikáját ma már tevékenyen támogatják a magyar dolgozók. S ez a legfőbb. A Központi Bizottság élén a magyar munkásmozgalom kiváló képviselője, a harcos és a vezető nagyszerű tulajdonságaival rendelkező Kádár János elvtárs áll.

A népi kormány politikájának, a marxista-leninista párt politikájának mindig összhangban kell lennie a mun-

kásosztály, a dolgozók érdekeivel, erősítenie kell a népi demokratikus rendszert, javítania a tömegek életkörülményeit. A nép mindig támogatni fogja az ilyen politikát.

A Hazafias Népfront ma már a magyar dolgozók millióit egyesítő, átfogó tömegmozgalom, amely eredményes és hasznos munkát végez, hogy tömörítse a magyar nép haladó erőit, erősítse a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A Hazafias Népfront testesíti meg a Magyar Szocialista Munkáspárt és a népi Magyarország kormánya mögé felsorakozó dolgozók harci egységét.

Újabb sikereket kívánunk a Hazafias Népfrontnak és vezetőinek a nép javát, a béke és a szocializmus ügyét szolgáló munkájukhoz.

Elvtársak, tudjuk, hogy önöknek még sok nehézséggel kell megküzdeniük. Ismeretes, hogy az emberek tudatában mennyire élnek még a kapitalizmus csökevényei, különösképpen akkor, amikor még köztünk vannak a volt uralkodó osztályok képviselői, a kapitalista irányzatok hordozói. Pontosan így van ez önöknél, Magyarországon is.

Lehetetlen olyan helyzetet teremteni, hogy kivétel nélkül mindenki elégedett legyen a párt politikájával. Egyeseknek persze hogy nem tetszik a népi hatalom, nem tetszik ez a politika, különösen azoknak, akik – mivel a hatalom a nép kezébe került – elvesztették üzemüket és gyárukat, óriási hasznot biztosító kereskedelmi és egyéb vállalatukat. De hiszen ez nem is az ő hatalmuk. Az ő uralmuknak vége, méghozzá mindörökre. Magyarországon ma a hatalom a népé, a dolgozóké, nem pedig azoké, akik a nép nyakán ültek és saját meggazdagodásuk érdekében kíméletlenül kizsákmányolták a népet.

A szocialista országok népei saját tapasztalataik alapján nagyon is jól meggyőződtek róla, hogy csakis a szocialista rendszer biztosíthatja anyagi és szellemi erőik teljes

és sokoldalú virágzását. A szocialista országoknak a békés építőmunkában, a lakosság életszínvonalának emelésében, a tudomány és a kultúra fejlesztésében kivívott eredményei bizonyítják, hogy helyes azoknak a pártoknak a politikája, amelyeknek munkásságát a marxizmus-leninizmus halhatatlan eszméi vezérlik.

Vegyük például a mi hazánkat. Magyarországon az idősebbek bizonyára még emlékeznek rá, milyen elmaradott és gyenge volt Oroszország gazdasági élete az első világháború küszöbén.

Az első világháború, majd az 1917-es Októberi Forradalmat követő imperialista intervenció majdnem teljesen koldusbotra juttatta országunkat. 1920-ban például az acéltermelés mindössze 200 000 tonna volt. Ma a Szovjetuniónak két nap sem kell ennyi acél előállításához. 1917-ben Oroszország a világ ipari termelésének mindössze 2–3 százalékát adta, ma viszont a Szovjetunió állítja elő a világ ipari termelésének egyötödét.

A szovjet nép olyan szocialista átalakításokat hajtott végre, hogy országunk ma már megelőzte még az iparilag legfejlettebb európai országokat is, pedig ezek gazdasági élete összehasonlíthatatlanul fejlettebb volt a cári Oroszország iparánál és mezőgazdaságánál.

A Szovjetunió iparát, mezőgazdaságát, egész gazdasági életét nagyarányú fellendülés jellemzi. Világszerte ismeretesek hazánk nagyszerű eredményei a tudomány, a technika, a kultúra fejlesztésében. Méltán vagyunk büszkék arra, hogy a föld első mesterséges holdjait a Szovjetunió lötte ki. Ezek új szakaszt nyitottak a világmindenségre vonatkozó ismereteink fejlődésében.

A szovjet nép most sikeresen oldja meg azt a feladatot, hogy az ipari termelés legfontosabb területein történelmileg a legrövidebb idő alatt utolérje és túlszárnyalja az Egyesült Államokat.

Az iparfejlesztés legfontosabb kérdése – a termelés növelésének üteme – már réges-régen a Szovjetunió javára dőlt el. Az 1929-től 1956-ig terjedő időszakban – a második világháború éveinek kivételével – a Szovjetunió ipari termelésének átlagos évi növekedése meghaladta a 16 százalékot. Az Egyesült Államokban az ipari termelés átlagos évi növekedése ezekben az években alig érte el a 3 százalékot.

Ezenkívül figyelembe kell venni, hogy a Szovjetunió gazdasági élete, miként az összes szocialista országoké, mentes a válságoktól és a tömeges munkanélküliségtől, a kapitalizmus elmaradhatatlan velejárójától. A Szovjetunió iparának fejlődése állandóan felfelé ível.

A szovjet emberek soha nem elégszenek meg a kivívott eredményekkel, hanem újabb és újabb tartalékokat kutatnak fel, hogy szakadatlanul fejlesszék az ország gazdaságát. Ezt a célt szolgálja az ipar és az építőipar irányításának tavaly végrehajtott átszervezése, a gép- és traktor-állomások jelenlegi átszervezése, valamint pártunk és a szovjet kormány más intézkedései, amelyek az ipari és a mezőgazdasági termelés további növelését szolgálják. A szovjet nép bizonyos abban, hogy országunk már a közeljövőben utoléri, sőt túl is szárnyalja gazdasági vonatkozásban az Egyesült Államokat. Az új, a haladó mindig diadalmaskodik a régi, a hanyatló fölött. Ez a társadalom fejlődésének könyörtelen törvénye.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának egész politikája és gyakorlati tevékenysége arra irányul, hogy évről évre javuljanak a munkások, a kolhozparasztok, az értelmiségiek életkörülményei, hogy egész földünket az öröm, a boldogság, a jövőbe vetett szilárd hit pompás virágai borítsák. Nincs szükségünk sem hódító háborúkra, sem más államok és népek belügyeibe való beavatkozásra, sem hidegháborúra, sem gyűlölködéssre, sem bizalmatlanságra.

Nem kell tudósnak vagy katonai szakembernek lenni annak megértéséhez, hogy egy elkövetkező háború – ha bűnös erők kirobbantanák – felmérhetetlen bajt zúditana az egész emberiségre. Egy bolygón élünk a kapitalista országokkal, s nekünk jobb, ha nem háborúzunk. Ezt nem azért jelentjük ki, mert gyengék vagyunk. Szilárd meggyőződésünk, hogy egy esetleges háborús összeütközés esetén a szocialista rendszer győz, a kapitalista rendszer pedig nem tudja átvészelni a súlyos mepróbáltatásokat.

Am a kommunisták nem akarják, hogy eszméik tíz- meg tízmillió ember pusztulása árán jussanak diadalra. A szocialista országok egyetlen népre sem akarják rákényszeríteni saját rendszerüket. Szilárd meggyőződésünk, hogy a szocializmus fölénye a kapitalizmussal vívott békés versenyben domborodik ki a legnagyobb erővel. A Szovjetunió azt javasolja a kapitalista államoknak, hogy ne a fegyverkezésben, hanem a nép életszínvonalának emelésében, ne katonai támaszpontok és rakétakilövő berendezések építésében, hanem a lakás- és iskolaépítésben, ne a hidegháború kiterjesztésében, hanem a kölcsönösen előnyös kereskedelemben és a kulturális értékek cseréjében versenyezzünk. Napjainkban nem képzelhető el más értelmes politika, mint a békés egymás mellett élés, az észszerű kompromisszum politikája, amely egyik országot sem hozza előnyösebb helyzetbe, s amely szavatolja valamennyi ország biztonságát.

Most ez a kérdés: békés egymás mellett élés vagy háború.

A Szovjetunió elszántan síkraszáll az általános leszerelésért, a nukleáris fegyverek feltétlen eltiltásáért, az atom- és hidrogénbomba-kísérletek azonnali beszüntetéséért, a hidegháború felszámolásáért. A szovjet kormány békepolitikát folytat, s a nemzetközi feszültség enyhítésére, a bizalom légkörének megteremtésére törekszik,

ezért az utóbbi három évben 2 140 000-rel csökkentette fegyveres erőinek létszámát.

Önök már tudják, hogy a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének első ülészakán a napokban hozott döntés értelmében a Szovjetunió egyoldalúan beszünteti az atom- és hidrogénfegyverek valamennyi fajtájával folytatott kísérleteket.

A Szovjetunió minden erőfeszítésével azon volt és azon lesz, hogy kölcsönös megértést és baráti kapcsolatokat teremtsen minden ország népével. Abból indul ki, hogy a jelenlegi körülmények között minden kormánynak, amely átérzi a béke sorsáért reá háruló felelősséget, felül kell emelkednie az ideológiai nézeteltéréseken. Az utóbbi 3-4 esztendőben több pozitív eredményt értünk el ebben a vonatkozásban.

Sajnos, több nyugati ország vezetői még mindig nem mutatnak hajlandóságot arra, hogy kövessék a békés egymás mellett élés, a meg nem támadás, a területi sértetlenség és a szuverenitás kölcsönös tiszteletbentartásának elveit, ne avatkozzanak más országok belügyeibe, s lemondjanak az erőpolitikáról. Nem akarnak számolni azzal, hogy a népek gyűlölik a hidegháborút, békét követelnek, intézkedéseket sürgetnek a nemzetközi feszültség enyhítésére.

A Szovjetunió senkit nem fenyeget. Sikraszállt és síkraszáll a háború ellen, helyteleníti, hogy a háborút a nemzetközi politika eszközeként használják, ellenzi a világ katonai tömbökre való felosztását és sürgeti, hogy tárgyalások útján rendezzék a nemzetközi kérdéseket. Éppen ezért a szovjet kormány azt a javaslatot terjesztette a nagyhatalmak kormányai, továbbá sok más ország kormánya elé, hogy hívjanak össze magasszintű értekezletet. Az államok képviselőinek legmagasabb szintű találkozásán eszmecserét lehetne folytatni a hidegháború meg-

szüntetésének módozatairól, meg lehetne tenni az első lépéseket az időszerű nemzetközi problémák megoldása, a népek új, egészséges kapcsolatainak megteremtése felé.

A Nyugat józan politikusai, a világközvélemény követelésére hallgatva, helyeslik azt a gondolatot, hogy tartanak nemzetközi tárgyalásokat az időszerű kérdések békés megoldása céljából. De figyelmet érdemelnek azok a tények is, hogy sorozatos értekezleteket tartanak a nyugati katonai szövetségek, amelyeket a fegyverkezési hajszra fokozására és az összes támadó tömbök egyesítésére hoztak létre. Nem szabad megfeledkeznünk arról sem, hogy az Egyesült Államok kormánya igyekszik megtorpedózni a legmagasabb szintű találkozót, ugyanis minduntalan a német kérdéssel és a kelet-európai országok helyzetének kérdésével, vagyis olyan kérdésekkel hozakodik elő, amelyeket ilyen értekezleten nem lehet megvitatni.

A német probléma fontos, de ezt csakis a németek, a Német Szövetségi Köztársaságban és a Német Demokratisztikus Köztársaságban élő németek saját maguk oldhatják meg, más államok beavatkozása nélkül. Az olyan megoldás, amelyet nem az egész német nép helyesel – tehát, ahogyan azt az Egyesült Államok és néhány más nyugati állam javasolja –, nem az európai béke megszilárdításához, hanem éppen ellenkezőleg, a helyzet kiéleződéséhez, sőt háborúhoz vezet.

Ami a kelet-európai országok helyzetének úgynevezett kérdését illeti, ennek megvitatása durván sértené az államközi kapcsolatok elemi szabályait. Az ENSZ egyetlen tagállama sem egyezhet bele abba, hogy bárkit is felhatalmazzanak államrendjének megvitatására.

Ki ne látná világosan, hogy egyetlen szuverén ország kormánya, egyetlen, magát valamire tartó kormány sem lenne hajlandó ilyen kérdés megtárgyalására? Mi joguk

van az Egyesült Államok politikusainak, hogy saját országuk életformáját rákényszerítsék más országokra?

A kelet-európai népek már régen eldöntötték, hogy milyen úton járjanak, és senkinek sincs joga beavatkozni belügyeikbe. A szovjet kormány több ízben kijelentette és most is kijelenti, hogy a leghatározottabban ellenzi az ilyesfajta kérdések megvitatását.

Mire gondolnak azok a politikusok, akik ilyen kérdéseket vetnek fel? Hiszen ők maguk is jól tudják, hogy ezeket nem lehet megvitatni, mivel lényegében arról lenne szó, hogy ezekben az országokban felszámolják a szocialista rendszert és visszatérítsék őket a kapitalizmus útjára. Az ilyen kérdések felvetése egyenlő a józan ész elvesztésével. Ezt lehetne mondani rólunk is, ha például azt követelnénk, hogy a csúcsertekezleten vitassuk meg, miként szüntessük meg a kapitalista rendszert azokban az országokban, ahol ilyen rendszer van. Az államrendszer: minden nép belügye.

Felvetődik a kérdés, miért terjesztenek elő ilyen indítványokat? Nyilván nem azért, hogy megszüntessék, hanem azért, hogy fokozzák a hidegháborút, hogy ingerültséget keltsenek, hogy még jobban kiélezzék a nemzetközi helyzetet és legyen okuk a legmagasabb szintű értekezlet megtorpedozására. Minden lehetőség megvan rá, hogy a kormányfői találkozón megoldjanak több időszerű nemzetközi kérdést, megszüntessék a hidegháborút, s hogy a békés együttélés elvei alapján biztosítsák az államok normális kapcsolatát. A normális államközi viszony nagyobb bizalmat hozhatna, idővel baráti kapcsolatokká fejlődhetnének, s világszerte a tartós béke megvalósulásához vezethetne.

A nyugati hatalmak politikusai gyakran nyilatkoznak a béke iránti szeretetükről és odaadásukról, a gyakorlatban azonban minden eszközzel akadályozzák az időszerű nem-

zetközi kérdések megvitatását, a nemzetközi feszültség megszüntetését, az államok közötti bizalom megteremtését. Az üres békeszólamok, amelyeket nem támasztanak alá tettek, nem szereznek babért a nyugati hatalmak vezetőinek és nem altathatják el a békeszerető népek, legkevésbé a Szovjetunió és a többi szocialista ország népeinek éberségét.

Kedves elvtársak! A béke és a népek barátsága mellett síkraszálló erők hallatlanul megnöttek és tovább növekszenek. A kommunista és munkáspártok képviselőinek moszkvai értekezletén jóváhagyott békekiáltvány világ-szerte élénk visszhangot keltett. A „Békét a világnak!” jelszó szerte a világon a népek törekvésének és óhajának kifejezője lett. Ezeknek az erőknek az élén a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság és a többi szocialista ország népei, valamint a kapitalista országok kommunista és munkáspártjai állanak. Minden esz-közzel támogatnunk kell ezt a hatalmas békemozgalmat.

Azt akarjuk, hogy minden ember békében és barátságban éljen, ne kelljen rettegnie sorsa miatt, azt akarjuk, hogy azok a hatalmas összegek, amelyeket most fegyverkezésre fecsérelnek el, világszerte a nép javát, életszínvonalának emelését, a népgazdaság, a tudomány, a kultúra és a művészet fejlődését szolgálják. Állhatatosan, erőnket nem kímélve kell küzdenünk e cél eléréséért. Nem kétséges, hogy a szorgalmas magyar nép szintén ugyanerre törekszik.

A szocialista országok kommunista és munkáspártjainak képviselői az értekezletükről kiadott nyilatkozatban kijelentették, hogy a két rendszer békés egymás mellett élésének lenini elve a szocialista országok külpolitikájának megingathatatlan alapja, a népek békéjének és barátságának megbízható pillére.

Ahhoz azonban, hogy a szocialista államok sikeresen megvalósíthassák ezt a külpolitikai irányvonalat, még szorosabbra kell zárniuk soraikat, állandóan segíteniük és támogatniuk kell egymást. A szocialista államoknak egyúttal nagyobb gondot kell fordítaniuk saját gazdasági erejük növelésére, egész népgazdaságuk fejlesztési ütemének gyorsítására. Minden eszközzel tökéletesítenünk kell a szocialista termelést; össze kell hangolnunk a szocialista országok népgazdasági terveit; biztosítanunk kell a munka nagyobb termelékenységét; jobban ki kell használnunk természeti kincseinket, a tudomány és a technika vívmányait; biztosítanunk kell a dolgozó tömegek magasabb életszínvonalát. Ezeknek és más gazdasági-politikai feladatoknak a megoldásában is segítenünk és támogatnunk kell egymást.

A szovjet emberek szent feladatuknak, internacionalista kötelességüknek tartják, hogy minden eszközzel előmozdítsák a szocialista tábor további erősödését, támogassanak minden testvéri szocialista országot. Önök, elvtársaink, bizonyosak lehetnek abban, hogy a Szovjetunió erejét nem kímélve munkálkodik a szocialista tábor erősítésén. A szovjet emberek mindig teljesítették és teljesítik internacionalista kötelességüket.

Kedves elvtársak! Párt- és kormányküldöttségünk most – egy évvel azután, hogy a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége a Szovjetunióban járt – ellátogatott az önök szép hazájába. Az önök elvtársai a Szovjetunióban mindenütt meggyőződhettek azoknak a baráti érzéseknek és annak a rokonszenvnek melegségéről és őszinteségéről, amelyeket a szovjet nép a magyar nép iránt táplál.

Bár nemrég érkeztünk hazájukba, az a meleg szívélieség, amellyel a magyar dolgozók mindenütt körülvesznek

minket, még jobban megerősíti meggyőződésünket, hogy viszontlátogatásunk, találkozásaink a magyar dolgozókkal még inkább erősítik baráti kapcsolatainkat és nagymértékben hozzájárulnak népeink kölcsönös jobb megértéséhez, a világbéke megszilárdításához.

Éljen és virágozzék a Magyar Népköztársaság!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt, a magyar népgyőzelmeinek lelkesítője és szervezője!

Orökké éljen és erősödjék a magyar és a szovjet nép megbonthatatlan testvéri barátsága!

AZ ÁPRILIS 4-I
NAGYGYŰLÉS

Kedves Hruscsov elvtárs!

Kedves vendégeink!

Kedves Dobi elvtárs, Münnich elvtárs, Marosán elvtárs!

Kedves elvtársak! Budapesti dolgozók!

Üdvözlöm önöket legnagyobb nemzeti ünnepünkön, felszabadulásunk napjának évfordulóján.

Mai ünnepségünknek különleges jelentőséget és fényt ad, hogy e napon körünkben üdvözölhetjük a Szovjetunió párt- és kormányküldöttségét, élén Hruscsov elvtárssal, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának első titkárával, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökével. Nagy öröm számunkra, hogy együtt ünnepelnek ma itt velünk annak a nagy népnek küldöttei, amelynek fiai vérüket ontották a mi szabadságunkért, nemzeti függetlenségünkért a második világháborúban, s 1956 őszén, amikor ismét veszélybe került szabadságunk és nemzeti függetlenségünk.

Hruscsov elvtárs nem először jár Magyarországon. Itt járt 1957 január elején is, az öt kommunista és munkáspárt budapesti tanácskozásán. Az akkori nehéz körülmények között nem tudtuk méltóképpen fogadni, most azonban Hruscsov elvtárs és a szovjet küldöttség többi tagja több időt tölt nálunk. Alkalmuk lesz találkozni nemcsak pártunk és államunk vezetőivel, hanem a magyar nép tömegeivel is. E találkozások során drága vendégeink érezni fogják mindenütt a magyar dolgozók szívéből felénk áradó forró szeretetet.

Ez az őszinte, mély szeretet annak a pártnak, annak a kormánynak, annak a népnek szól, amely az élet minden területén szüntelenül segítette és segíti szocializmust építő országunkat. És szól személyesen Hruscsov elvtársnak, aki a Szovjetunió Kommunista Pártjának és a Szovjetunió kormányának politikáját képviselve, oly következetesen, oly fáradhatatlanul harcol az egész világ népeinek békéjéért, biztonságáért.

Egész népünk nevében kívánom önöknek, kedves vendégeink, hogy érezzék magukat Magyarországon úgy, ahogyan a testvér, a hűséges barát otthonában érzi magát az ember.

Elvtársak! Barátaink! 1945. április 4-én, amikor a diadalmasan előrenyomuló szovjet hadsereg kiűzte hazánk területéről a hitlerista hordák utolsó maradványait, megkezdődött nemzeti történelmünk új fejezete. Ennek a napnak évfordulóján egyszerre ünnepeljük, hogy megszületett a szabad és független Magyarország, hogy feltárult előttünk a társadalmi haladás széles országútja és ünnepeljük a megbonthatatlan magyar-szovjet barátságot! Április negyediké a tények megdönthetetlen erejével hirdeti, hogy nemzeti függetlenségünk, társadalmi haladásunk és a magyar-szovjet barátság szorosan összetartozik és egymástól szét nem választható.

Kóborolnak manapság a nyugati tőkés országokban egykori kiváltságaikat elvesztett magyar földbirtokosok, nagytőkések és levitézlett fasiszták, akik szeretnék szétválasztani nemzeti függetlenségünket a társadalmi haladástól s mindkettőt a magyar-szovjet barátságtól. Ezek rágalmaikkal a magyar kommunistákat és munkásokat s minősíthetetlen rágalmakat szórnak a Szovjetunióra. S mindezt azzal, hogy ők „féltik” szabadságunkat, nemzeti szuverenitásunkat és függetlenségünket.

Ezek az urak és imperialista gazdáik azt gondolják,

hogy a magyar nép nem ismeri történelmét, hogy rövid a magyar nép emlékezete. De a mi népünk nagyon is jól ismeri a történelmet, s nagyon jól meg tudja különböztetni a hamis szavakat a valóságtól. Azt hiszik talán ezek az urak, hogy a magyar nép elfelejtette, hogyan adta el a magyar nemesség és burzsoázia nemzetünk függetlenségét 1867-ben az úgynevezett „kiegyezéssel” a Habsburgoknak? S elfelejtette, hogyan árulta később a hazát fűnek-fának: a Vilmos császári német imperializmusnak, azután 1919-ben az antantnak, majd Hitlernek? A magyar nép nem felejtette el ezt. S azt sem felejtette el, hogy ezek az urak a Horthy-korszak idején egyáltalán nem féltették nemzeti függetlenségünket a német, az olasz, a francia, az angol és az amerikai bankoktól és iparmágnásoktól, trösztöktől, amelyek valójában akkor a magyar nép sorsa felett rendelkeztek. A szabadság bajnokainak szerepében tetszelgő egykori földbirtokosok és nagytőkések csak folytatják elődeik hagyományait: miként elődeik, ők is árulják a hazát, ezúttal némely amerikai milliárdosnak.

Csupán egy a különbség: most olyasmit akarnak eladni, ami felett ők már nem rendelkeznek és nem is fognak soha többé rendelkezni! Most az ország a nép országa és soha többé nem lesz másé!

A felszabadulással a munkásosztály vezette dolgozó magyar nép vette kezébe az ország ügyeinek intézését. S a nép valóban a magyar történelem forradalmi hagyományait követi. Azoknak a szabadságharcosoknak a hagyományait, akik 150 éven át harcoltak a török hódítók ellen, majd 300 éven át a Habsburg-iga lerázásáért, 1919-ben pedig az antant intervenciós csapatai ellen, s utána a Horthy- és Hitler-féle fasizmussal szemben. A munkásosztály saját felszabadulásáért küzdve, élére állt az egész nemzet függetlenségéért vívott harcnak, s bizonyosak lehetnek benne a Nyugaton kalmárkodó urak: a magyar

nép meg is védi az 1945-ben elnyert nemzeti függetlenségét!

A Nyugaton kóborló gyázmagyarok és imperialista főnökeik adják a süket embert és úgy tesznek, mint akik nem tudják, ki adta népünk kezébe a szabadságot, a nemzeti függetlenséget, kinek a vére hullt a szabad, független Magyarorszáért? Azoké az uraké-e, akik a szovjet kormány kellő időben elhangzott figyelmeztetése ellenére 1941-ben belevitték Magyarországot Hitler oldalán a világtörténelem legvéresebb rablókalandjába, s akik utolsókként tartottak ki a náci bitorló mellett? Nem! A magyar nép szabadságáért és függetlenségéért a magyar kommunisták és hazafiak és a szovjet nép fiai adták a legtöbbet, amit ember adhat: az életüket.

S vajon ki védte és védi azóta is nemzeti szuverenitásunkat, szabad, alkotó életünket? Azok-e, akik minduntalan be akarnak avatkozni belső ügyeinkbe, akik nemcsak a diplomácia és a propaganda minden eszközét vették igénybe, hogy megdöntsék Magyarországon a nép hatalmát, hanem 1956 őszén a fegyveres ellenforradalmi támadás megszervezésétől és aktív támogatásától sem riadtak vissza? Velük szemben a Szovjetunió az, amely mindig Magyarország mellé állt, visszaverve a függetlenségünk ellen irányuló imperialista beavatkozási kísérleteket. A Szovjetunió segített hatalmas nemzetközi tekintélyével, erkölcsi erejével, politikai tapasztalatával, s ha kellett, és kértük, segített katonai erővel is nemzeti függetlenségünk, népi hatalmunk megvédelmezésében.

Ki ne ismerné nálunk jelentőségét és értékét annak a szüntelen gazdasági támogatásnak, amelyet a Szovjetuniótól kaptunk, kezdve azon a nyersanyagon, amit közvetlenül a felszabadulás után adtak – hogy megindíthassuk gyárainkat –, egészen addig a nyersanyagig és minden

másféle segítségig, amelyek felhasználásával gyorsan helyreállítottuk az ellenforradalom okozta súlyos károkat.

Igen, a magyar nép szereti a Szovjetuniót, őszintén és mélyen, mert a szovjet népnek köszönheti, hogy 1945-ben újra és most már végérvényesen ráléphetett az 1919-es Magyar Tanácsköztársaság idején egyszer már megkezdett útra. Népünk szereti a Szovjetuniót, mert neki köszönheti, hogy szabad és független lett, mert segíti, hogy szabad és független is maradjon, s mert nagy szerepe van abban, hogy hazánk tizenhárom év alatt elmaradt agrárországból iparilag fejlett ország lett, amelynek népe jobban, kultúráltabban él, mint bármikor történelme során.

A magyar-szovjet barátság azt is jelenti, hogy testvéri, szövetségesi hűség kapcsol össze bennünket azzal az országgal, amely a világbékének, s benne hazánk békéjének is legkövetkezetesebb harcosa. A magyar nép békét akar. Békére van szüksége a haza szocialista felvirágoztatásához. Két szörnyű világháború tapasztalatai után tudjuk, mit jelentene egy újabb háború, mit jelentene fiaink és lányaink, városaink és falvaink pusztulása. Egy új háborúban – ezt is tudjuk – nem lenne hely a földön, ahol ember biztonságban élhetne. Az atom-, a hidrogén- és a rakétaháború tüze elérne minden népet és veszélyeztetné az emberiség több nemzedékét.

A háborút azonban elkerülheti az emberiség, mert a háborút meg lehet akadályozni. Kinek köszönhetjük, és mi adja a reális alapot ahhoz, hogy valóban bízhatunk egy új háború elkerülhetőségében? Ezt annak a politikának köszönhetjük, amely a Szovjetunióban már negyven esztendeje zászlajára írta a béke jelszavát, és mindvégig kitart mellette. Ez a békepolitika minden nép számára megnyitotta az utat a békéhez, s az imperialisták minden merkedése ellenére újabb és újabb milliókat hódít meg a

békés együttélés gondolatának. Ami pedig a háború megakadályozásának reális alapját illeti: vajon mi rettentí el jobban a háborús gyűjtőkat egy újabb véres kalandtól, mint a Szovjetunió és a többi szocialista ország iparának, tudományának és technikájának rohamos fejlődése, a Szovjetunió, a szocialista tábor növekvő gazdasági, politikai, erkölcsi és katonai hatalma és a népek békeakaratára!

Nem is olyan régen, a magyarországi ellenforradalom idején és utána bizonyos nyugati propagandisták – mint annyiszor negyven éven át –, ismét kórusban szónokoltak a kommunizmus „csődjéről”, a népi demokráciák és a Szovjetunió „vereségéről”. Hallhattunk és olvashattunk olyasmit, hogy a Szovjetunió elszigetelődött, elvesztette vezető szerepét a világpolitikában, hogy csődbe jutott a marxizmus–leninizmus. Azóta még másfél esztendő sem telt el. S hol vannak ezek a propagandisták? Mit látunk? A szocialista országok Szovjetunió vezette tömörülése erősebb, mint valaha! Az egész nyugati világot ámulatba ejtette a Szovjetunió interkontinentális rakétája és a két szputnyik. Az egész világ látja, hogy változatlanul a Szovjetunió a kezdeményezője a világpolitikában minden olyan akciónak, amely a béke fenntartását és megszilárdítását szolgálja. A marxizmus–leninizmus tanításai – a revizionisták minden erőlködése ellenére – tiszta fénnel ragyogják be az emberiség jövőjét. Ehhez a Szovjetunióhoz, a békéért harcoló és a békét megvédelmezni képes hatalmas országhoz kapcsol bennünket mély és megbonthatatlan barátság!

A Szovjetunió vezeti azt a táborát, azt a testvéri közösséget, amelynek mi is tagja vagyunk: a szocialista népek táborát. Ennek a tábornak tagjai kölcsönös viszonyukat a teljes egyenjogúság, a területi sérthetetlenség, az állami függetlenség és szuverenitás tiszteletben tartására és az egy-

más belügyeibe való be nem avatkozás elvére építik. De nemcsak erre. Ezeken az elveken kívül a szocialista országok kölcsönös viszonyának elszakíthatatlan részét alkotja – amint ezt legutóbb a 12 kommunista és munkáspárt novemberi moszkvai nyilatkozata is hangoztatta – a kölcsönös testvéri segítség.

Ebben a kölcsönös segítségben az igazi proletár nemzetköziség eszméje ölt testet. Mi, magyarok, éppen az ellenforradalom súlyos napjaiban tapasztalhattuk a proletár nemzetköziség erejét, s ezért most a magyar dolgozók nevében – a köztünk levő szovjet vezető elvtársak által – az egész szovjet népnek ismét forró köszönetet mondunk.

A külföldi és hazai reakció mindent megtett, hogy hazánkat gazdasági csődbe és inflációba kergesse. Le akarták rombolni mindazt, amit a nép tizenhárom esztendő alatt épített. A Szovjetunió és a baráti országok segítése tette lehetővé, hogy a magyar munkásosztály, a parasztság és a néphez hű értelmiség áldozatos munkája révén nem az infláció és a nyomor rémével kellett szembenéznünk, hanem előrehaladhattunk a gazdasági, politikai és kulturális építés útján. Az ipar egész évi termelése 1957-ben 2 százalékkal volt magasabb az 1955-ös termelési színvonalnál; az 1957-es évi mezőgazdasági terméseredmény a felszabadulás óta a legjobb volt. A munkások és alkalmazottak reálbére 14–16 százalékkal, a parasztság reáljövedelme 8–12 százalékkal volt magasabb, mint korábban. A proletár internacionalizmus segítségével felszámoltuk az ellenforradalom okozta gazdasági károkat és tovább építjük szocialista hazánkat.

Az ellenforradalom leverése óta eltelt idő eseményei leplezték az ellenségnek azt a hazug rágalmát is, hogy a magyar nép szemben áll a kommunista párttal és nem óhajtja a szocializmust. Pártunk, miután megtisztította sorait az árulóktól és szakított a régebbi hibákkal, erősebb

lett, mint volt, s összeforrva a tömegekkel végzi nagy történelmi feladatát: vezeti a népet a szocializmus felépítésének útján.

Népünk nagy történelmi múltra visszatekintő tömegszervezetei és mozgalmai – a szakszervezetek, az ifjúsági szövetség, a nőmozgalom és a Hazafias Népfront – a párt vezetésével, a tömegek mozgósításával hatékonyan részi vesznek a szocializmus építésében. Ezek a vitathatatlan eredmények tanúsítják, hogy országunkban mély, kitépethetlen gyökerei vannak a szocializmusnak.

A magyar nép már 1919-ben, a dicsőséges Tanácsköztársaság megteremtése idején eljegyezte magát a szocializmussal és 40 éve küzd a kommunista párt vezetésével a munkáshatalomért, a szocializmus felépítéséért. A szocializmus eszméje elválaszthatatlan a magyar munkásosztálytól, a magyar dolgozó néptől.

Ezért teljesen felesleges és hiábavaló a nyugati imperialisták minden olyan próbálkozása, amely népi demokratikus országok, közöttük hazánk belső rendjének valamiféle „felülvizsgálását” célozza. A magyar nép négy évtizede küzd a szocializmusért és súlyos véráldozatokkal pecsételte meg ezt a választását. Népünk ebben a kérdésben már 1919-ben döntött, e döntését nem másítja meg a nyugati imperialisták és prókátoraiknak mesterkedése sem.

Ugyancsak látja az egész világ azt is, hogy teljesen kudarcba fulladt ellenségeink arra irányuló kísérlete, hogy Magyarországot kiszorítsák a szocializmust építő népek nagy, testvéri családjából. Ellenkezőleg, a magyar nép az elmúlt másfél év alatt erősítette a testvéri népekhez és országokhoz, köztük elsősorban a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolatait.

A szocialista államok szolidaritása nem irányul egyetlen

más ország ellen sem, hanem ezeknek az államoknak szabadságát és függetlenségét védelmezi. A varsói szerződés fontosságát és időszerűségét éppen azokban az időkben ismerhettük meg legjobban, amikor ránk támadt az ellenség, de ma is jól érthetjük, amikor a bonni nemzetgyűlés többsége elhatározta Nyugat-Németország atomfelfegyverzését. A német militarizmus már két ízben sodorta háborúba Magyarországot. Most ugyanez a német militarizmus ismét fenyegeti Európa s benne hazánk békéjét. A magyar nép egységesen és határozottan tiltakozik az ellen, hogy a német militaristákat atomfegyverekkel lássák el. Ismét kijelentjük, hogy – mindaddig, amíg az agresszív Észak-Atlanti Szövetség fennáll – becsülettel és hűséggel tesszünk eleget a varsói szerződés előírta kötelezettségeinknek, a szocialista országok segélynyújtási kötelezettségének, amely a leghatékonyabb védelem a feltámadt német militarizmus veszélye ellen.

Hűséges és tevékeny katonái vagyunk a világot átfogó békemozgalomnak. Ez a mozgalom, amely a békeszerető emberek százmillióinak akaratát fejezi ki, ma már olyan erővé vált, hogy egyik fontos gátja a nemzetek szabadságára, függetlenségére törő háborús kísérleteknek.

Minden békeszerető emberrel együtt követeljük a fegyverkezési hajsza beszüntetését, az atom- és hidrogénfegyverek gyártásának és alkalmazásának megtiltását, a külföldi katonai támaszpontok felszámolását.

A magyar népnek is létfontosságú érdeke, hogy összeüljön a legmagasabb szintű értekezlet, amelyen a kormányfők tanácskozhatnak a népeket legjobban érdeklő kérdésről, a béke biztosításáról és megszilárdításáról. Egyöntetű lelkesedéssel üdvözljük a Szovjetunió békekezdeményezéseit, köztük a legutóbbi világjelentőségű tettet, azt, hogy a Szovjetunió egyoldalúan felfüggesztette az atom- és hidrogénbomba-kísérleteket. Ez a lépés a Szov-

jetunió népeinek nemcsak elszánt békeakarátát, hanem lenyűgöző erejét is bizonyítja.

A világ közvéleménye – s benne a magyar közvélemény – azonos elhatározást vár és sürget a kapitalista nagyhatalmaktól is.

Elvtársak! Barátaim! Április negyedike arra is tanít bennünket, hogy nemzeti függetlenségünk elválaszthatatlan társadalmi haladásunktól. 1945 április negyedikén megkaptuk a lehetőséget a néphatalom megteremtésére. A nép kezébe vette a gyárakat, a bányákat és a bankokat, a parasztok megkapták a földet. Megalkottuk a népi demokratikus államot, a dolgozó nép végleg gazda a maga portáján. S ez a tény nemzeti függetlenségünknek egyik legfőbb biztosítója.

Világosan megmutatkozott ez az ellenforradalom tanulságainak tükrében. Az ellenforradalmi támadás nemcsak szocialista vívmányaink, nemcsak szocialista rendszerünk ellen folyt, hanem nemzeti függetlenségünk ellen is. És mi sem bizonyítja jobban népünk akaratát, azt, hogy a magyar nép nem kívánja vissza a régit, az urak hatalmát, a dolgozók jogfosztottságát, mint az ellenforradalmi támadók teljes veresége. A magyar nép a Szovjetunió és a többi szocialista ország segítségével egyszerre védte meg a társadalmi haladás útján elért eredményeit és nemzeti függetlenségét.

Ahogy levontuk a régmúlt történelmi tanulságait, úgy levontuk a közelebbi múlt tanulságait is. Kedves vendégeink és barátaink az országot járva, tapasztalni fogják, hogy a párt és a nép egységes, a párt helyes politikája körül kialakult a dolgozók igazi nemzeti egysége. A Magyar Szocialista Munkáspárt politikája a dolgozó néptömegek bizalmára és aktivitására épül. Az ellenforradalom óta eltelt idő, a gyors konszolidáció, nem utolsósorban pedig gazdasági fejlődésünk legutóbbi számadatai

azt mutatják, hogy a nép túlnyomó többsége egyetért programunkkal, helyesli és támogatja, magáénak érzi politikánkat.

Mi eltökéltük, hogy megmaradunk a megkezdett helyes úton s jobbról balra való ingadozás nélkül, mindig a reális lehetőségek számbavételével – pártunk vezetésével, a dolgozó nép támogatására építve, küzdünk az egész nemzet további gazdasági és kulturális felemelkedéséért, a szocialista társadalom teljes felépítéséért.

Drága vendégeink! A Szovjetunió párt- és kormányküldöttségének tagjai! Hazánkat járva, megismerkednek a magyar munkásokkal, parasztokkal és értelmiségi dolgozókkal. Látni fogják, milyen megingathatatlan alapokon nyugszik a magyar nép és a szovjet nép barátsága. Látni fogják, mennyire érzi és érti a mi népünk, hogy a Szovjetunió ereje és irántunk tanúsított testvéri barátsága a mi szabadságunk és függetlenségünk legbiztosabb záloga. A mi népünk tudja, hogy a független haza szeretete és a Szovjetunió iránti testvéri barátság érzése formailag és tartalmilag ugyanaz. S mi éppen ezért tekintjük igazi nemzeti ügyünknek, hogy állandóan tovább mélyítsük barátságunkat a Szovjetunióval.

Találkozzék Hruscsov elvtárs, találkozzanak a testvéri szovjet küldöttség tagjai a mi népünk fiaival. Látogassák meg városainkat és falvainkat, üzemünket, bányáinkat és termelőszövetkezeteinket. Szemtanúi lesznek annak, hogy népünk hűséges a szocializmus ügyéhez, a szovjet–magyar barátsághoz, a szocialista táborhoz, a béke-világmozgalom sok százmilliós tömegéhez és a proletár nemzetköziséghez. Ez a következetes és kitartó hűség biztosítja, hogy alkotó munkánk sikerrel jár, és a jövőben is sikerrel fog járni, felépítjük szocialista hazánkat és megőrizzük függetlenségét.

E gondolatok jegyében köszöntöm Központi Bizottsá-

gunk nevében és megbízásából legnagyobb ünnepünket, 1945 április negyedikének tizenharmadik évfordulóját.

A Központi Bizottság nevében jó erőt, jó egészséget kívánok a további munkához minden magyar dolgozónak!

Éljen a szocializmust építő magyar nép és drága hazánk, a Magyar Népköztársaság!

Éljen április negyedike – hazánk felszabadulásának, függetlenségének nagy ünnepe!

Éljen a magyar és a szovjet nép örök és megbonthatatlan barátsága!

Éljen és erősödjék a szocialista tábor és annak vezető ereje, a szocialista világhatalom, a nagy Szovjetunió!

Éljen a béke!

Kedves Kádár elvtárs!

Kedves Dobi elvtárs!

Kedves Münnich elvtárs!

Kedves Marosán és Pongrácz elvtárs!

Budapest polgárai!

A Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának, a Szovjetunió Minisztertanácsának és a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje elnökségének megbízásából a szovjet dolgozók forró, baráti üdvözetét tolmácsolom önöknek és az egész testvéri magyar népnek!

Nagy örömet és mély megihatottságot érzünk itt, Budapest dolgozói körében. A szovjet emberek jól tudják, hogy Budapest kimagasló szerepet töltött be az ország történetében, a magyar nép évszázados nemzeti felszabadító harcában és a munkásmozgalom hősi küzdelmeiben.

Negyven éve, néhány nappal azután, hogy Oroszországban összeomlott a földesurak és a tőkések hatalma, viharos munkástüntetések és gyűlések zajlottak le Budapest utcáin és terein.

Éljen a Szocialista Forradalom! Békét követelünk! Le a háborúval – hangzottak a jelszavak.

Negyven évvel ezelőtt a budapesti munkásnaggyűlésen szenvedélyes hangú határozatot hoztak:

„Budapest és a külvárosok munkássága, a főváros egész népe, testvéri üdvözetét küldi az orosz forradalmároknak, akik bátor szívvel, okos fejvel és erős kézzel kivezetik az emberiséget a háború poklából. Mi, akik itt össze-

gyültünk, elszántan támogatni fogjuk a békéért hőiesen harcoló orosz forradalmárokat. S teljes erőnkől mi is azért fogunk harcolni, hogy hazánkban se zsákmányolja ki egyik osztály a másikat, nálunk se nyomja el egyik nemzet a másikat!”

A Szovjetunió népei nevében hadd köszönjem meg szívem mélyéből Budapest munkásainak és minden magyar dolgozónak, hogy mint testvér a testvért, úgy támogatták és segítették a Nagy Októberi Szocialista Forradalmat, a mi fiatal szovjet köztársaságunkat.

Elvtársak! Baráti látogatásra jöttünk, hogy önökkel együtt üljük meg nemzeti ünnepüket, felszabadulásuk évfordulóját. Tizenhárom évvel ezelőtt szabadult fel Magyarország a hitlerista fasiszták és horthysta cinkosaik igája alól. A Szovjetunió dicsőséges fegyveres erői tizenhárom évvel ezelőtt végleg kiűzték Magyarország területéről a német fasiszta csapatokat. A dolgozó tömegek kemény harcot vívtak a belső reakciós erők ellen, megghiúsították az imperialisták beavatkozási kísérleteit és kezükbe vették a hatalmat, népi demokratikus rendszert teremtetek, a dolgozó ember lett az ország teljesjogú gazdája.

Tizenhárom év nem nagy idő! A tőkés és földesúri rendszerben tizenhárom év alatt mit sem fejlődött volna az ország: egyesek szakadásig dolgoztak volna, mások pedig a kizsákmányolásból fényűzően éltek volna. A népi hatalom ezzel szemben tizenhárom esztendő alatt átalakította ezt az országot. Gyökeresen megváltozott a nép élete. Megszűnt a kizsákmányolás. Közben nagy nehézségeket kellett leküzdeni, el kellett hárítani a népi demokrácia ellenségeinek aknamunkáját is. Hosszan sorolhatnám a népi Magyarország vívmányait, dehát önök jól ismerik ezeket!

A magyar nép ellenségei – otrombán hazudozva és rá-

galmazva – tagadni vagy legalábbis kisebbiteni próbálják a magyar dolgozóknak a népi hatalom tizenhárom esztendeje alatt elért nagy sikereit. Ez azonban hiábavaló próbálkozás. Soha senki nem vezetheti félre azt a népet, amely kivívta az igazi szabadságot és demokráciát!

A szocializmus ellenségei nem tudják elviselni, ha a nép maga építi életét, tőkések és földesurak nélkül. Hányszor támadták az imperialisták eszeveszetten a Szovjetuniót! De népünk, a kommunista párt vezetésével minden rohamot visszavert. Felépítette a szocializmust és magabiztosan halad előre nagy célja, a kommunizmus felé.

Nem szabad megfélelkezelnünk arról, hogy az ellenség egyes embercsoportok félrevezetése és becsapása, végső soron pedig a szocialista rendszer befekettítése, a proletárdiktatúra megrendítése céljából néha elég ügyesen aknázza ki egyik-másik vezető hibáit és fogyatékosságait.

Ez történt nemrég az önök országában. De mi lett a vége? A magyar nép egészséges erői felülkerekedtek, a forradalmi munkás-paraszt kormány és a Magyar Szocialista Munkáspárt köré tömörültek és leverték az ellenséges erők szította lázadást. A reakció számításai dugába dőltek s ez nem is történhetett másként.

1919-ben a nemzetközi és a belső reakció még a dolgozók vérében gázolhatott a magyar földön és megfojthatta a fiatal Magyar Tanácsköztársaságot, de a mi korunkban, amikor létezik már a hatalmas szocialista tábor, a dolgozó magyar nép biztos számíthatott a többi szocialista ország önzetlen segítségére. És valóban: a nehéz időkben segítséget és testvéri támogatást kapott. A magyar kormány kérésére a szovjet csapatok részt vettek az ellenforradalmi felkelés leverésében. Közös erővel elhárítottuk azt a veszedelemet, hogy Magyarországon visszaállítsák a fasiszta uralmat és Európa szívében új háborús tüzfészek keletkezzék.

Emlékezhetnek, mekkora lármát csapott a nemzetközi reakció! Ellenségeink azt üvöltötték, hogy a szovjet hadsereg elfojtotta a „népi forradalmat”. Mi mást tehettek volna? El kellett tüntetniük a nyomokat, el kellett terelniük a figyelmet azokról, akik a népellenes puccsot ki-robbantották. Ugyan miféle „népi forradalom” az, amely-nek fasiszta szervezői azt akarták, hogy a magyar munkások az ő bérabszolgáik legyenek, a parasztokat pedig meg akarták fosztani jogos földtulajdonuktól, munkájuk gyümölcseitől. De nem sikerült nekik!

A szovjet hadsereg segítette a magyar dolgozókat, hogy megvédhessék vívmányaikat az imperialista támadással szemben és szétfűzhassák a lázadók maroknyi csoportját, amely kezet emelt a népi hatalomra.

Minden becsületes ember, akiben csak szikrányi lelki-ismeret is él, tudja, hogy a nép akarata szent a szovjet hadsereg számára, amely hús a nép húsából, vér a nép vé-réből.

A Szovjetunió azzal, hogy segítséget nyújtott a magyar dolgozóknak, a proletár összefogás fényes bizonyítékát szolgáltatta és szent internacionalista kötelességét teljesítette egy testvéri országgal szemben.

Az internacionalista kötelesség teljesítése azt jelenti, hogy a bajban nem hagyjuk magukra barátainkat, hanem segítségükre sietünk, ha ellenséges erők kezet mernek emelni a legdrágábbra, a munkás-paraszt hatalomra.

Az imperialisták ki akarták próbálni, vajon tömörök-e soraink, erős-e szolidaritásunk. Nos, láthatták, hogy nem érdemes kikezdeni velünk, mert megégethetik a körmü-ket. Tapasztalhatták, hogy nem ajánlatos próbára tenni türelmünket.

Meggyőződésünk, hogy Magyarországon – akárcsak a többi szocialista országban – a népi hatalom szilárd és örökké az is marad.

A kívülről szervezett lázadás sok kárt okozott az országnak, de természetesen nem állíthatta és nem is állította meg a Magyar Népköztársaság szocialista fejlődését. A Magyar Népköztársaság sikereinek legfontosabb, döntő tényezője, hogy a szocializmus építését harcedzett marxista-leninista párt vezeti. A magyar munkásosztály méltán érzi magáénak a pártot, amelyet elszakíthatatlan kötelékek fűznek a dolgozókhöz, a néphez. A Magyar Szocialista Munkáspárt hű a marxizmus-leninizmushoz, a szocializmusért vívott harc eszméihez, s a hazaszeretetet összekapcsolja a proletár nemzetköziség eszméivel. Ebben van nagy ereje és sikereinek forrása.

Őszinte szívvel kívánunk újabb sikereket a Magyar Szocialista Munkáspártnak nagyszabású és sokoldalú tevékenységéhez.

A szocialista országok jövője a munkásosztály, a dolgozók kezében van, akik miután meghódították a hatalmat, országuk kizárólagos és teljes jogú gazdái lettek. A szocializmus lehetővé teszi a népgazdaság gyorsütemű fejlődését. Ehhez azonban nagyfokú szervezettség szükséges, gépesítéssel és automatizálással állandóan növelni kell a munka termelékenységét.

Eltársak, a szocializmus építése nem valami kényelmes séta! Sok nehézséget kell még leküzdeni azután is, hogy a munkásosztály kezébe vette a hatalmat. Mi ezt jól tudjuk saját tapasztalatunkból. Az új társadalom a régi, idejétmúlt világgal vívott állhatatos harcban fejlődik.

Tudjuk, hogy önöknél, Magyarországon is vannak nehézségek, bár ma sokkal kevesebb, mint mondjuk egy évvel ezelőtt. De a szocialista rend minden lehetőséget megad e nehézségek legyűréséhez, a nép alkotóerőinek kibontakozásához. Biztosan tudjuk, hogy a magyar dolgozók élete évről évre jobb lesz.

Eltársak! A magyarországi helyzet gyors normalizáló-

dása példásan bebizonyította, hogy nem lehet visszafordítani a szocializmus útján járó ország fejlődését, és hogy a szocialista tábor országainak egysége, összeforrottsága és kölcsönös testvéri segítsége: óriási erő.

A szocialista államok közösségének minden tagja igyekszik segíteni a testvéri országok népeit a szocializmus építésében, egyszersmind igénybe veszi a többiek segítségét és támogatását. Ez nem jelenti azt, hogy bármelyikük is a többi rovására erősödik. A kölcsönös segítségnyújtásnak az a célja, hogy külön-külön minden szocialista ország és együttvéve az egész tábor közösen szüntelenül fejlődjék és erősödjék.

A szocialista tábor erősödése roppant nagy hatással van az emberiség történelmi fejlődésére. Elvtársak, sikerünkkel és összefogásunkkal segítjük az egész világ békeszerető és demokratikus erőinek a háború ellen, a demokráciáért és a társadalmi haladásért vívott harcát.

Emlékezzenek 1956 őszére! Az imperialisták akkor nem ok nélkül indítottak egyszerre két támadást: a szocialista Magyarország ellen és a független Egyiptom ellen. Arra számítottak, hogy a magyar szocialista erők veresége és a szocialista tábor zavara megkönnyíti számukra, hogy ráerőszakolják akaratukat Egyiptomra. Köztudomású, hogyan végződtek az imperialista támadások.

Az imperialista erők kettős veresége fordulópont volt, ezután enyhülni kezdett a nemzetközi helyzet. Ebben van a magyar szocialista erők és az egyiptomi hazafiak győzelmének nemzetközi jelentősége.

Az imperialista ármányok elleni közös harcban még jobban összekovácsolódott korunk két legnagyobb erejének, a szocialista országoknak és a nemzeti függetlenségüket nemrég kivívott országoknak harci szövetsége.

Elvtársak! Petőfi Sándor, a nagy magyar költő, több mint száz éve keserűen írta:

*„Nagy a világ, és testvérünk nincs benne,
Nincsen, aki bajainkban résztvenne.
Dehogy testvér a magyarhoz a világ!
Ellensége minden ember, akit lát.”*

A szocializmus megváltoztatta ezt a helyzetet. A szocialista népek nagy családjában a magyar egyenjogú testvér. A magyar dolgozók tudják, hogy társadalmi vívmányaik csak akkor lehetnek tartósak, ha testvéri szövetség fűzi őket a többi szocialista ország népéhez.

Fejlődik és erősödik a szocialista világrendszer. De volt olyan idő, amikor a Szovjetunió volt az egyetlen szocialista ország. Kemény megpróbáltatások és zord idők jutottak osztályrészül munkásosztályunknak, amely a világon elsőnek szakított a kapitalizmussal és bátor úttörője lett az új, szocialista jövőnek.

A szovjet nép minden nehézséget legyűrve, nagy sikereket ért el az ipar, a mezőgazdaság, az egész népgazdaság fejlesztésében. A szovjet nép szilárdan és magabiztosan halad a XX. pártkongresszuson kitűzött úton, a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenetnek és a világbéke megszilárdításának útján. Biztosítjuk önöket, elvtársak, hogy a szovjet nép, erejét nem kímélve építi a kommunizmust, harcol a békéért és a népek biztonságáért.

A Szovjetunió – a többi szocialista országgal szorosan együttműködve és valamennyi békeszerető néppel vállalva – minden erejét megfeszíti, hogy elejét vegye egy új háborúnak. A béke azonban nem hull az ölünkbe, állhatatosan harcolni kell érte az agresszió, a háború és a rombolás erői ellen. Ezt az igazságot mindjobban felismerik a békeszerető emberek szerte a földkerekségen.

A Szovjetunió békeszerető politikájához híven, a legutóbbi időben sok új konstruktív javaslattal állt elő, több

külpolitikai lépést tett, hogy enyhítse a nemzetközi feszültséget, véget vessen a fegyverkezési hajszának és elérje az atomfegyver betiltását. De az Egyesült Államok és más nyugati hatalmak uralkodó körei nem fogadták kedvezően javaslatainkat, sőt mi több, tovább szítják a hidegháborút és folytatják az erőpolitikát, s hogy még izzóbbá tegyék a légkört, fokozzák a fegyverkezési hajszát, atomháborúra készülnek a Szovjetunió és a többi szocialista ország ellen.

Ott tartunk, hogy atom- és hidrogénbombával felszerelt amerikai repülőgépek mindennap járőrutakat tesznek sok ország területe felett. Az is előfordult, hogy ilyen repülőgépeket baleset ért, ezt azonban gondosan eltitkolják a közvélemény előtt. Embermilliók rettegnek attól, hogy valami véletlen, vagy valamilyen örült szándékos provokációja atomháborúba sodorhatja az emberiséget. A józan-eszű emberek tiltakoznak e rendkívül veszélyes helyzet miatt.

Önök tudják, hogy a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje a napokban elhatározta, hogy országunk egyoldalúan beszünteti az atom- és hidrogénbomba-kísérleteket. A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje felszólította az Amerikai Egyesült Államokat és Angliát, hogy kövessék példáját.

Ezt a történelmi jelentőségű határozatot az egész világ – az Egyesült Államok és Anglia népe is üdvözölte. Mindenki várta, miként reagál majd az Egyesült Államok és Anglia kormánya, merre áll majd a váltó: a béke megszilárdítása vagy pedig a nemzetközi feszültség fokozása, a fegyverkezési hajszá folytatása felé, amely nem a békés enyhüléshez, hanem elkerülhetetlenül háborúhoz vezet.

Eisenhower, az Egyesült Államok elnöke, a napokban sajtóértekezleten nyilatkozott a Szovjetuniónak arról a döntéséről, hogy egyoldalúan beszüntette az atom- és hid-

rogénfegyver-kísérleteket. Mit is mondott az elnök, akit reálisan gondolkodó politikusnak tartunk, hiszen erőfeszítéseket tett – bár gyengéket és határozatlanokat –, hogy megtalálja a nemzetközi feszültség enyhítésének módjait?

Eisenhower kijelentette, hogy a Szovjetuniónak ezt a külpolitikai lépését nem szabad „komolyan venni”, az ilyen tettek tisztán „propaganda-jellegűek”.

Más politikustól várni lehetett ilyen nyilatkozatot. De hogyan nevezheti ezt a lépést propagandának az az államférfi, aki megérti, hogy mit jelent egy ilyen intézkedés? Érthető tehát, hogy a világ népei kiábrándulással és elkeseredéssel fogadták Eisenhower nyilatkozatát.

A népi Magyarország dolgozóinak nagygyűlése előtt szeretném kijelenteni a következőt: Ha Eisenhower valóban úgy véli, hogy propagandából szüntették be az atom- és hidrogénfegyver-kísérleteket, akkor ő és a többi nyugati államférfi miért nem folytat ugyanilyen propagandát és miért nem szünteti be e célból az atomfegyver-kísérleteket?

Ami bennünket, a Szovjetunió vezetőit illet, mi büszkék vagyunk erre a propagandára, amely az egész emberiség kívánsága szerint való. Ha az Egyesült Államok elnöke és Nagy-Britannia miniszterelnöke ugyanezt a propagandát folytatná, mennyire megörvendeztetné vele a világ minden népét!

Egyes államférfiak csökkenteni szeretnék azt a nagy hatást, amelyet a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének az atomfegyver-kísérletek egyoldalú beszüntetéséről hozott határozata keltett, ezért azt állítják, hogy a Szovjetunió e határozat előtt már végrehajtotta atomfegyver-kísérlet sorozatát. Igen, mi folytattunk atomfegyver-kísérleteket, de az egész világ tudja, hogy az Egyesült Államok már 1945-ben kipróbálta az atomfegyvert, mégpedig nem valamilyen gyakorlótéren, hanem Nagaszakiban és Hirosimá-

ban. E „kísérletek” sok százezer békés ember életét oltották ki.

A Szovjetunió köztudomásúlag később kezdte el az atomfegyver-kísérleteket, és a kísérleteket úgy végezte, hogy a lehető legjobban megóvja a lakosságot a veszélyektől. Aki ért a technikához, az gondolkodás nélkül megmondja, ki végzett több kísérletet ezzel a fegyverrel.

Ha tehát a kísérleti robbantások számát tekintjük, akkor a kísérleteket csak azután kellett volna abbahagynunk, miután utolértük az Egyesült Államokat. Ezért, aki a kísérletek számára hivatkozik, az szabadulni akar a közvélemény nyomásától, be akarja csapni a népet, hogy folytathassa az atomfegyverek kipróbálását és felhalmozását, a fegyverkezési hajszát.

Egyes nyugati személyiségek azt is mondják, hogy a kísérletek egyoldalú beszüntetésének bejelentésével a kísérletek nemzetközi ellenőrzése elől akartunk kitérni. De ezt a csalást könnyű leleplezni. Ismeretes, hogy egyetlen angol vagy amerikai atom- és hidrogénbomba-robbantás sem maradt titokban. Tehát a robbantások nemzetközi ellenőrzése ténylegesen már megvan.

Amikor a hidegháború amerikai hívei azt kezdték bizonygatni, hogy végre lehet hajtani műszerekkel észlelhetetlen, ellenőrizhetetlen robbantásokat, a tudósok sok országban, többek között az Egyesült Államokban is, megcáfolták ezeket az állításokat. Azoknak az amerikai politikusoknak, akik előzőleg arról beszéltek, hogy lehetetlen minden robbantást észlelni, el kellett ismerniük, hogy valóban nem lehet eltitkolni a kísérleti atomfegyver-robbantásokat.

De ha úgy vélik, hogy az atomfegyver-kísérletek nemzetközi ellenőrzésének hiánya akadályozza az Amerikai Egyesült Államokat és Angliát, hogy a Szovjetunió példájára önként beszüntessék a kísérleteket, akkor a Szov-

jetunió beleegyezik a nemzetközi ellenőrzésbe. Ezt többször kijelentettük.

Felszólítjuk partnereinket: hagyják abba a kísérleteket! Már mától fogva szüntessük be a hidrogén- és atombomba-robbantásokat, ne fertőzzük a rádióaktív anyagok hasadási termékeivel a légkört!

A Szovjetunió népei nevében, a szovjet kormány nevében Eisenhowerhez, az Egyesült Államok elnökéhez, Macmillanhez, Nagy-Britannia miniszterelnökéhez fordulok. Kövessék a Szovjetunió példáját, tettekkel bizonyítsák be jóakarukat. Ez boldoggá tenné az emberiséget, e nemes lépés emléke évszázadokig fennmaradna. Az atomfegyver-kísérletek beszüntetést úgy tekintjük, mint a teljes leszerelés felé, a világbéke biztosításának feltételei felé vezető első lépést, mint a két rendszer békés együttélésének, békés versenyének útját. Ennek a létfontosságú kérdésnek a megoldása elősegítené a többi sürgős nemzetközi probléma rendezését is.

Elvtársak! Több mint három hónapja javasolta a szovjet kormány, hogy hívják össze a kormányfők, a vezető államférfiak értekezletét. Ezen oldják meg a halaszthatatlan problémákat és közös erőfeszítéssel határozzák meg azokat a célravezető módokat, amelyek enyhítik a nemzetközi feszültséget és megszüntetik a hidegháborús állapotot.

Erre azt mondják nekünk, hogy meg kell vitatni a kelet-európai országok helyzetét. De hát tulajdonképpen mi akarnak megvitatni és ugyan ki jogosított fel bárkit is, hogy megvitassa más országok belső fejlődését?

Nem, jó urak, ne lépjenek a más kertjébe. A kelet-európai népek már eldöntötték ezt a kérdést, gazdáik ők a saját portáiknak és nem tűrik el, hogy bárki is belügyeikbe avatkozzék.

A szocialista tábor és a kommunista világmozgalom erő-

sen fellendülőben van. A testvéri kommunista és munkáspártok képviselőinek tavaly ősszel Moszkvában tartott tanácskozása tovább erősítette egységünket és összeforrottságunkat, meghatározta a munkás- és demokratikus mozgalom feladatait.

Legfőbb tennivalónk: a béke megszilárdítása! A szocialista tábor – a béke bástyája. Táborunkat támogatja minden békeszerető nép, az egész haladó emberiség. A szocialista országok történelmi küldetésének felelősségét átérzve, a jövőben is szilárdan együtt haladunk a béke és a szocializmus útján.

Éljen a népi Magyarország fővárosának dolgozó népe!

Éljen és virágozzék a Magyar Népköztársaság, a hatalmas szocialista tábor szilárd oszlopa!

Éljen a Magyar Népköztársaság forradalmi munkásparaszti kormánya!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt – a magyar nép minden győzelmének lelkesítője és szervezője!

Örökké éljen és erősödjék a magyar és a szovjet nép megbonthatatlan testvéri barátsága!

F O G A D Á S

A Z O R S Z Á G H Á Z B A N

A p r i l i s 4

Kedves Hruscsov elvtárs!

Kedves elvtársak! Barátaink!

Engedjék meg, hogy legnagyobb nemzeti ünnepünk alkalmából mind a magam, mind az egész ország népének nevében szívem minden melegével köszöntsem önöket itt, az Országházban. Abban az épületben, amelynek elnevezése akkor nyerte el igazi értelmét, amikor – a felszabadító szovjet hadsereg világraszóló győzelme nyomán – hazánkban is új korszakába lépett a történelem.

E házban most valóban és végérvényesen azoké a szó, akiket a nép választott és bízott meg azzal, hogy milliók nevében – milliók kívánságait, gondját-baját ismerve – a népért, a néppel együtt, felelősségük teljes tudatában irányítsák az ország sorsát. Olyan törvényeket és rendeleteket alkotnak itt, amelyek révén végképp eltűnnek hazánkban a kapitalista-földesúri múlt, a fasizmusban kicsúcsosodott nemzetpusztító „úri világ” súlyos örökségének nyomai. Mert, mi folyt itt alig másfél évtizeddel ezelőtt? Kik dobálóztak e házban kényük-kedvük szerint tízmillió magyar és velük együtt az elnyomott több millió nemzetiségi dolgozó sorsával? Grófok és bárók, dúsgazdag földesurak, bankárok, gyárosok, tőkés ügyvédek, horthysta katonatisztek, magasrangú „magyar királyi” köztisztviselők, a nagyurakkal egy követ fújó falusi nagygazdák maroknyi kizsákmányoló rétege bitorolta a hatalmat, s árulta a hazát, szipolyozta a népet. Ez ellen harcolt hosszú történelmi korszakokon át a magyar nép, és a leg-

utolsó évtizedekben elsősorban a magyar munkásosztály, hogy kivívja szabadságát.

Ezt a harcot 1945 április 4-én, súlyos áldozatok árán fejezte be a magyar népet segítő szovjet nép, amely az elmúlt 40 esztendő során hazájában olyan hatalmat alkotott, amely minden elnyomott nemzet reménysége, a népek egyenjogúságának hirdetője és megvalósítója, a béke legfőbb, legszilárdabb támasza.

Tizenhárom évvel ezelőtt roppant súlyos örökséget vetünk át a tőkés-fasiszta rendszertől. Kifosztott ország, pusztítás, romok, könny és jajszó járt a végüket érző hitlerista megszállók és magyar cinkosaik nyomában. De a magyar nép a nagy szovjet nép segítségével megbirkózott a kezdeti nehézségekkel. A munkásság, a dolgozó parasztság és a néphez hű értelmiség – a munkásosztály és kommunista pártja vezetésével, a Szovjetunió testvéri támogatásával – újjáépítette hazáját, hozzáfogott a szocializmus építéséhez.

Az ország kincsei: a bányák, a gyárak, a bankok végérvényesen a nép kezébe kerültek, az úri nagybirtokok felosztása révén már 1945-ben földhöz jutott több mint 640 000 család. Azóta új gyárak, ipartelepek egész sorát építettük fel, megsokszoroztuk a termelést. Szociális, kulturális eredményeinkkel is büszkén léphetünk népünk, barátaink és az egész világ elé.

De nem vigyáztunk eléggé a népi hatalomra s ezért 1956 októberében rántkört az ellenforradalom. A veszély komoly méreteket öltött. Még ide, az Országházba is benyomultak a letűnt osztályok hírhedt képviselői. Ámde korai volt az örömük. Az ellenforradalmat a magyar nép – a kérésünkre segítséget nyújtó szovjet hadsereg támogatásával – leverte.

Szovjet barátaink 1956 őszén másodszor nyújtottak felmérhetetlen értékű segítséget a magyar dolgozó népnek.

S hogy az ellenforradalom okozta tetemes károkat gyorsan helyreállíthattuk, hogy a népi hatalom létrejöttével immár ismeretlenné vált munkanélküliség, infláció nem üthette fel ismét a fejét, hogy a vártnál is hamarabb létrejött a teljes konszolidáció, azt népünk jó munkája mellett a proletár nemzetköziség újabb megnyilvánulásának: a testvéri Szovjetunió és a népi demokratikus országok gyors, hathatós erkölcsi és anyagi támogatásának köszönhetjük. A magyar dolgozó nép bebizonyította hűségét a szocializmus iránt és ragaszkodását a népi hatalomhoz. A dolgozók – élükön a munkásosztállyal – hozzáláttak az építéshez, a termeléshez. Erőfeszítésük eredménye a politikai és gazdasági konszolidáció gyors megteremtése. Mindez azt bizonyítja, hogy a magyar nép nagy tömegei felsorakoztak a párt és a kormány helyes politikája mögé. Ebben a harcban alakul a dolgozó nemzet igazi egysége, amely a magyar népi hatalmat szilárdná, erőssé tette.

Kedves elvtársak! Önök ma találkoztak fővárosunkban az ünneplő magyar nép százezres tömegeivel. És szerte az országban örömmel várják önöket, mint az igazi barátoknak, a hatalmas szovjet népnek és a Szovjetunió dicső kommunista pártjának képviselőit. Ismételten meggyőződhetnek róla, hogy mi, magyarok, a szabad, független, egyenjogú népek nagy testvéri családjában kitartóan küzdünk a legnemesebb emberi eszménykép, az igazi humánus: a szocialista eszmék győzelméért, a világbékéért. Tudjuk, hogy lesznek még nehézségeink, de erőnket megsokszorozza az a tudat, hogy nem vagyunk egyedül, hogy mindenkor számíthatunk az önök által képviselt kétszázmillió szovjet nép, az egész szocialista tábor és a világ minden jóakarató, békeszerető emberének jóindulatára és támogatására.

Ennek tudatában emelem poharam az önök egészségére,

a testvéri szovjet nép és az egész szocialista tábor újabb sikereire!

Örökké éljen és viruljon a szovjet és a magyar nép megbonthatatlan barátsága!

Kedves Kádár elvtárs!

Kedves Dobi elvtárs!

Kedves Münnich elvtárs!

Kedves elvtársak és barátaim!

Engedjék meg, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága, a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje, a Szovjetunió Minisztertanácsa és az egész szovjet nép nevében szívből köszöntsem önöket és az önök személyében az egész magyar népet Magyarország nemzeti ünnepe alkalmából.

Párt- és kormányküldöttségünk látogatása a testvéri Magyar Népköztársaságban, viszonzása annak a látogatásnak, amelyet a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége tett nálunk. Boldogok vagyunk, hogy az egész magyar néppel együtt részt vehetünk országuk felszabadulási ünnepségein és közelebbről megismerkedhetünk a magyar dolgozók életével.

13 évvel ezelőtt a magyar dolgozó nép örökre leszámolt a tőkés kizsákmányolással, kezébe vette a hatalmat és megkezdte a szocialista társadalom építését. Rövid itt-tartózkodásunk során saját szemünkkel győződhattunk meg a kimagasló eredményekről, amelyeket a szocialista építésben értek.

Joggal büszkék arra, hogy ez alatt a 13 esztendő alatt a népi demokratikus Magyarországon többet tettek a nép, a dolgozók érdekében, mint a burzsoá-földesúri Magyarország sok évtizedes uralma alatt.

A magyar nép minden sikerét a forradalmi magyar munkásosztálynak és mindenekelőtt a munkásosztály élcsapatának, a marxista-leninista pártnak köszönheti. A magyar proletariátusnak dicső forradalmi hagyományai vannak s kijárta a belső és külső kizsákmányolók elleni osztályharc nagy iskoláját.

Ismeretes, hogy a magyar forradalmi mozgalom fontos mérföldköve volt az 1919 márciusában kikiáltott Magyar Tanácsköztársaság, amelynek nemrég ünnepeltük 39. évfordulóját. A Magyar Tanácsköztársaság létrejöttének óriási nemzetközi jelentősége volt azáltal, hogy igazolta a szocialista forradalom lenini elméletének helyességét. Az orosz dolgozók a Magyar Tanácsköztársaságban fegyverbarátjukat és hű szövetségesüket látták a közös osztályellenség ellen vívott harcban. Lenin nagyra értékelte a magyar proletariátus hozzájárulását a szocialista forradalom ügyéhez s úgy tekintette azt, mint az orosz dolgozók forradalmi harcának jelentős támogatását.

A magyar és az orosz dolgozók rokonszenvének és osztályszolidaritásának tehát gazdag történelmi hagyományai vannak s ezek az érzések az elmúlt 13 év folyamán testvéri barátsággá váltak. Bizonyítja ezt az a fogadtatás is, amelyben a magyar dolgozók a szovjet párt- és kormányküldöttséget részesítették.

Népeink barátsága nem formális, nem külsőséges barátság, hanem olyan barátság, amely kiállotta az 1956-os ellenforradalmi események sötét napjainak súlyos megpróbáltatásait. A szovjet nép és a többi szocialista ország népei a magyar dolgozók segítségére siettek, hogy visszaverjék az ellenséges erők tökéletes restaurációra irányuló próbálkozásait. Ezek az ellenséges erők a szocialista tábor országainak sziklaszilárd egységével találták szemben magukat és teljes vereséget szenvedtek. Az 1956-os események ismételten aláhúzták annak szükséges-

ségét, hogy tovább erősítsük a szocialista országok testvéri egységét, mivel ez szabad létük és sikeres fejlődésük záloga.

A kommunista és munkáspártok novemberi moszkvai értekezlete ékesen demonstrálta a szocialista országok megbonthatatlan egységét és teljes egyetértését. Az értekezlet határozata hangsúlyozza annak szükségességét, hogy minden eszközzel erősítsük a szocialista tábor országainak egységét és a világ proletariátusával fennálló nemzetközi kapcsolatainkat.

A jelenlegi nemzetközi helyzet központi problémája továbbra is a béke kérdése. A békére nemcsak a szocialista országok népeinek van szüksége. Épp olyan szüksége van rá a világ többi népének is.

A Szovjetunió és a többi szocialista ország népei elvannak szánva arra, hogy folytassák a harcot a békéért. Meggyőződésük, hogy ez a harc végül is pozitív eredményekhez vezet.

Kedves elvtársak, barátaink! Engedjék meg, hogy emeljem poharam a Magyar Népköztársaság további sikereire, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága első titkárának, Kádár elvtársnak egészségére, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa elnökének, Dobi elvtársnak egészségére, a forradalmi munkás-paraszt kormány elnökének, Münnich elvtársnak egészségére.

Egységükre drága barátaink!

SZTÁLINVÁROS

Aprilis 5

Kedves elvtársak, kedves barátaim!

A Dunai Vasmű igen tisztelt munkásai, dolgozói!

Sztálinváros nagyrabecsült lakosai!

Engedjék meg, hogy először is átadjam önöknek, a vasmű dicső építőinek és dolgozóinak, nagyhírű városuk minden lakosának a szovjet munkások, parasztok és értelmiségiek forró, testvéri üdvözlétét.

Amikor útrakeltünk, a szovjet nép azzal bízott meg bennünket, küldötteit, hogy tolmácsoljuk önöknek és Magyarország egész dolgozó népének rokonszenvét és forró baráti érzéseit. A szovjet dolgozókat az a meggyőződés hatja át, hogy ezt a barátságot soha sem tudja megbontani a szovjet és a magyar nép semmi rendű és rangú ellensége.

Mindössze néhány órája vagyunk az önök vendégei itt, Sztálinvárosban. Nehéz néhány szóval ecsetelni, milyen nagy élmény volt megismerkednünk a vasművel és a várossal.

A vasmű és nagyszerű műszaki felszerelése valósággal lenyűgöző hatású. Nagy hatást tett ránk a város új és kényelmes házaival, kulturális intézményeivel, amelyek arra hivatottak, hogy kielégítsék a lakosság igényeit.

De még nagyobb, felejthetetlen élményünk marad, hogy találkozhattunk a sztálinvárosi dolgozókkal. Lépten-nyomon érezzük, milyen forrón szeretik városukat, mennyire hűségesek a békéhez és a szocializmushoz.

Sztálinváros a Magyar Népköztársaság egyik legfiata-

labb városa. Alig több mint hétéves. E hét év alatt a régi, 4000 lakosú dunaparti falu, Dunapentele helyén 35 000 lakosú nagyváros született. A várossal együtt fejlődtek az emberek: az új élet, a szocializmus kiváló építői. Önök nemrég érkeztek ide hazájuk különböző vidékeiről, hogy a vasmű építésének részesei legyenek, ma pedig már szoros baráti közösségben élnek. Ez érthető is, hiszen ilyen vasművet és ilyen várost nem könnyű felépíteni! Sok munkába és sok verejtékbe került, de megvan a jutalma. Jóleső érzés látni e munka gyümölcsét.

Tudjuk, milyen sokat tettek a népi Magyarországon a nehézipari termelés fejlesztéséért s szívünk mélyéből örülünk azoknak a sikereknek, amelyeket önök az országépítés e döntő szakaszában arattak.

A Szovjetunió és a népi demokratikus országok a szocializmus építése közben már sok tapasztalatot gyűjtöttek. E tapasztalatok tökéletesen igazolják annak a lenini útmutatásnak helyességét, hogy a szocializmust csak a gépi nagyipar termelése alapján lehet felépíteni. „A szocializmus anyagi alapja csakis a gépi nagyipar lehet, amely a mezőgazdaság átszervezésére is képes” – írta Lenin.

A szocialista országok tapasztalatai azt bizonyítják, hogy csak a nehézipar fejlesztése révén emelhetjük új technikai színvonalra a népgazdaságot. Csakis így növelhetjük szüntelenül a termelőeszközök és a közszükségleti cikkek gyártását, csupán így teremthetjük meg a néptömegeknek szükséges termékek bőségét.

A nehézipar mezőgazdasági gépeket, traktorokat, műtrágyát ad a falunak. Elsősorban ennek az iparágnak a segítségével oldhatjuk meg azt a feladatot, hogy a kézi munkán alapuló kis egyéni parasztgazdaságokat kollektív nagyüzemi gazdaságokká alakítsuk át, amelyek aztán korlátlanul kihasználhatják a gépek erejét és alkalmazhatják a legújabb agrotechnikai módszereket.

A szocialista iparosítás tehát a mezőgazdasági termelők erőik fejlesztésének nélkülözhetetlen feltétele. A szocialista iparosítás segítségével erősödik a város és a falu kapcsolata; ez a munkásság és a dolgozó parasztság megbonthatatlan, munkásosztály vezette szövetségének szilárd alapja.

A nehéziparral párhuzamosan fejlődik a munkásosztály is, az új társadalom építésének, az összes dolgozóknak hivatott vezetője. Megsokszorozódnak a munkásosztály sorai, javul minőségi összetétele. A korszerű nagyipari vállalatok munkássága a munkásosztály legjobban szakképzett, összekovácsolt és szervezett csapata.

Önök természetesen tudják, hogy milyen rendkívül elmaradott volt a cári Oroszország gazdasága. A külföldi tőke kihasználta az ország gyengeségét s évről évre jobban rátelepedett az ország gazdasági és politikai életére.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom után hazánkra óriási feladat várt: korszerű hazai nehézipart kellett teremtenünk. E feladat megoldása népünktől hatalmas erőfeszítést követelt. A szovjet dolgozók megértették, hogy a jólét növelésének kulcsa az ország iparosítása. Ha nem teremtyük meg saját iparunkat, az ellenséges kapitalista környezetben nem tudtuk volna megőrizni az ország függetlenségét.

Ezért a szovjet nép nem kímélte erejét, s a háborút megelőző ötéves tervek során nagy nélkülözések árán gyárakat és üzemeket épített. E megfeszített munka nélkül a Szovjetuniónak sokkal nehezebb lett volna elviselnie a hitlerista Németország ellen vívott honvédő háború súlyos megpróbáltatásait. A nép nem hiába vállalta a roppant erőfeszítéseket, fáradozása most hozza meg bőséges gyümölcsét. Szocialista iparunk segítségével viszonylag gyorsan begyógyíthattuk a háború ejtette sebeket, hatalmas

lendülettel továbbfejleszthettük az egész népgazdaságot és emelhettük a szovjet nép életszínvonalát.

Nehézipar nélkül hazánkban nem fejlődhetett volna oly sikeresen a tudomány és a technika. Ha nincs igen fejlett iparunk, a szovjet emberek aligha bocsáthatták volna fel a föld első mesterséges holdjait, aligha készíthettek volna ballisztikus rakétákat.

A szovjet nép a gazdasági élet fejlesztésében kivívott sikerekre támaszkodva, azt a feladatot tűzte maga elé, hogy a legfontosabb cikkek egy főre eső termelésében a legrövidebb idő alatt utoléri és túlszárnyalja az Egyesült Államokat. Meggyőződésünk, hogy e feladatot sikerrel meg is oldjuk.

A népi demokratikus országok dolgozói a hatalom meghódítása óta a kommunista és munkáspártok vezetésével sikeresen fejlesztik hazai iparukat. Nézzék csak, milyen hatalmas lendületet vett az ipari építkezés a népi Kínában. A Kínai Népköztársaság dolgozói teljesítették első ötéves tervüket, megteremtették hazájuk szocialista iparosításának alapját.

Nagy erővel fejlesztették iparukat az európai népi demokratikus országok is. A háború előtt 24,5 milliárd, 1957-ben már körülbelül 86 milliárd kilowattóra villamosenergiát termeltek. Háború előtti acéltermelésük évi hatmillió tonna volt, széntermelésük pedig 190 millió tonna. Tavaly az európai népi demokratikus országokban 16 millió tonna acélt olvasztottak és 520 millió tonna szenet bányásztak. Megszületett a nehézipar tucatnyi új ágazata, így a gépkocsigyártó, a traktorgyártó, a szerszámgép-, a repülőgépipar és sok más iparág.

A magyar dolgozók is nagy sikerrel fejlesztették hazai iparukat. Nagy ütemben fejlődtek a magyar ipar olyan hagyományos ágai, mint a közlekedési gépgyártás, a hajóipar.

Elvtársak! A béke, a demokrácia és a szocializmus hatalmas táborának valamennyi országában az adott körülmények és a nemzeti sajátosságok figyelembevételével bontakozik ki a szocialista építés. Ugyanakkor, mint ismeretes, a szocialista építésnek sok közös törvényszerűsége is van. Egyik kötelező feltétel, hogy a dolgozókat a munkásosztály vezesse, s hogy a szocializmust építő országokban népi hatalmat, proletárdiktatúrát kell teremteni.

A Magyarországon 1956 őszén kirobbant fasiszta zendülés szemléltetően megmutatta, hogy semmiképpen sem szabad gyengíteni a munkásosztály diktatúráját, mert az osztályellenség ezt saját felforgató céljaira használja ki.

A magyar munkások és parasztok felismerték az ellenforradalom szándékát, s a többi testvérnép, köztük a Szovjetunió népeinek segítségével méltó választ adtak az imperialista reakció erőinek.

A magyar munkásosztály – internacionalista kötelességéhez híven – a Magyar Szocialista Munkáspárt vezetésével ma bizton halad tovább a szocializmus építésének útján. A magyar munkások saját tapasztalatukból meggyőződtek róla, mennyire szükséges a szocialista tábor népeinek egysége és összeforrottsága.

Az imperialista államok katonai tömböket létesítettek, s minden eszközzel támogatják a nemzetközi reakció ádáz támadó törekvéseit. Ilyenformán az egységes szocialista tábor, mint biztos támasz védelmezi a szocialista országok népeinek, köztük a kis népeknek békés életét az imperialista merénylettekkel szemben.

A szocialista országok összefogása megsokszorozza erőnket. Sziklaszilárd és megbonthatatlan egységünkön, mint kőszirten megtörik az imperialista erők mindennemű rohama. Nem kétséges, hogy a szocialista országok népei ezután is a leghatározottabban visszaverik a reakciós erők minden próbálkozását, a békés életük és testvéri

barátságuk elleni merényleteket. Barátságunk megbont-hatatlan, mert a nehéz megpróbáltatások éveiben szüle-tett és sok kemény, nehéz próbát állt ki.

Elvtársak! Biztosíthatjuk önöket, hogy a Szovjetunió nem kíméli erejét, s ezentúl is arra törekszik, hogy még jobban erősítse a szocialista országok népeinek tartós és megbonthatatlan barátságát. A szovjet népnek meg-győződése, hogy a magyar dolgozók, a többi szocialista ország dolgozóihoz hasonlóan, rendíthetetlenül fogják vé-delmezni a békét és a népek barátságát.

Kedves barátaim! Önök már tudják, hogy a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének ülésszaka nemrég olyan határo-zatot hozott, hogy a Szovjetunió egyoldalúlag beszünteti az atom- és hidrogénfegyver-kísérleteket. A Szovjetunió-nak ez a történelmi jelentőségű tette világszerte lelkes helyesléssel találkozott. A népek újólág meggyőződtek róla, hogy hazánk nem szavakkal, hanem tettekkel küzd lankadatlanul a nemzetközi feszültség enyhítéséért, a fegyverkezési hajsza megszüntetéséért, a béke megszilár-dításáért.

A világ népei nagy örömmel fogadták a Szovjetunió-nak ezt a rendkívül fontos intézkedését, e lelkesítő, ör-vendetes hírt, de imperialista körökben ez a lépés fej-vesztettséget és idegességet okozott. Az imperialisták meg-éreztek, hogy semmiféle kalandorterv végrehajtására nincs többé talajuk.

A béke, elvtársak, napról napra jobban megszilárdul, s ebben igen nagy szerepük van a szocialista országok népeinek.

Olyan korszakban élünk, amikor a népek hangja, a né-pek akarata dönt minden kérdésben. Ha a népek nem akarnak háborút, ha keményen és állhatatosan harcolnak a békéért, nem is lesz háború.

Engedjék meg, hogy teljes szívemből megköszönjem meleg vendégszeretetüket és további nagy sikereket kívánjak szocialista társadalmat építő munkájukhoz.

Éljen a szocialista Magyarország és a Szovjetunió népeinek örök, megbonthatatlan barátsága! Éljen a világ-béke!

CEGLÉD

Aprilis 7

Kedves elvtársak!

Kedves osztálytestvéreink!

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány meghívására baráti viszontlátogatásra jöttünk az önök országába.

Az önök országában eddig eltöltött rövid idő alatt – találkozva a magyar dolgozókkal – irántunk, a Szovjetunió képviselői iránt, mindenütt a legbarátibb érzelmek nyilvánultak meg. Örömmel fejezzük ki elismerésünket és hálás köszönetünket a szívből fakadó vendégszeretetért.

Úgy érezzük, hogy a magyar dolgozók szívében a legmélyebb testvéri érzések élnek a szovjet nép iránt. Ez számunkra különösen értékes. A magyar és a szovjet dolgozók testvéri együttérzése már eddig is sokszor és megragadóan fejeződött ki. Emlékezzünk azokra az időkre, amikor országunkban lezajlott az Októberi Forradalom, és munkásosztályunk, a dolgozó parasztsággal szövetségben, megdöntötte az önkényuralmat és kivívta a szovjethatalmat. A fehérgárdisták és sok ország intervenciós csapatai akkor rárontottak a fiatal szovjetköztársaságra. Hazánk munkásosztálya, valamennyi dolgozója harcba szállt a forradalom ellenségeivel. Kemény harc volt ez és a forradalom oldalán ott küzdött sok magyar katona is, aki akkor hadifogoly volt Oroszországban. A magyar nép és más népek fiai hazánk munkásaival és parasztjaival váll-

vetve harcoltak belső ellenségeink, a külföldi beavatkozók ellen.

Ezek a katonaruhába bújtatott magyar dolgozók megértették, hogy amikor Oroszországban a szovjetköztársaság ellenségei ellen harcolnak, egyúttal a magyar nép ellenségei ellen is harcolnak.

Emlékszünk a magyar munkásosztály, a magyar dolgozók nagyszerű tetteire, amikor 1919-ben megdöntötték a földesurak és a nagytőkések hatalmát, s kikiáltották a Tanácsköztársaságot. Gondolunk arra a felhívásra, amelyet Kun Béla, a Magyar Tanácsköztársaság vezetője intézett nagy vezérünkhöz és tanítónkhoz, Leninhez.

Az 1919-es magyar forradalom vereséget szenvedett. Azért szenvedett vereséget, mert a nyugati imperialista államok burzsoáziája a magyar reakció segítségére sietett, és együttes erővel megfojtották a fiatal Magyar Tanácsköztársaságot.

Elvtársak! A Szovjetunió dolgozói a kommunista párt vezetésével, a belső ellenforradalom és a beavatkozók ellen vívott harcban megvédték a szovjethatalmat. Az imperialisták azonban nem tudtak beletörődni a szovjet szocialista állam létezésébe. Fondorlatokat szőttek ellenünk, gazdasági blokáddal próbálták megfojtani a fiatal szovjetköztársaságot, terveket szőttek szovjetállamunk fegyveres megtámadására. A háború, amelyet Hitler indított a Szovjetunió ellen – mint tudják – a fasiszta Németország szétzúzásával végződött. A szovjet hadsereg felszabadította Magyarországot a hitleri fasizmus alól és szétzúzta a Horthy-rendszert. A magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság és a néphez hű értelmiség önfeláldozó küzdelemben vívta ki azt a lehetőséget, hogy érdekeinek megfelelően felépíthesse szocialista államát.

A magyar nép földesurak és kapitalisták nélkül, szo-

cialista alapon építi országát – és nagy sikereket ért el. De őszintén meg kell mondanom, hogy az ország volt vezetői a múltban súlyos hibákat és torzításokat követtek el. A reakció kihasználta ezeket a torzításokat. A népi demokratikus rend magyarországi ellenségei, külső imperialista erők támogatásával, 1956 őszén ellenforradalmi lázadást szerveztek. A reakció megkísérelte, hogy megsemmisítse a magyar dolgozók vívmányait. A fasiszta lázadók terrort szerveztek a munkásosztály legjobb fiai ellen.

Azokban a napokban előttünk, a Szovjetunió Kommunista Pártjának és a szovjet kormánynek vezetői előtt, ott állt a nehéz kérdés: mit tegyünk? Erősek voltunk és a mi oldalunkon volt az igazság. A mi igazságunk a munkásosztály igazsága, a dolgozók igazsága. De gondot okozott, hogy a magyar munkások egy bizonyos, legkevesbé öntudatos része, az ellenséges propaganda hatása alá került, s részt vett azokban a rendzavarásokban, amelyeket az ellenforradalom szervezett. Ott állt előttünk a kérdés: mit tegyünk? A józan ész azt diktálta, hogy segítsünk a Magyar Népköztársaság munkásainak és dolgozóinak. De más dolog az, hogy gazdasági segítséget nyújtsunk: acélt, gabonát küldjünk, tanácsot adjunk, s megint más dolog, hogy csapatokat küldjünk. Nem remeg a kezünk, ha vissza kell vernünk az ellenség támadását, de láttuk, hogy a magyar lakosság egy része öntudatának hiánya miatt az osztályellenség eszközévé vált.

Elvtársak! Higgyék el, nagyon nehéz volt döntenünk, de úgy véltük, nem nézhetjük közönyösen, hogy pimasz fasiszta elemek Budapesten és más magyar városok utcáin és terein állati kegyetlenséggel gyilkolják le a munkásokat, a parasztokat, a kommunistákat és a magyar nép más legjobb fiait, s hogy az ellenforradalom megkísérli a nép vérébe fojtani a magyar dolgozók szocialista vívmá-

nyait. Nem nyugodhattunk bele, hogy ismét fasiszta renddiadalmaskodják önöknél, s Magyarország újabb háborús tűzfészekké válják.

Amikor elhatároztuk, hogy teljesítjük a magyar dolgozók és a munkás-paraszt kormány kérését, és segítségükre sietünk, jól tudtuk, hogy a munkásosztály minden ellensége, az imperialista reakció, a saját céljainak megfelelően használja majd ki ezt a lépésünket. De hittük és meg voltunk győződve róla, hogy a magyar munkásosztály, minden magyar dolgozó és a világ összes országainak valamennyi haladó embere, végül is megért bennünket. Ismétlem, nem lehattunk tétlenek, amikor az imperialista reakció kardot rántott a magyar dolgozó nép ellen. Ezért a szovjet kormány teljesítette a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány kérését, és úgy döntött, hogy fegyveres segítséget nyújt a magyarországi ellenforradalmi lázadás elfojtásához. A magyar nép nehéz napjaiban megadtuk ezt a segítséget.

Elvtársak, magyarok! Úgy vélem, nagyon jól tudják, hogy amikor harcba küldtük harcosainkat és tisztjeinket a fasiszta lázadók ellen, nem volt más célunk, csupán az, hogy segítsük barátainkat, akik átmenetileg bajba jutottak. Amikor a burzsoá államok egyik-másik országba küldik csapataikat, hódító célokat követnek és arra törek-szenek, hogy az illető ország dolgozói felett megszilárdítsák a kizsákmányolók uralmát. Mi azért segítettünk önöknek, hogy a maroknyi fasiszta összeesküvővel szemben megvédhessék érdekeiket, megvédhessék azt a jogukat, hogy kizsákmányolók nélkül építhessék életüket. Amikor segítettünk a magyar népnek az ellenforradalmi erők szétzúzásában, internacionalista kötelességünket teljesítettük.

De többet is tettünk ennél: a fasiszta lázadás leverése után nagy gazdasági segítséget nyújtottunk a Magyar

Népköztársaságnak, hogy gyorsabban helyrehozhassa az ellenforradalmi összeesküvők okozta károkat. A Szovjetunió szemet, acélt, gabonát küldött Magyarországnak.

De nemcsak a Szovjetunió segítette önzetlenül a magyar dolgozókat, hanem valamennyi szocialista ország is, mert a szocialista országok őszintén kívánták, hogy az az anyagi kár, amelyet az 1956 október-novemberi események idején a magyar népgazdaság elszenvedett, ne csökkentse erősen a magyar nép életszínvonalát. Cselekedhet-e így egy olyan állam, amely hódító célokat követ?!

Amikor a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának, népköztársaságuk kormányának és Kádár elvtársnak meghívására eljöttünk önökhöz, mélyen meg voltunk győződve arról, hogy teljes megértésre találunk önöknél, s hogy nyíltan és becsületesen nézhetünk a népi Magyarország munkásainak, parasztjainak és dolgozó értelmiségieinek szemébe. Úgy jöttünk önökhöz, mint leghívebb barátainkhoz és testvéreinkhez. Örülünk, hogy nem csalódtunk várakozásunkban. Mióta a népi Magyarországon vagyunk, mindenütt azt tapasztaltuk, hogy a magyar nép a legbarátibb érzésekkel viseltetik a Szovjetunió iránt.

Elvtársak! Emlékeznek, milyen dühödt lármát csapott a nemzetközi reakció az 1956-os magyar események napjaiban. Mi mindent össze nem írtak akkor ellenségeink! Hogy félrevezessék az embereket, párhuzamot vontak az 1956-os események és az 1848-as magyar forradalom között. Az ellenséges propaganda azt rikácsolta, hogy amint a cári Oroszország kormánya elküldte csapatait az 1848-as magyar forradalom elnyomására, most – úgymond – ugyanez ismétlődött meg, amikor a szovjet csapatok elnyomták az állítólagos „népi” forradalmat.

De ilyen párhuzamot csak a magyar és a szovjet nép ellenségei vonhatnak. Ki ne látná világosan, hogy az

1848-as magyar forradalom és az imperialista reakciós erőktől támogatott 1956 október-novemberi ellenforradalmi, fasiszta lázadás két teljesen különböző dolog. A különbség az, hogy 1849-ben Oroszország cári kormánya, vagyis a kizsákmányolók kormánya sietett a magyar népet kizsákmányolók kormányának segítségére. A magyarok jól tudják, hogy 1849-ben az orosz cár azért küldte csapatait a Habsburg-ház segítségére, mert a magyar forradalom veszélyeztette az orosz önkényuralmat is. Az orosz cár nemcsak a magyar, hanem az orosz nép ellensége is volt. Kíméletlenül leszámolt a haladó orosz közéleti férfiakkal, fegyveresen törte le a dekabristák lázadását, s megsemmisítette vezetőiket.

Volt azonban, elvtársak, egy másik Oroszország is. Herzen és Csernisevskij Oroszországa együltérzett az elnyomói ellen feltámadt magyar néppel. Mi ennek az Oroszországnak vagyunk közvetlen örökösei.

Eltársak! El akarok itt valamit mondani, ami biztosan nem tetszik a burzsoá nacionalistáknak. Valószínűleg közülük is akad egy-kettő ezen a gyűlésen. A magyar burzsoá nacionalisták azt állítják, hogy minket terhel a felelősség a cári kormány múlt századbeli eljárásáért. Hallgatnak azonban arról, hogy Hitler hadseregével együtt magyar csapatok is harcoltak a Szovjetunió területén és eljutottak Sztálingrád alá. Ez nem is olyan régen volt, mindössze 15–17 évvel ezelőtt. Mit mondanak erre a magyar burzsoá nacionalisták? A szovjet emberek tudják, hogy Magyarország dolgozó népe nem felelős a fasiszta Horthy-klikk cselekedeteiért. Mi tudjuk, hogy Horthy egyaránt ellensége volt a magyar és a szovjet népnek. Azt hiszem, hogy ez világos a munkások, a dolgozó parasztok és értelmiségiek előtt. Aki előtt pedig nem világos, azt fel kell világosítani.

Eltársak! A sztálinvárosi gyűlésen is elmondtam: ami-

kor hírül adtuk, hogy delegációt küldünk Magyarországra – de még nem jelentettük be, kikből fog állni ez a küldöttség – az imperialista reakció azt írogatta a külföldi sajtóban, hogy – úgymond – Hruscsov nem utazik Magyarországra, mert úgy fogadnák ott, hogy hosszú orral kellene onnan távoznia. Sőt, mi több, táviratokat kaptam a nem szocialista országokból. Az egyikben egy jóakaróm ezt írta: „Hruscsov úr, ne utazzék Magyarországra, de ha mégis odautazik, vigyen magával jó nagy őrséget. Azért javaslom ezt Önnek – írta a továbbiakban ez a jóakaróm –, mert látom, hogy Ön jó ember, Ön a béke ügyéért harcol.” Természetesen van velünk őrség, de akármilyen és akármekkora legyen is az, ha nem élvezük a nép támogatását, semmilyen őrség nem segít. A nép nagy erő, királyokat dönt le trónjukról, nagyszerű forradalmakat hajt végre, és nehéz rákényszeríteni idegen akaratot, ha ez ellenkezik a nép osztályérdekeivel.

Minden félelem nélkül jöttünk ide önökhöz, magyar elvtársak, mint testvér a testvérhez és örülünk, hogy nem csalódtunk.

Jólesik nekünk, hogy itt tartózkodhatunk az önök városában, amely kiemelkedő szerepet játszott Magyarország történelmében. Itt szólalt fel először Kossuth, a magyar nép dicső fia, amikor harcba hívta a magyar népet hazája függetlenségéért és szabadságáért. Lángoló beszédeiért, szabadságszeretetéért, a haza érdekeinek odaadó szolgálatáért szeretik és tisztelik Kossuthot Magyarország és a Szovjetunió dolgozói. De az az idő, amikor Kossuth élt, a burzsoá forradalmak időszaka volt. Most más korban élünk, a szocialista forradalmak korszakában, amikor a munkásosztály a nagytőke ellen harcol.

Elvtársak! Ügyünk a Szovjetunióban, Magyarországon, a Kínai Népköztársaságban és valamennyi szocialista országban igen jól halad. A szocialista országok gazdasága

biztosan ível felfelé, gyors ütemben fejlődik a szocialista tudomány és kultúra. Mi örülünk ezeknek a sikereknek.

A Magyar Népköztársaság a lázadók okozta nagy károk ellenére határozottan és magabiztosan halad a szocialista gazdaság fejlesztésének útján. Mindamellet önök-nél is, nálunk, a Szovjetunióban és a többi szocialista országban is vannak nehézségek, amelyeket le kell gyűr-nünk. Nem számíthatunk senki segítségére, saját ma-gunkban kell bízunk, saját munkánkra és tudományunkra kell támaszkodnunk. Szakadatlanul növelnünk kell a munka termelékenységét, erősíteniünk kell a munka-fegyelmet és minél kevesebb munkával minél több ter-méket kell előállítanunk. Csak a munka termelékenysé-gének növelésével haladhatunk még gyorsabban, s vív-hatunk ki újabb és újabb győzelmeket.

Elvtársak! A Szovjetunió Kommunista Pártja, a szovjet kormány mindent megtesz, hogy fejlessze az ország gaz-dasági életét, emelje népünk életszínvonalát, s biztosítsa a világ békéjét. Mi nem akarunk háborút, nekünk nincs szükségünk háborúra. Ez azonban nem jelenti azt, hogy lemondunk az osztályharcról. Az osztályharc addig nem szűnhet meg, amíg vannak kizsákmányolók és kizsákmá-nyoltak.

Mi azt mondtuk és ma is azt mondjuk: a népek bel-ügye, hogy milyen államrendszer legyen az egyes orszá-gokban. Mi nem avatkozunk be más országok belügyeibe és nincs ilyen szándékunk. De azt is mondtuk és mond-juk ma is: a szocialista országokban olyanok a körülmé-nyek, hogy a tőkés rendszerrel való békés gazdasági ver-senyben miénk lesz a győzelem.

Önök tudják, hogyan gúnyolódtak rajtunk ellenségeink, amikor a nagy Lenin felszólította Oroszország munkás-osztályát, vegye kezébe a hatalmat és a dolgozó paraszt-sággal együtt harcoljon a szocializmus győzelméért. Osz-

tályellenségeink és a nemzetközi munkásmozgalom sorai-
ban megbúvó revizionisták, opportunisták és egyéb ügy-
nökök azt hajtogatták, hogy ez hiú ábránd, mert a mű-
veletlen, analfabéta orosz munkások és parasztok bajosan
győzhetik le a kapitalizmust. Lenin és a bolsevikok
hogyan merészelik felszólítani a munkásokat, hogy ve-
gyék kezükbe a hatalmat egy ilyen elmaradott országban?

S íme eltelt 40 év! Hol volt Oroszország azokban az
időkben? Mint tudjuk, az egyik legutolsó helyen állt. Hol
van a Szovjetunió ma? Milyen magaslatokra jutott fel?
A gazdasági fejlettség színvonalát tekintve a világon a
második helyre került és messze maga mögött hagyott
olyan országokat, mint Anglia, Franciaország, Németor-
szág és egyéb országok. Melyik ország neveli a legtöbb
középiskolai és egyetemi végzettségű szakembert? A Szov-
jetunió! Kinek a mesterséges holdjai röppentek fel leg-
először a világűrbe? A szocialista ország, a Szovjetunió
mesterséges holdjai! S ki akarja most utolérni a Szovjet-
uniót a tudomány fejlődésében? Az Amerikai Egyesült
Államok tűzi maga elé a feladatot, hogy utolérje a Szov-
jetuniót.

Gondolom, nem értenek félre, nem dicsekszünk, s nem
szeretnénk megbántani az amerikai népet. Az amerikaiak
derék emberek. De elérkezett az idő, amikor a kapitaliz-
mus kénytelen utat engedni az új, a haladóbb rendnek,
a szocialista rendnek. Ez, elvtársak, nem azt jelenti, hogy
a szocialista országok beavatkoznak a kapitalista orszá-
gok ügyeibe. Ott is van munkásosztály, ott is vannak
dolgozó tömegek, s ők megteszik a magukét, csak türe-
lem kell hozzá. Ismétlem: minden ország népének bel-
ügye, hogy milyen rendszer van az illető országban.

Engedjék meg, kedves elvtársak, hogy ismételten ki-
fejezzem az önök iránt érzett szeretetünket, őszinte elismer-
ésünket és mély tiszteletünket. Párt- és kormányküldött-

ségünk a szovjet nép testvéri üdvözlét hozta el önöknek, s biztosítja önöket arról, hogy sehol sem találhatnak jobb barátokra a szocialista országok népeinél. A szocialista országokban olyan rendszer született, amelyben nincs kizsákmányolás, nincsenek kizsákmányolók, örökre megsemmisült a kapitalista rend, megszűnt a nemzeti-ségi elnyomás. A szocialista országok népei önzetlen segítséget nyújtanak egymásnak és megbecsülik testvéreik munkáját. Még szorosabbra kell zárnunk sorainkat, valamennyi szocialista ország munkásainak, parasztjainak és értelmiségi dolgozóinak sorait. Állhatatosan harcolnunk kell a világ békéjéért.

Éljen a Magyar Népköztársaság munkásosztálya!

Éljen Magyarország dolgozó parasztsága!

Éljen a magyar értelmiség, amely a Magyar Szocialista Munkáspárt vezetésével együtt halad a munkásosztállyal!

Éljen a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány, élén Münnich Ferenc elvtárssal!

Éljen a magyar nép kiváló fia, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke, kedves elvtársunk, Dobi István!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt, élén Kádár János elvtárssal.

S Z O L N O K

A p r i l i s 7

Bevezetőben a szovjet párt- és kormányküldöttség forró testvéri üdvözlétét és jókívánságait tolmácsolta, majd így folytatta:

Itt-tartózkodásunk, találkozásaink és beszélgetéseink az önök vezetőivel, a magyar dolgozókkal, számunkra igen hasznosak és hozzájárulnak az országaink közötti barátság erősítéséhez. Ezekből a találkozásokból és beszélgetésekből azt a szilárd meggyőződést merítjük, hogy a magyar nép őszinte, igaz barátja a szovjet népnek.

A szovjet kormány a magyar kormány kérésére és a testvéri barátság alapján nyújtott segítséget a magyar népnek az ellenforradalom leveréséhez. Nem is tehattünk mást, amikor a magyar nép ellenségei, akik a mi ellen ségeink is, a nép legjobb fiait gyilkolták.

A szovjet népben is a legtestvéribb érzések élnek a magyar nép iránt. Barátságunk, amely népeink közös, forradalmi hagyományain épül, kiállta az idő próbáját. Barátságunk nemcsak a szovjet népnek és a magyar népnek hasznos, hanem erősíti az egész szocialista táborot, erősíti a népek békéjét és biztonságát az egész világon. A szocializmust építő országok a népek békéjéért, barátságáért harcolnak. Ez nem is lehet másképp, mivel a szocializmus és a béke elválaszthatatlan egymástól. Ezért a Szovjetunió, Magyarország és a többi szocialista ország következetes harcot folytat a különböző társadalmi rendszerű országok békés egymás mellett éléséért, a háborús veszély elhárításáért. Bár bizonyos nyugati körök a béke

ellen dolgoznak – a szocialista tábor békeszerető politikája a világ népeinek újabb és újabb millióit állítja a maga oldalára. Ezzel kénytelenek számolni a hidegháború legvadabb képviselői is. Meggyőzően tanúskodik erről az a hatás, amelyet a Szovjetuniónak az atom- és hidrogénfegyver-kísérletek egyoldalú beszüntetéséről hozott legutóbbi határozata Nyugaton kiváltott. A békeszerető emberek világszerte örömmel üdvözlik a Szovjetuniónak ezt a lépését. Ugyanakkor a béke ellenségeinek táborában zavar mutatkozik. A szovjet kormánynak ez az újabb külpolitikai kezdeményezése ismét bebizonyította, hogy a szocialista tábor országainak lenini külpolitikája helyes politika. Ezért – mondotta – tegyünk újabb és újabb erőfeszítéseket a béke és a szocializmus ügyének győzelméért.

Éljen a világbéke! Fejlődjék és erősödjék a megbont-hatatlan szovjet–magyar barátság!

K A R C A G

A p r i l i s 7

Kedves elvtársak, barátaink! Engedjék meg, hogy a szovjet párt- és kormányküldöttség nevében forró szívvel üdvözljem önöket és átadjam a szovjet nép testvéri üdvözlését. Mint az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság képviselője megragadom az alkalmat, hogy teljesítsem az elutazásom előtt kapott megbízatást, s tolmácsoljam önöknek az ukrán mezőgazdasági dolgozók szívből jövő testvéri üdvözlését.

A múlt évben a Szovjetunióban járt magyar párt- és kormányküldöttség köztársaságunkban, Ukrajnában is megfordult. A magyar elvtársak érezhették a szovjet embereknek a magyar nép iránti meleg barátságát.

Most, amikor magyar földön tartózkodunk, meggyőződhetünk a magyar népnek a szovjet nép iránt táplált őszinte, baráti érzéseiről. A mai találkozó, ez a szíves fogadtatás még inkább meggyőzött erről bennünket. Nagy örömmel fogadtuk el meghívásukat, hogy látogassunk el városukba, amely országuk egyik legfontosabb mezőgazdasági területén van. Jól ismerjük azokat a nagy eredményeket, amelyeket a magyar parasztság a búza, a kukorica, a zöldségfélék és más növények termelésében elért.

A magyar parasztok gazdag termelési tapasztalattal rendelkeznek, van mit megosztaniuk a többi szocialista ország dolgozó parasztjaival. A Szovjetunió parasztságának is van mivel büszkélkednie. Az a célunk, hogy az egy főre eső hús-, tej- és vajtermelésben a legrövidebb időn belül utolérjük, sőt túlszárnyaljuk az Amerikai Egyesült

Államokat. S a szovjet nép egy pillanatig sem kételkedik abban, hogy ezt a feladatot megoldja. Rajta hát, szélessük országaink között a tapasztalatcserét, versenyezzünk a nagyobb mezőgazdasági terméseredményekért. Ez még jobban megerősíti barátságunkat, hozzásegíti országainkat, hogy még gyorsabban haladjunk a kommunizmus felé.

Napról napra erősödjék és fejlődjék a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság mezőgazdasági dolgozóinak együttműködése!

TATABÁNYA

Aprilis 8

Kedves elvtársak!

Kedves elvtársnők!

Dolgozó testvéreim!

Tisztelt nagygyűlés!

A napokban ünnepeltük hazánk nemzeti függetlenségének és népünk hatalmának születésnapját, április 4-ét. Engedjék meg, hogy ebből az alkalomból pártunk Központi Bizottsága, a forradalmi munkás-paraszt kormány és a magam nevében forrón, szívből köszöntsem a medence bányászait, a megye minden munkását, dolgozó parasztját és a néppel tartó értelmiségi dolgozóját.

Amikor nagy ünnepünkre készültünk, a bányászok elhatározták, hogy kiváló eredményeket érnek el a munkában. Ezt az elhatározásukat valóra váltották. Március 20-tól április 4-ig a magyar bányászok naponta több mint 85 000 tonna szenet termeltek és ezzel hazánkban a széntermelés színvonalát magasabbra emelték.

Engedjék meg, hogy Tatabánya, Dorog bányászainak és az ország valamennyi bányászának szívből gratuláljak ehhez a nagyszerű eredményhez.

Kedves elvtársak! Találkoztunk mi már rossz időben is, jó időben is. Most olyan körülmények között találkozunk, amikor hazánk egén ismét teljes erővel sugárzik a szocializmus napja. Mi, magyar dolgozók, nem akarunk világraszóló dolgokat véghezvinni. Azt hiszem, beérhetjük azzal, hogy a szocializmust építő testvéri népek sorában szerényen, de szilárdan helytállunk önmagunkért. Ehhez meg-

van minden szükséges feltételünk. Az öntudatos dolgozó magyar nép ismét egységes és erős. Ahhoz, hogy jól megálljuk helyünket és népünk a jövőben boldog legyen, hogy szocializmusban és békében élhessünk: mint számunk világát kell őriznünk a népi hatalmat, a Magyar Népköztársaságot! Az kell, hogy állhatatosan és szilárdan kitartsunk a proletár internacionalizmus zászlaja alatt, együtt haladjunk az egész világ munkásosztályával, a szocializmust építő testvéri népekkel és különösképpen a mi legdrágább barátunkkal, legjobb szövetségeseinkkel, a nagy szovjet néppel.

Kedves elvtársak! Kedves elvtársnők! Az eszmékhez való hűséghez még egy dolog tartozik: fogjuk meg a munkát úgy, ahogy kell; még barátaink is úgy ismernek bennünket, magyarokat, hogy ha megvan hozzá a kedvünk és akaratunk, akkor tudunk dolgozni, tudunk mulatni és tudunk verekedni is. Hát határozzuk el, elvtársak, hogy a munkában is és a szocializmusért folytatott harcban is, az eddiginél még jobban megálljuk helyünket.

Kedves elvtársak! Központi Bizottságunk és kormányunk minden jelenlevő tagja rendkívül örül annak, hogy ezen a napon úgy találkozhatunk önökkel, hogy itt vannak velünk a testvéri nagy Szovjetunió párt- és kormányküldöttségének tagjai, élükön Hruscsov elvtárssal, népünk igaz barátjával, aki a szó legszebb értelmében ember és kommunista, ember és kommunista, ahogy azt mindig elképzeltük.

Kedves elvtársak! Találkoztunk mi már ezelőtt és találkozunk még ezután is, sokkal gyakrabban, mint ahogyan kedves vendégünkkel, Hruscsov elvtárssal találkozni fogunk. Ezért azzal fejezem be szavaimat, hogy örökké éljen és örökké erős, zavartalan legyen népeink: a nagy szovjet nép és a magyar nép barátsága.

Kedves elvtársak! Drága barátaim és testvéreim!

Párt- és kormányküldöttségünk a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány meghívására érkezett Magyarországra. Nagyon hálásak vagyunk Kádár János és Münich Ferenc elvtársnak, akik meghívtak bennünket, hogy megismerkedjünk az MSZMP munkájával, a magyar népéletével.

Elvtársak! Nehéz szavakat találni arra a szívélyességre és barátságra, amely a szovjet párt- és kormányküldöttség és a Magyar Népköztársaság dolgozóinak találkozását jellemzi. Számomra különösen öröndetes, hogy eljöhettek önökhöz, bányászokhoz. Hiszen magam is bányászok között töltöttem gyermekkoromat és ifjúságomat. El akartunk jönni ide, hogy lássuk a magyar bányászokat, megismerkedjünk velük, megtudjuk, hasonlítanak-e a szovjet bányászokhoz, vagy sem. Arra a megállapításra jutottunk, hogy a magyar bányászok pontosan olyanok, mint a mi szovjet bányászaink.

A szovjet és a magyar nép barátsága dicső múltra tekinthet vissza. Amikor Oroszországban véget ért az Októberi Forradalom és a fehérgárdisták, az intervenciók meg akarták fojtani a szovjethatalmat; amikor angolok, japánok, franciák, amerikaiak és más intervenciók csapatokat tettek partra Szovjet-Oroszországban; amikor a burzsoá államok csapatokat küldtek a fiatal szovjetköztársaság ellen, s a nagy Lenin felhívására az egész szovjet

nép Október vívmányainak védelmére kelt, a fiatal vörösgárda soraiban, később pedig a Vörös Hadseregben más népek fiaival együtt ott harcoltak a fehérgárdisták és az intervenciósok ellen a munkásosztály, a magyar dolgozók derék fiai, a magyar internacionalisták is.

Tudom például, hogy ebben a harcban ott küzdött Münich Ferenc elvtárs is. Itt, Tatabányán, hozzám lépett egy elvtárs, egy bányász, kezét szorított velem, s elmondta, hogy szintén a Vörös Hadsereg soraiban harcolt Dutov tábornok ellen. A magyar bányászok között nem egy régi forradalmárt találhatunk, akik a Szovjetunió munkásaival együtt harcoltak a polgárháború arcvonalain.

Elvtársak! Azok a napok – Október első napjai – már rég elmúltak. A szovjethatalom országunkban immár negyven éves. Örökre letűntek azok az idők, amikor az imperialisták még azt hihették, hogy büntetlenül küldhetnek csapatokat a szovjet földre. Most kénytelenek azzal számolni, hogy megközelíthetetlenek vagyunk, hogy velünk vannak a nagy szocialista tábor népei, s ennek a tábornak elegendő erkölcsi és anyagi ereje van ahhoz, hogy nyakát törje mindenkinek, aki kezét mer emelni szabadságunkra, függetlenségünkre, a szocialista országok népeinek függetlenségére.

A Szovjetunió népei nehéz utat tettek meg. Ez az út azonban szemléltetően bebizonyította, hogy a munkásosztály, a dolgozók előtt határtalan lehetőségek tárulnak fel, ha a néphez, a marxizmus-leninizmushoz hű kommunista párt vezeti őket. A Szovjetunió munkásosztályának, dolgozóinak élén ilyen párt halad, amelyet Lenin alapított. A nagy Lenin által létrehozott és megedzett párt dicső tetteket hajtott végre. Oroszország munkásosztálya, dolgozó parasztsága követte a pártot az osztályellenség, a földesurak, a tőkések elleni harcban – és 1917 októberében nagy győzelmet arattunk.

A szovjethatalom negyven éve alatt országunk gigászi léptekkel haladt előre a fejlődés útján. Az ipari termelés színvonalát tekintve a második helyre került a világon. A mérnökök és a műszaki szakemberek képzésében pedig a Szovjetunió ma első helyen áll. Nem jogosan büszkélkedhetik-e minden ország munkásosztálya azokkal az eredményekkel, amelyeket a mi országunk munkásosztálya, dolgozói értek el?

Az Októberi Forradalom után országunk töretlen utakon járt. Nem volt ez könnyű séta: országunk elmaradott ipart és mezőgazdaságot örökölt a kapitalizmustól, végigpusztította az első világháború és a polgárháború. A Szovjetunió munkásainak és parasztjainak erejüket megfeszítve kellett dolgozniuk, hogy újjáteremtsék az ország iparát és mezőgazdaságát, hogy hatalmas nehézipart és korszerű mezőgazdaságot hozzanak létre, s így megvédhessék az Októberi Forradalom vívmányait az imperialistákkal szemben.

A Szovjetunió munkásosztálya, dolgozó parasztsága politikailag érettnak bizonyult, s megoldotta a lehetetlent. Vajon honnan merítették országunk dolgozói ennyi erőt, mi határtalan energiájuk forrása? A kapitalista rendszerben a munkásosztályt a nélkülözés korbácsa, a munkanélküliség réme, a parasztságot pedig az éhség és a tönkremenés veszélye hajtja munkára. A szovjethatalom alatt viszont az öntudatra ébredt nép felismerte, hogy ő az ország gazdája, s hogy a gazdasági nehézségeket csak önfeláldozó munkával küzdheti le. A szovjet munkásosztály, a dolgozó parasztság, az értelmiség ezért fáradhatatlanul dolgozott és küzdött jobb és boldogabb életéért.

A szovjet nép – a kommunista párt vezetésével – hatalmas ipart teremtett, s az ipar fejlődése meredeken ível felfelé. A szovjet népnek fejlett, gépesített mezőgazdasága van. A szocializmus beláthatatlan lehetőségeket tárt

fel a dolgozók előtt. A munkásosztály, a dolgozó parasztság és a népi értelmiség hősi munkájával a mi nagy szovjet hazánk, történelmileg rövid idő alatt, óriási utat tett meg. Amikor a hitszegő hitlerista hordák megtámadták a Szovjetuniót, megsemmisítő erejű ellenállásba ütözköztek. A szovjet nép és hős hadserege nemcsak szovjet hazánk földjéről űzte ki az ellenséget, de teljesen meg is semmisítette a hitlerista bandákat, és sok más ország népét is megszabadította a fasiszta rabságból.

Az elnyomók ellen vívott hősi harc eredményeképpen sok ország népe kivívta szabadságát, s most szocialista alapon építi életét, fejleszti gazdaságát.

Eltársak! A Szovjetunió többé már nem az egyetlen szocialista ország, ahogyan ez a második világháború előtt volt. Ma már tizenhárom ország, csaknem egymilliárd ember halad a szocialista fejlődés útján, a marxizmus-leninizmus halhatatlan tanításának fényétől megvilágított úton. Nincs okunk rá, elvtársak, hogy napjainkban csüggedjünk, hogy lebecsüljük saját erőnket.

Ám ne felejtsük el, hogy az imperialista körök még nem mondtak le a kommunizmus, a szocializmus elleni harcról. Éppen ezért nem ülhetünk ölbetett kézzel, hanem – amint mondani szokták – nyitva kell tartanunk szemünket és fülünket, s vigyáznunk kell, hogy az ellenség ne vezessen bennünket orrunknál fogva. Mindenkor hangoztattuk és ma is hangoztatjuk: nem akarunk háborút! De az osztályharcról nem mondunk le. Az osztályharc mindaddig folytatódik, amíg kapitalizmus létezik.

Ez nem azt jelenti, hogy a kapitalista országokban fegyveres erővel akarjuk megteremteni a mi rendünket, a szocialista rendet. Ez minden ország munkásosztályának, minden ország dolgozóinak saját ügye, ez minden nép belügye. Mi természetesen mindenkor a munkásosztállyal rokonszenveztünk és fogunk a jövőben is.

Szilárd meggyőződésünk, hogy a két rendszer békés versenyéből a szocializmus kerül ki győztesen. A szocializmus a maga felsőbbrendűségével, lelkesítő példájával győz. A győzelemhez vezető egyetlen helyes út: a termelőerők fejlesztése minden lehető módon. A munka termelékenységének a szocialista országokban kell a legmagasabbnak lennie, hogy a lehető legkisebb munkaráfordítással a legtöbb terméket állítsuk elő. Ez az a hatalmas forrás, amely lehetővé teszi, hogy szüntelen emelkedjék a szocialista országok népeinek kulturális és életszínvonala.

De győzelmünknek van még egy elengedhetetlen feltétele, elvtársak, mégpedig a szocialista országok legszorosabb összeforrottsága, testvéri egysége. Nem engedhetjük meg ellenségeinknek, hogy éket verjenek népeink közé. Az ellenség megpróbálja felkavarni a vizet, hogy a zavarosban könnyebben halászhasson.

Elvtársak! 1957 novemberében ünnepelte a Szovjetunió a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulóját. Ez alkalommal sok ország kommunista és munkáspártjának képviselői találkoztak Moszkvában. A testvérpártok értekezletén elfogadott békekiáltványt hatvannégy testvérpárt képviselői írták alá. A moszkvai tanácskozásokon elfogadott történelmi jelentőségű okmányok és az az egyhangú helyeslés, amellyel a testvéri pártok ezeket az okmányokat jóváhagyták, bizonyítják, hogy a kommunista és munkáspártok mennyire egységesek és összeforrottak a szocializmus nagy ügyéért, a békéért vívott harcban!

Kedves barátaim! Egyik forradalmi dalunkban találó szavak vannak. Nem tudom, hogyan hangzanak ezek magyarul, de a magyarok ugyanazon dallamra éneklük és bizonyára a szavak értelme is ugyanaz: „Félniük kell-e seregeinknek a cárok kísérteties erőitől?” Valóban, elvtársak, félnünk kell-e osztályellenségeinktől?

A szocialista országok nagy tábora, a hatalmas kommunista világmozgalom biztosítja a marxizmus-leninizmus halhatatlan eszméinek diadalát. Miért hunyászkodnánk hát meg, miért hajlonganánk az ellenség előtt?! Bárki tenné is ezt, vagy akár csak gondolna is erre, az nem lehet népnek igaz fia, nem lehet hős, az csak mint kígyó, csúszhat-mászhat, de nem szárnyalhat sólyomként a magasba!

Kedves elvtársak, testvérek! Beszédet mondtam Sztálinvárosban, s néhány bíráló megjegyzést tettem. Engedjék meg, hogy önök előtt is megismételjem ezeket, hiszen önök az én barátaim, bányásztestvéreim, s testvér a testvérré nem haragudhat meg, ha az nyíltan és őszintén beszél a hibákról és a tévedésekről. A burzsoá laptudósítók ezt írták: Hruscsov megérkezett Magyarországra s az országot járva nem hajtja meg fejét, nem kér bocsánatot a magyaroktól azért, hogy a szovjet csapatok részt vettek a forradalom elnyomásában. Az 1956 október-novemberi zendülést ők forradalomnak tüntetik fel, de nekünk, a munkásosztálynak, leplezetlen ellenforradalom volt.

Miért nézhetek bátran és egyenesen az önök szemébe? Azért, mert munkás vagyok, mert kommunista és internacionalista vagyok. Jól tudjuk, mi a forradalom, s tudjuk azt is, mi az ellenforradalom.

A munkásság, a dolgozó parasztság, szovjet hazánk minden dolgozója nemcsak saját sikerének tekinti kivívott eredményeit, hanem az egész nemzetközi munkásosztály sikerének is. Ezért, elvtársak, testvérileg segítenünk, bírálunk kell egymást, ha néha-néha eltévesztjük a lépést. Márpedig 1956 őszén egyes magyar munkások, köztük bányászok is, eltévesztették a lépést. Az ellenforradalmat egyesek forradalomnak nevezték. Pedig a forradalmárokat semmiképpen sem tévesztheti meg ha a tyúk, mint a kakas, kukorékolni próbál.

Vegyük talán át a nótát? Nem, mi tudtuk, hogy ez nem forradalmi hang volt, mi láttuk, hogy ez nem forradalmi lépés volt.

Ami pedig azt illeti, hogy a szovjet csapatok részt vettek az ellenforradalmi lázadás leverésében, ez a kérdés tökéletesen világos. Amikor a magyar munkásosztály kormánya és pártja hozzánk fordult, mi, mint kommunisták, kötelességünknek éreztük, hogy abban a nehéz pillanatban a munkások, a dolgozó parasztok, az egész testvéri magyar nép segítségére siessünk.

Sztálinvárosban megmondtam, s most is megmondom, hogy ha egyszer a munkásosztály megszerezte a hatalmat – márpedig ez csak nagy nehézségek árán sikerül –, akkor vigyáznia kell rá, mint a szeme fényére. Ha egyszer a munkásosztály megszerezte a hatalmat, ne tátsa a száját tétlenül az ellenségre, hanem tartsa erős kézzel ezt a hatalmat. Ha nem ragadjuk meg erősen a hatalmat, ha mi nem verjük az ellenséget, akkor az ellenség ver bennünket. Márpedig önök egy kissé megszegték ezt a parancsot.

Sztálinvárosban kijelentettem: magyar elvtársak, hogy úgy mondjam, nem lehetséges-e az, hogy az ellenség csel- szövései soha többé ne vegyenek le benneteket lábatokról, jobban átlássatok a szitán és méltó választ tudjatok adni, ha az ellenség felüti a fejét, hogy azután ne kelljen segítségetekre sietnünk.

A burzsoá újságírók hallották ott, amit mondtam, de egészen mást írtak. Azt kürtölték világgá, hogy Hruscsov sztálinvárosi beszédében kijelentette: ha az ellenforradalmi erők újból zendülést robbantanak ki, akkor a Szovjetunió nem jön a magyar munkásosztály segítségére.

Meg kell mondanom az ilyen újságíróknak: bocsánat uraim, az önök jelentése ellenkezik az igazsággal. Először is: meggyőződésünk szerint a magyar munkásosztály

soha többé nem ad lehetőséget az ellenforradalomnak, hogy felüsse fejét. Keményen fogja tartani a marxista-leninista zászlót, felzárkózva Kádár elvtárs vezette kommunista pártja mögé.

Másodszor: figyelmeztetnünk kell mindazokat, akik szeretik a provokációkat. Nem ajánljuk a munkásosztály ellenségeinek, hogy próbára tegyék türelmünket és újabb provokációkat rendezzenek. Kijelentjük, ha újabb provokációra kerülne sor valamelyik szocialista ország ellen, akkor a provokátorok a szocialista tábor valamennyi országával találják szemben magukat, s a Szovjetunió mindig kész segíteni barátait, kész kellőképpen megleckéztetni a szocializmus ellenségeit, ha zavarni próbálják a szocialista országok népeinek békés munkáját.

Realisták vagyunk, józanul kell értékelnünk a helyzetet. Ma a világon szocialista és kapitalista országok vannak. A kapitalista országok munkásai, dolgozói egyelőre még eltűrrik hazájukban a burzsoá rendet. A szocialista országok munkásai, dolgozói más utat választottak, azt, amelyet Marx, Engels, Lenin mutatott. Az imperialisták pedig ne üssék orrukat a szocialista országok belügyeibe, vagy ahogyan az oroszok mondják: disznó-orrukkal ne túrják fel szocialista kertünket. A mi álláspontunk: az államok ne avatkozzanak be egymás belügyeibe. Ez a békés egymás mellett élés. Minden népnek megvan a joga, hogy olyan államrendet válasszon, amelyet akar.

Mi azt mondjuk, hogy a mi szocialista rendszerünk a legjobb, a leghaladóbb rendszer. A kapitalisták azt állítják, hogy a kapitalizmus jobb. Pedig a kapitalizmus kivénhedt, sovány gebe. A szocializmus az új, az energiától feszülő fiatal rendszer, amely felszabadítja az összes népi erőket. Olyan rendszer, amelyben minden dolgozó részt vesz az alkotó munkában, mindenki magának, népi államának dolgozik, s ebben az államban nincsenek többé ki-

zsákmányoltak és kizsákmányolók. A szocializmus a dolgozók valódi szabadsága, nem pedig a kapitalista szolgágnak az a „szabadsága”, amelyet a monopolisták és uszályhordozók „szabad világnak” neveznek.

A szocializmus tág teret nyit a nép minden alkotó energiájának kibontakozása előtt, kibontakoztatja a népi tehetségeket, felvirágoztatja a tudományt, a technikát és a kultúrát. Nem véletlen, hogy a világűrbe a szocialista, nem pedig a kapitalista mesterséges holdak röppentek fel elsőnek.

Kedves elvtársak! Engedjék meg, hogy ezzel befejezzem felszólalásomat és újabb sikereket kívánjak nemes munkájukhoz. Önök nagy felelősséggel tartoznak hazájuknak, a szocializmusnak. Önök szemet bányásznak. Lenin az ipar kenyérének nevezte a szemet. Szén nélkül, energia nélkül az ipar nem tud dolgozni. Ipar nélkül pedig nincs haladás. Erről soha ne feledkezzenek meg.

Ismétlem, csak akkor nyerhetjük meg a kapitalizmussal szemben a szocializmus felépítéséért vívott harcot, ha jobban megszervezzük a munkát, ha nagyobb lesz a felszabadult munkásosztály munkájának termelékenységé.

Éljenek a bányászok, akik felszínre hozzák az ipar fejlesztéséhez, a szocializmus építéséhez szükséges szemet!

Éljen Magyarország munkásosztálya és dolgozó parasztsága!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt és Központi Bizottsága, élén Kádár János elvtárssal!

Éljen a forradalmi munkás-paraszt kormány, élén Münich Ferenc elvtárssal!

Éljen a Szovjetunió népeinek és Magyarország népének örök barátsága.

Éljen a szocialista országok népeinek barátsága!

Éljen a világbéke!

S Z E G E D

A p r i l i s 8

Kedves elvtársak, barátaink! A Szegedi Textilművek munkásai, munkásnői, alkalmazottai, mérnökei és technikusai!

Engedjék meg nekem, hogy átadjam önöknek hű barátaik, a szovjet dolgozók szívből jövő testvéri üdvözlését. A Szovjetunió dolgozói forró szeretettel sok sikert, sok szerencsét kívánnak önöknek az új szocialista Magyarország építéséhez, a hazájuk további felvirágoztatásáért, a békéért és a szocializmusért folytatott állhatatos harcukhoz.

Mindössze néhány napja tartózkodunk Magyarországon, de sok nagyszerű, sőt felejthetetlen élményt szereztünk találkozásainkon a magyar munkásokkal, parasztokkal, országuk vezetőivel, ifjúságukkal és kommunista veteránokkal, akik negyven évvel ezelőtt az orosz munkásokkal és parasztokkal vállvetve, fegyverrel a kezükben védték Oroszországban a szovjethatalmat. S a legfontosabb, amit e találkozásokon tapasztaltunk, hogy a szovjet és a magyar nép közötti barátság ma olyan szilárd, mint amilyen még sohasem volt. Egyes imperialista országok képviselői, a burzsoá sajtó, azt híreszteli, hogy önöket, akik ezeken a gyűléseken megjelentek, valamiféle erőszakkal kényszerítették arra, hogy idejöjjenek és találkozzanak a szovjet párt- és kormányküldöttség tagjaival. Ez hazugság! Hazugság azért is, mert az arcokra, amelyekkel én szembenézek, rá van írva, hogy a mi népeim-

ket megbonthatatlan, tartós, őszinte és szoros barátság fűzi egybe.

Ez a barátság tartós alapokon, új boldog életüket építő népeink érdekeinek és céljainak közösségén nyugszik. Népeink együtt küzdenek a szocialista országok testvéri dolgozóival és az egész haladó emberiséggel a békéért, az emberiség boldogságáért. Testvérként segítik, támogatják egymást az alkotó munkában, a békéért folytatott harcukban. Ez különös erővel nyilvánul meg itt, a Szegedi Textilművekben, mert hiszen ez az üzem valamennyi felszerelésével együtt szovjet és magyar dolgozók, mérnökök, tervezők közös munkájának gyümölcse. Nagy örömmel láttuk, hogy magyar barátaink nemcsak elsajátították a szovjet gépek kezelését, hanem alkotó munkával mind nagyobb sikereket érnek el a gépek termelékenységének növelésében, a minőség javításában. Tudjuk, hogy a Szegedi Textilművek eredményes munkájáért már több ízben elnyerte az élüzem címet, valamint a Minisztertanács és a SZOT vándorzászlaját.

Örvendünk munkasikereiknek, mert jól tudjuk, hogy csak a kommunista párt vezette felszabadult nép alkotó munkája révén teremthetik meg a boldog jövőt.

Mindenki tudja és elismeri már, hogy a Szovjetunió hatalmas sikereket ért el népgazdaságának és kultúrájának fejlesztésében. Ezeket a sikereket a szovjet emberek a Szovjetunió Kommunista Pártja vezetésével lelkes, odaadó munkával aratták.

1957 novemberében ünnepelte a szovjet nép és az egész dolgozó emberiség a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulóját. 40 év történelmileg nem nagy idő, de ez alatt a 40 év alatt hazánk óriási magasságba emelkedett.

A Szovjetunió hosszú időn keresztül a világ egyetlen

szocialista állama volt. Munkásosztályunknak, amely elsőként szakított a kapitalizmussal, s bátran nekilátott, hogy utat törjön az új, szocialista jövődőhöz, súlyos megpróbáltatások jutottak osztályrészül. Az imperialisták megpróbálták torkon ragadni köztársaságunkat, a fegyveres támadás veszélye állandóan ott függött a Szovjetunió felett. Szétrombolt gazdaságot örököltünk. Külső segítség nélkül, csak a saját erőforrásainkra támaszkodva gyorsan helyre kellett állítanunk és tovább kellett fejlesztenünk. A korszerű ipar megteremtése és sok más feladat megoldása, amelynek révén lehetővé vált, hogy felépítsük a szocializmust és emeljük a nép életszínvonalát, nagy erőfeszítést és súlyos áldozatokat követelt a munkásosztálytól, valamennyi dolgozótól. A hitleri Németország hit-szegő támadása a hadikiadásokkal együtt több mint 2,5 trillió rubel kárt okozott a Szovjetuniónak. De hős munkásosztályunk, szovjet népünk kiállta a háború súlyos megpróbáltatásait, legyőzte az ellenséget, és világtörténelmi jelentőségű sikereket aratott.

Ma a Szovjetunió hatalmas szocialista iparral, gépesített nagyüzemi mezőgazdasággal és magas kulturális színvonallal rendelkezik. Országunk jelenleg egy esztendő alatt annyi ipari terméket termel, amennyit a forradalom előtti Oroszországban 15–20 esztendő alatt együttevée termeltek. A szovjet mezőgazdaság – amely különösen az utóbbi években rendkívül gyors ütemben fejlődik – háromszor, sőt egyes termékekből hatszor annyit termel, mint a forradalom előtti Oroszország.

A kapitalista országokkal folytatott gazdasági versenyben hatalmas mértékben megnöttek a Szovjetunió lehetőségei. Még nem is olyan régen sokaknak úgy tűnt, hogy az Egyesült Államok termelési színvonala számunkra elérhetetlen. Ez a helyzet most megváltozott. Egyes termékek tekintetében a Szovjetunió máris utolérte az Egyesült

Államokat. A számítások azt mutatják, hogy a következő tizenöt esztendőben a Szovjetunió nemcsak utolérheti, de túl is szárnyalhatja majd az Egyesült Államokat a legfontosabb cikkek termelésének mennyisége tekintetében. A szovjet mezőgazdasági dolgozók sikeres harcot folytatnak annak érdekében, hogy a legközelebbi jövőben utolérjék az Egyesült Államokat az egy főre eső tej-, vaj- és hústermelés tekintetében.

Önök, elvtársak, minden bizonnal tudják, hogy a legutóbbi években a Szovjetunió hatalmas tudományos és kulturális sikereket ért el. A Szovjetunióban alkották meg a világ első atomerőművét, hozták létre, szerkesztették meg a legkitűnőbb lökhajtásos és gázturbinás repülőgépeket, itt találták fel az interkontinentális rakétát, itt bocsátották vízre az atomjégtörő hajót, és sikeresen hajtották végre a világ történelmében először a föld mesterséges holdjainak felbocsátását. Egyesek persze azt mondhatják, hiszen bocsátottak fel mesterséges holdat Amerikában is. Hát igen, bocsátottak fel, de olyan holdat, amely nem nagyobb egy narancsnál, olyan holdat, amelyet sem szabad szemmel, sem műszerekkel meg sem lehetett figyelni. A Szovjetunió pedig második mesterséges holdjával olyan nagyméretű mesterséges holdat küldött a világűrbe, amelyben élőlény is volt, a Lajka kutya, s amely percenként, óránként és naponként adta nekünk a hírt, mi van fent a nagy világtengerben, hogyan érzi magát, hogyan működik egy élő szervezet ebben a helyzetben. Ez elvtársak, világtörténelmi jelentőségű esemény, a tudomány hatalmas győzelme, amely nagy magaslatok felé vitte és viszi továbbra is az emberiséget.

Ez a győzelem a mi országunknak, egy szocialista államnak a győzelme, és egyben valamennyi szocialista ország kimagasló győzelmi eredményét is hirdeti. Megcáfolhatatlanul bebizonyosodott, hogy a szocializmus – fel-

szabadítva a munkát – feltárja a tömegekben rejlő ki-
meríthetetlen erőforrásokat, tág teret nyit az alkotó munka
előtt, felvirágoztatja a tudományt és a kultúrát, és meg-
valósuláshoz segíti az ember legmerészebb álmait. Éljen
hát az ember, a maga nagyszerű alkotó eszméivel, éljen
az emberi gondolat nagyszerűsége, éljen a kultúra!

Most már, elvtársak, nem kétséges, hogy a világon a
műszaki haladás terén, a technikai haladás színvonalában
a Szovjetunió tartja az elsőséget, most már az amerikaiak
törekednek arra, hogy behozzák ezt az elmaradást és
ahogy mondják, hogy ők jussanak majd előbb a Holdra.
Majd meglátjuk. Mi felvesszük a versenyt. Mi a békés
versengés hívei vagyunk, a kapitalista és a szocialista
rendszer közötti békés versenyben akarunk egymással
megmérkőzni.

Az erőteljes gazdasági és kulturális fellendülés alap-
ján állandóan emelkedik, növekszik népünk anyagi jóléte,
kulturális színvonala. A Szovjetunió Kommunista Pártja
– és valamennyi ország kommunista pártja – a legfon-
tosabb feladatának azt tartja, hogy emelje a dolgozók
életszínvonalát, jobb, boldogabb életet biztosítson az or-
szág valamennyi dolgozója számára. A Szovjetunió Kom-
munista Pártja és a szovjet kormány az utóbbi években
sok fontos intézkedést hozott, hogy javítson a dolgozók
életkörülményein. Javítottuk a nyugdíjellátást, emeltük
az alacsony fizetésű dolgozók bérét, ünnep- és munka-
szüneti nap előtt lerövidítettük a munkaidőt, fokozatosan
bevezetjük a hétórás, a föld alatti munkáknál, a szén- és
ércbányászatban a hatórás munkanapot. Évről évre
nagyobb összegeket fordítunk társadalombiztosításra, in-
gyenes oktatásra, a dolgozók egészségügyi ellátására és
egyebekre. Mind több lakást építünk. Sikeresen küzdünk
azért, hogy az elkövetkező 10–20 esztendő alatt megold-
juk a lakásproblémát.

A szovjet nép most azon dolgozik, hogy az SZKP vezetésével erőteljesen továbbfejlessze hazája népgazdaságát, és ennek alapján növelje a szovjet emberek életszínvonalát.

Jelentős szerep jut e feladat megoldásában textilmunkásainknak, mert az általuk előállított termékek nagy része közvetlenül a lakosság igényeit elégíti ki. Hősi munkájuk eredményeként 1958-ban textiliparunk 7 112 000 000 méter szövetet fog termelni.

Meg kell mondanunk, hogy textilmunkásaink nagy forradalmi hagyományok örökösei. Az orosz textilmunkások harca a cári önkényuralom ellen – az olyan hősi epizódok, mint az 1905-ös ivanovo-voznyeszenszki sztrájk – bevonult a történelembe. S jelenleg, mint tapasztalhatják, a szovjet textilmunkások a proletáröntudat magas fokán állanak, aktívabb részt vesznek a szovjet nép alkotó munkájában és nagy munkasikereket aratnak.

A magyar munkásosztálynak, az egész magyar dolgozó népnek szintén sok megpróbáltatást kellett kiállnia, s a forradalmi harc nagy útját kellett megtennie, míg eljutott odáig, hogy az ország gazdája lett. Felszabadulva a földesurak és kapitalisták uralma alól, történelmi jelentőségű sikereket ért el a népgazdaság és a kultúra fejlesztésében, a nép életszínvonalának emelésében. Az ellenség azonban kihasználta a nagy és sokrétű építőmunkában elkövetett hibákat, s megpróbálta megfosztani a magyar népet szabadságától, újra a nyakára ültetni a kizsákmányolókat. Ez a kísérlet kudarcot vallott, s noha nagy anyagi károkat okozott a népi demokratikus rendszernek, a magyar nép sikeresen halad tovább a szocializmus építésének útján. Amikor veszély, halálos veszedelem fenyegette a magyar nép, a magyar munkásosztály ügyét, jövőjét, akkor nem késlekedhattünk, akkor szilárdak voltunk abban, hogy segítséget kell nyújtanunk ennek a népnek,

mindannyiuknak, a magyar munkásoknak, parasztoknak, értelmiségieknek.

Ha nem így tettünk volna – higgyék el nekem –, a történelem soha nem bocsátotta volna meg nekünk, hogy engedték letiporni országunk határa mellett a magyar népet, a magyar nép szabadságát.

Az imperialisták folytatják mesterkedéseiket a szocialista tábor országai ellen. Mi a feladatunk? Az, hogy minden egyes szocialista ország szilárdan álljon őrhelyén, erősítse kapcsolatait a többi szocialista országgal, őrizze mint a szeme fényét a tábor egységét minden néven nevezendő imperialista beavatkozás és mesterkedés ellen.

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy ezentúl sem fog sikerrel járni egyetlen olyan próbálkozás sem – bármennyire szeretnék egyes nyugati politikusok –, hogy szétválasszák a szocialista tábor népeit, s egyenként az imperializmus igájába döntsék őket.

Ilyesfajta kísérletekkel próbálnak meg válaszolni a Szovjetunióknak a nemzetközi feszültség enyhítésére, a hidegháború és a háborús veszély megszüntetésére irányuló javaslataira.

A háborús gyújtogatóknak azonban egyre nehezebb ki lábalniuk abból a nehéz helyzetből, amelybe a Szovjetunió következetes békepolitikája juttatja őket.

Őnök már hallottak a szovjet kormánynak arról a közelmúltban hozott döntéséről, hogy egyoldalúan beszünteti az atom- és hidrogénfegyver-kísérleteket. A Szovjetunióknak ez a békés lépése végérvényesen leleplezi azokat, akik ahelyett, hogy a békére törekednének, atomfegyvertartalékokat halmoznak fel támadó szándékkal, összeküvéseket és ellenforradalmi lázadásokat szerveznek más országokban, akik az emberiség szenvedéséből akarnak hasznot húzni.

Mi pedig azt mondjuk, elég volt abból, hogy a háború

réme kísértsen állandóan, elégük volt a népeknek abból – Anglia népének és más népeknek is –, hogy atom- és hidrogénfegyverekkel megrakott repülőgépek szálljanak a békés polgárok házai felett. A Szovjetunió következetes, szilárd, világos és őszinte békepolitikát hirdet, és tartja magát ezzel kapcsolatban kimondott minden szavához: szüntessük meg a háború veszélyét, száműzzük a háború rémét, akadályozzuk meg, hogy az emberiség a szörnyű háborús szakadék szélére jusson. Ezért támogatják a világ népei, köztük a magyar nép is, a Szovjetuniónak e hatalmas békekezdeményezését. A szovjet kormány ezen döntésének világviszhangja meggyőzően bizonyítja, hogy a béke erői elnyerték az egész emberiség támogatását, a háborús erők pedig erkölcsi vereséget szenvedtek.

A béketábor napról napra erősödik, és mind nagyobb a hatása. Joggal jelenthetjük ki, hogy ebben részük van mindazoknak, akik békésen dolgoznak a Szovjetunió, a Magyar Népköztársaság és valamennyi szocialista ország gyáraiban, bányáiban, szántóföldjein és tudományos laboratóriumaiiban.

Végül kívánom önöknek, a munkások e szilárd osztagának, hogy érjenek el sok-sok sikert, mind nagyobb és nagyobb eredményeket a szocialista Magyarország építésében.

Éljen a magyar és a szovjet nép megbonthatatlan barátsága!

Éljen a világbéke!

Éljen a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány, élén Münnich Ferenc elvtárssal!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt, élén Kádár János elvtárssal!

F O G A D Á S

A S Z O V J E T

N A G Y K Ö V E T S É G E N

A p r i l i s 8

Kedves Hruscsov elvtárs!

Kedves elvtársak!

Hölgyeim és uraim!

Szívből köszönjük a jókívánságokat, melyeket a Szovjetunió Kommunista Pártja, a szovjet nép és a szovjet kormány nevében felszabadulásunk ünnepén tolmácsoltak. Biztosítjuk önöket, hogy a magyar dolgozók szívében forró visszhangra talál a Szovjetunió népének üdvözlete. A magyar nép igaz barátságot érez a Szovjetunió iránt s ez a barátság állandóan erősödik.

Negyven év a történelem mértékével mérve csak pillanat, de korunkban, amikor alapvető átalakuláson megy át az emberi társadalom, egy emberöltő is történelmi korszaknak számít. Negyven esztendővel ezelőtt kezdődött el a nagytőkés kizsákmányolás pusztulásának és a szocializmus győzelmének nagyszerű korszaka. A szovjet nép a Nagy Októberi Szocialista Forradalom eredményeként az emberi haladás vezető ereje lett. Büszkéek vagyunk rá, hogy a magyar nép haladó erői is kezdettől fogva fontos történelmi szerepet töltek és töltenek be korunk nagy társadalmi átalakulásában. Elmondhatjuk, hogy a magyar-szovjet barátság immár egy egész történelmi szakaszra tekinthet vissza. Amióta a történelem napirendre tűzte a társadalom szocialista átalakulását, azóta a magyar nép legjobbjai együtt küzdenek a szovjet néppel a szocializmus, a kommunizmus győzelméért. A magyar-

szovjet barátság a közös harcban kovácsolódott ki és vált állandóan ható történelmi tényezővé.

Az önök mostani látogatása, kedves Hruscsov elvtárs, kedves szovjet vendégeink, nagy örömet kelt a magyar népben. Híven tanúskodott erről az április 4-i nagygyűlés viharos lelkesedése, s a fővárostól távol megtartott találkozásaik dolgozó népünkkel, ahol maga a részvevő tömeg fejezte ki híven népünk szeretetét az önök személyén keresztül az egész szovjet nép iránt. Látogatásuk fontos – nemzetközi jelentőségű – állomás népeink barátságának további erősödésében.

A magyar dolgozóknban mély rokonszenvet ébresztenek a kommunizmus építésének a Szovjetunióban elért újabb sikerei, azok a marxizmus–leninizmus tanításainak megfelelő forradalmi szellemű intézkedések, amelyek segítségével önök most újabb lendületet adtak a szovjet népgazdaság és kultúra fejlődésének. Forró együttérzést vált ki Magyarországon a szovjet kormány iránytmutató kezdeményező szerepe a nemzetközi feszültség enyhítéséért, a béke biztosításáért folyó harcban. A nemzetek békés együttélése, melyért önök, kedves elvtársak, sikraszálltak, megegyezik népünk felfogásával és kívánságaival.

A széles politikai egyetértés, mely népeink felfogását jellemzi, még szilárdabbá teszi a magyar–szovjet barátságot.

Engedjék meg, hogy a forradalmi munkás-paraszt kormány és az egész dolgozó magyar nép nevében további sikereket kívánjak önöknek, a Szovjetunió népeinek a kommunizmus építésében és a béke védelmében végzett áldozatos, nagy munkájukhoz.

Poharamat a megbonthatatlan magyar–szovjet barátságra és a Hruscsov elvtárs vezette szovjet párt- és kormányküldöttség egészségére, közös eszméink győzelmére, békeharcunk sikerére ürítem!

Kedves elvtársak, barátaim!

Tisztelt uraim!

A vendégszerető Magyarországon való tartózkodásunk végéhez közeledik. Rövid itt-tartózkodásunk alatt meglátogattunk több várost, néhány községet, üzemet és gyárat, mezőgazdasági termelőszövetkezetet, s találkoztunk az ország lakosságának minden rétegével.

Igen nagy és maradandó hatást gyakorolt ránk a dolgozókkal történt találkozás az április 4-i budapesti nagygyűlésen és több más alkalomból. Amerre csak jártunk, mindenütt meleg fogadtatásban részesítettek bennünket, a szovjet nép képviselőit.

Ezek a meghatóan szívélyes találkozók kifejezték azokat a forró, baráti érzelmeket, amelyekkel a magyar nép a szovjet nép iránt viseltetik. A népeink közötti barátság erősödik, noha az ellenség minden erővel azon mesterkedik, hogy a széthúzás és az ellenségeskedés magvait hintse el Magyarországon és a Szovjetunió között.

A szovjet küldöttséghez számos meghívás érkezett a magyar városokból és falvakból, a dolgozók különböző csoportjaitól, amelyekben arra kértek, hogy látogassunk el hozzájuk. Nagyon szívesen találkoztunk volna minden barátunkkal, de ha minden meghívást elfogadtunk volna, úgy hetekre lett volna szükségünk, hogy mindenüvé el látogassunk. Szívből, őszintén hálásak vagyunk az általunk képviselt szovjet nép iránti szeretet és testvéri ba-

rátság ily megnyilvánulásáért. Sajnos, kevés az időnk és vissza kell térnünk hazánkba.

Magyarországi tartózkodásunk alatt találkoztunk a Magyar Szocialista Munkáspárt és a magyar állam vezetőivel, és tárgyalásokat folytattunk velük az országaink közötti baráti kapcsolatok további erősítéséről és a nemzetközi helyzet néhány kérdéséről. Az e találkozókön és beszélgetéseken megvizsgált kérdésekben a teljes egyetértés és a nézetek egysége nyilvánult meg közöttünk.

Nagyon elégedettek vagyunk látogatásunk eredményeivel és reméljük, hogy nagy hasznára válik a magyar-szovjet barátság, valamint a népeink és a szocialista tábor más országai közötti testvéri együttműködés további erősítésének. Biztosak vagyunk benne, hogy látogatásunk elősegíti a világbéke ügyét.

Engedjék meg, hogy poharamat a szorgalmas magyar nép egészségére emeljem, amely a többi szocialista ország népeivel együtt magabiztosan halad az új társadalom építésének útján!

Emelem poharam a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága Politikai Bizottságának tagjai és a Központi Bizottság első titkára, Kádár János elvtárs egészségére – a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány tagjainak és elnökének, Münnich Ferenc elvtársnak az egészségére – a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának tagjai és elnöke, Dobi István elvtárs egészségére.

Egészségükre, drága elvtársak és barátaink!

TALÁLKOZÓ
AZ ÉRTELMISÉG
KÉPVISELŐIVEL
Aprilis 9

Nagy megtiszteltetés és öröm számunkra, hogy körünkben üdvözölhetjük annak a népnek küldötteit, amely a legtöbbet tesz a békéért, az emberi haladásért, a népek barátságáért, az emberiség javát szolgáló tudományért.

A magyar értelmiség dolgozó népünkkel együtt részt vesz a szocializmus építésének munkájában, részese az elért nagy eredményeknek is. Ismeretes, hogy az értelmiség egy része az elkövetett hibák felnagyítása, a revizionisták tevékenysége következtében – ha rövid időre is – az ellenforradalom szellemi befolyása alá került. De véte-nénk az igazság ellen, ha nem mondanánk meg, hogy az értelmiség túlnyomó többsége távol tartotta magát az ellenforradalomtól, egy része aggodalommal figyelte az eseményeket. Sok értelmiségi végig hű maradt a párthoz, a néphez, a szocializmushoz.

Az ország konszolidálásából – a párt vezetésével – a magyar értelmiség is kiveszi részét, okult a súlyos eseményekből, érti és vallja, hogy boldogulásunk záloga: a Szovjetunió és a többi baráti országgal való szoros együtt-működés.

Ma, amikor a szovjet tudomány nagy sikereinek vagyunk tanúi, mindenki számára világos, hogy ezek az eredmények a szocialista rendszer diadalát és fölényét jelentik. Nem a véletlennek, nem egy-egy tudományág sikerének, hanem az egész tudomány tervszerű fejlődésének a következménye. A tudománynak a szocializmust építő

társadalomban elfoglalt helye és tevékenysége az objektív alapja az ilyen óriási arányú fejlődésnek.

Az önök mai látogatása – mondotta végül – nemcsak nagy megbecsülést jelent a magyar tudomány, technika és kultúra művelői számára, hanem erőt és segítséget is ad a jövő feladatainak megoldásához.

Kedves Hruscsov elvtárs!

Kedves elvtársak!

Engedjék meg, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a magyar forradalmi munkásparaszt kormány nevében szívből csatlakozzam azokhoz a meleg, baráti üdvözletekhez, amelyeket Rusznyák elvtárs, Burghardt elvtársnő és Nádasdy elvtárs intézett a szovjet delegációhoz.

Őszintén örülünk, hogy a szovjet delegáció módot talált arra, hogy ilyen baráti összejövetelen találkozzék a magyar tudomány, irodalom és művészet képviselőivel. E találkozó nélkül a szovjet párt- és kormánydelegáció magyarországi látogatása nem lett volna teljes, hiszen a látogatás egyik fő célja a magyar dolgozó néppel való találkozás. Márpedig a mi véleményünk szerint a magyar dolgozó nép fogalmába szervesen beletartoznak a magyar tudósok, írók, alkotó művészek, a magyar értelmiségiek.

Kedves elvtársak! Szeretném megragadni az alkalmat, hogy ezen a baráti összejövetelen valamennyiünk nevében – azt hiszem, ebben teljesen egyetértünk – kifejezzem őszinte köszönetünket Hruscsov elvtársnak és az egész szovjet delegációnak azért az igen nagy segítségért, amelyet – a politikai és gazdasági segítségen kívül – ideológiai, tudományos és kulturális téren is nyújtottak nekünk – az ellenforradalom előtt is, de az ellenforradalom után is.

Az ellenforradalom okozta eszmei zűrzavar eloszlátásában nagy-nagy segítséget adtak nekünk azok a szovjet tudósok, írók, művészek, akik közvetlenül az ellenforradalom után ellátogattak hozzánk. Tanácsaikkal, útmutatásaikkal igen hasznosan segítették a magyar értelmiséget, hogy megtalálja a helyes utat, és továbbra is termékeny munkát fejtsen ki a népi demokrácia szolgálatában. Nagyon örülnénk annak, ha a szovjet és a magyar értelmiség között a jövőben tovább erősödne és további nagy eredményekhez vezetne a már eddig is kialakult nagyon jó és gyümölcsöző kapcsolat. Úgy gondoljuk, hogy a magyar értelmiségnek nemcsak jó szakmai kapcsolatot kell fenntartania a szovjet értelmiséggel, hanem törekednie kell a legjobb eszmei és politikai kapcsolat megteremtésére is.

Azt hiszem, a magyar értelmiségnek még nagyon sokat kell tanulnia a szovjet értelmiségtől abban a kérdésben: hogyan kell a tudománynak, az irodalomnak, a művészeteknek a dolgozó népet szolgálnia. A szovjet értelmiség példáján tanulhatja meg igazán a magyar értelmiség, hogy a népet szolgálni – minden frázis nélkül mondhatjuk – a legnagyobb dicsőség. A nép szolgálata nem lealacsonyítja, hanem ellenkezőleg, felemeli a tudományt, a művészeteket.

Szívből örülünk azoknak a nagy eredményeknek, amelyeket a szovjet tudomány és kultúra az elmúlt negyven esztendőben elért, és amelyekkel ma már megelőzte a legfejlettebb kapitalista országokat is. A szovjet tudomány és kultúra minden eredménye a népet, az emberi haladást, a békét szolgálja. Ha az interkontinentális rakétát és a szputnyikokat az Amerikai Egyesült Államokban alkották volna meg először – ezt is mint eredményt, tudományos eredménynek kellett volna tekinteni –, de egészen bizonyos, hogy ebben az esetben ma az egész emberiség rettegésben élne, míg a szovjet interkontinentális rakéta és

a két szputnyik a legnagyobb megnyugvással tölti el az egész haladó emberiséget, mert mindenki tudja, hogy ezek a béke hírnökei.

Kállai Gyula elvtárs beszéde végén ismételten köszöntötte a szovjet vendégeket.

Kedves Rusznyák elvtárs!

Kedves elvtársak!

Szeretném megköszönni önöknek, a magyar értelmiség képviselőinek a szívélyes vendégszeretetet és a bennünket, a szovjet kormányt, a szovjet népet illető jó szavakat. Minket, a Szovjetunió küldötteit, mélyen meghatott ez a meleg fogadtatás.

A szovjet emberek nagyon tisztelik a magyar nép gazdag és eredeti kultúráját, nagyrabecsülik a magyar tudomány eredményeit, ismerik és szeretik a magyar irodalom és képzőművészet legjobbjainak alkotásait. A tehetséges magyar tudósok, írók és művészek nevét világszerte ismerik.

Rövid magyarországi tartózkodásunk alatt láttuk, milyen nagy sikereket aratott a Magyar Népköztársaság a szocialista társadalom építésében. Ezekben a sikerekben, a magyar nép gigászi munkájának eredményeiben testet ölt a magyar értelmiség legjobbjainak: a magyar tudósoknak, mérnököknek, pedagógusoknak, orvosoknak, mezőgazdászoknak, képzőművészeknek és íróknak az energiája és tehetsége is.

De önöknek, elvtársak, nehézségeik is vannak. Mi, szovjet emberek nagyon jól tudjuk, milyen nehézségeik vannak egyes magyar értelmiségieknek. A mi értelmiségünk tapasztalatai alapján nagyon jól megértjük őket.

A népi Magyarország szocializmust, új társadalmat épít. Minden társadalom azért teremti meg a maga értelmisé-

gét, hogy sikeresen megoldja a ráháruló feladatokat. A szocialista rendszer is megteremti és meg is kell teremtenie a saját értelmiségét. Olyan értelmiséget nevel, amelyet minden gyökere a néphez fűz, amely elválaszthatatlan a néptől és a nép létérdekeit szolgálja.

Amikor a Nagy Októberi Forradalom győzött és a szovjet nép megvalósította forradalmi átalakításait, országunkban a régi értelmiség tagjai az átmeneti időszaknak ugyanezekkel a nehézségeivel küszködtek. A régi értelmiség nagy többsége leküzdötte a kétkedést és az ingadozást, a szovjethatalom oldalára állt, s tehetségével, alkotó képességével, fáradhatatlan munkájával a szocialista építés tevékeny részesévé vált.

Szeretném röviden illusztrálni, hogyan élte át ezeket a nehézségeket néhány közismert és nagyon tisztelt tudósunk, hogyan haladtak ők a szocializmus felé. Úgy gondolom, hogy ebben a szovjet értelmiségieknek, tudósoknak, valamint Magyarország és a többi szocialista ország értelmiségi dolgozóinak, tudósainak sok közös vonásuk van.

A forradalmi átalakulást a legkönnyebben a munkásosztály éli át, mert a munkásosztály a forradalmi eszmék hordozója, ennek a társadalmi átalakulásnak a fő ereje és vezetője.

A burzsoá társadalomban az értelmiség közbülső réteg a fő osztályok között. Amikor heves, kemény, forradalmi összecsapásokra kerül sor, természetes, hogy a régi társadalmi rend minden láncszeme csikorogni kezd: egyes szemek szétpattannak, mások a burzsoáziához vonzódnak, ismét mások a munkásosztályhoz sodródnak. Mi megértjük önöket, az önök helyzete igen nehéz. Nem mindenki találja meg rögtön a helyét, nem mindenki tudja azonnal eldönteni, hogy kivel tartson. És bár önök tudósok, egyesek önök közül néha mégis tudománytalan módszerhez

– jósláshoz folyamodnak, hogy eldöntsék, melyik táborhoz csatlakozzanak. Persze nem beszélek mindenkiről, de vannak ilyen emberek. Mások pedig jósolgatás nélkül, határozottan vagy a forradalmi osztály soraiba állnak vagy a forradalom ellenségeinek, a munkásosztály ellenségeinek táborához szegődnek.

Nekünk, kommunistáknak, rendkívüli tapintatot és türelmet kell tanúsítanunk a régi értelmiség iránt. Ha néha egyes képviselői, sőt esetleg nagyobb csoportjai nem is értik meg mindig a forradalmi változásokat, sosem szabad türelmetlenül a forradalom ellenségei közé számítanunk őket. Az értelmiséggel türelmesen kell bánnunk, ehhez időre és állhatatos munkára van szükség.

Önök mindnyájan ismerik Ivan Petrovics Pavlovnak, a nagy szovjet tudósnek a nevét. De vajon tudják-e, hogy amikor 1935-ben a fiziológusok világkongresszusa a Szovjetunióban ülésezett, Pavlov nehezen fogadta el a szovjet kormányhoz intézett üzenetnek azt a formáját, amelyben a kormány tagjait „népbiztos elvtársaknak” kellett szólítani.

Amikor Pavlov szűkebb hazájába, Rjazanyba utazott, ott szívesen fogadták és megmutatták neki a való életet. Közelebről megismerkedett az egyszerű dolgozókkal, látta, milyen nagy változásokat hajtott végre a kommunisták vezetésével. Mert hiszen Pavlov teljesen a tudománynak szentelte életét – s hogy képletesen fejezzem ki magam –, leginkább kísérleti majmokkal és kutyákkal foglalkozott. Elszakadt a társadalmi élettől, nem ismerte a forradalmat. Az Októberi Szocialista Forradalom úgy érte őt, mint derült égből a villámcsapás.

S ekkor a rjazanyiak Pavlov érdekes fejlődését figyelhették meg: a tudós világnézete a szó szoros értelmében napok alatt megváltozott. Amikor Rjazanyba érkezett, egykori gimnáziumi iskolatársai közül egyesek, akiket meg-

fertőzött a szovjetellenes szellem, elhatározták, hogy munkába veszik Pavlovot, szovjetellenes hangulatot szítanak fel benne, hogy aztán ezt a világhírű nagy tudóst kellőképpen kihasználhassák és a szovjethatalom ellen lázítsák.

Amikor a városbeliek megmutatták neki szülővárosát, Rjazanyt, amikor észrevette, hogy a forradalom óta eltelt rövidke idő alatt mily nagyot fejlődött a város, a tudós másképpen kezdte értékelni az eseményeket. Ivan Petrovics meglátogatta az Oka menti kolhozokat, be-benézgetett a parasztokhoz, s a parasztok egyszerű nyelvén elbeszélgetett velük. Kikérdezgette őket, milyen a termés, s eközben paraszti kifejezéseket használt: megkapják-e a hétszerest, vagyis az elvetett magnak a hétszeresét. Egyszer egy csoport paraszttal találkozott, s megkérdezte tőlük, mennyi koztük az analfabéta. Az elnök felszólította a jelenlevőket, emelje fel a kezét az, aki középiskolát végzett. Több mint tíz lány és fiú emelte fel a kezét. Pavlovnak a meglepetéstől szinte elakadt a szava, amikor megtudta, hogy a parasztok között már akkor is szép számmal voltak középiskolát végzett emberek.

Ivan Petrovics Pavlov forrón szerette hazáját, lángoló hazafi volt. Amikor ellátogatott az Egyesült Államokba, egyesek megpróbálták, hogy a szovjethatalom ellen hangolják. De Pavlov élesen visszautasította ezeket a próbálkozásokat, s kijelentette, hogy mindig népét, hazáját szolgálta és ezután is ezt teszi.

Elvtársak! Aki ismeri Pavlovnak a szovjet ifjúsághoz intézett levelét, tudja, hogy bár nem volt tagsági könyve, Pavlov mint meggyőződéses kommunista halt meg.

„Abban a közösségben, amelyet vezetnem adatott, a jó légkör elintéz mindent – írta I. P. Pavlov. – Valamennyien egy közös ügyért dolgozunk, és erejéhez, lehetőségeihez képest mindenki ezt a közös ügyet szolgálja. Gya-

korta nem is tudjuk, mi az 'enyém' s mi a 'tied', de ebből a mi közös ügyünknek csak haszna származik.

... Hazánk beláthatatlan lehetőségeket tár fel a tudósok előtt, s őszintén el kell ismernem, hazánkban bőkezűen megtesznek mindent, hogy a tudományt az élet szerves részévé tegyék."

Levele végén Ivan Petrovics Pavlov ezt írta: „Az ifjúság számára, akárcsak a mi számunkra, becsület dolga, hogy beváltsuk azokat a nagy reményeket, amelyeket hazánk a tudományhoz fűz."

Ilyen volt Pavlov, a nagy szovjet tudós. Bizalmatlanul fogadta a szocialista forradalmat hazánkban, de lassanként a szovjethatalom legszilárdabb hívévé lett.

Megemlíthetem még Jevgenyij Oszkarovics Paton akadémikus nevét; személyesen is jól ismertem őt. Mérnök volt, kiváló tudós, az Ukrajnai Tudományos Akadémia elnöke. Atyja cári konzul volt Nizzában. Paton hajthatatlan jellemű ember volt. Ezzel kapcsolatban szeretném elmondani a következő példát. Egyszer Ukrajna Kommunista Pártja Központi Bizottságának kulturális osztályán értekezletet tartottunk, s erre sok tudóst is meghívtunk. A meghívottak közt volt Paton akadémikus is. Az értekezlet sokáig tartott, az elhangzott beszédek semmiféle kapcsolatban nem voltak Patonnal, éppen ezért nem is érdekelték őt. Jó ideig csak hallgatott, hallgatott, majd fogta magát, s szép csendesesen, angolosan meglépett. Egyesek később megkísérelték, hogy a tudósnak ezt a viselkedését úgy tüntessék fel, mint tiszteletlenséget a Központi Bizottság iránt; hiszen – úgymond – meghívták őt a Központi Bizottságba értekezletre, s ő tüntetőleg eltávozott.

Minthogy jól ismertem Patont és jellemét, megmondtam ezeknek az elvtársaknak: nyilvánvaló, hogy Patont olyan értekezletre hívták meg, amelynek tárgyához

semmi köze sincs. Ezért hát mint tudós és elfoglalt ember, úgy látta, az értekezleten nincs semmi dolga, tudására semmi szükség sincs, s távozott, hogy a saját dolgaival foglalkozzék.

Paton igen sokat tett a szovjet tudomány és technika fejlesztéséért. A hitlerista Németország ellen viselt háború elején megszervezte a villamos-hegesztési intézetet, amelynek fontos szerepe volt a harckocsi-testek futószalagos hegesztési módszerének kidolgozásában. 1943 decemberében levelet kaptam Patontól. Akkor az Urálban dolgozott.

A levél roppant érdekes volt, egy nagy tudós igazi valómása. Jevgenyij Oszkarovics Paton a következőket írta:

„Amikor a szovjethatalom kezébe vette hazánk kormányzását, 47 éves voltam. Mintegy 28 évig dolgoztam a kapitalista rendben, s magamévá tettem világnézetét. Ezért a szovjethatalom bizalmatlan volt irántam; ezt többször tapasztaltam. Ami engem illet, az új hatalom kezdeményezéseit nem tekintettem életképesnek. De becsületesen tovább dolgoztam, mert a munkában láttam életem értelmét.

Amikor megismertem az első ötéves tervet, nem hittem, hogy teljesíthető. Aztán telt az idő. Amikor kibontakozott a Dnyeprosztrój gigantikus építkezése, amilyenre az előző hatalom még csak nem is vállalkozott, kezdtem belátni, hogy tévedtem.

Ahogy megvalósultak az ötéves tervek új létesítményei, Moszkva átépítése, valamint a párt és a kormány egyéb kiemelkedő kezdeményezései – egyre jobban változott világszemléletem. Kezdtém megérteni, mennyivel közelebb visz engem a szovjethatalomhoz az a körülmény, hogy a munkát – amely életem alapja – a szovjethatalom mindennél magasabbra helyezi. Erről tények alapján győződtem meg.

Tudatára ébredtem, hogy az új élet hatására szinte újjászülettem. A Honvédő Háború fényesen igazolta a szovjetrendszer erejét és szilárdságát. Ha összehasonlítjuk, hogyan folyt le az ezt megelőző két háború – a japán háború és az első világháború –, meglepődve láthatjuk, milyen kitartással és hősiességgel harcol az orosz nép a kommunista párt és a szovjet kormány szilárd vezetése alatt a frontokon és a hátszágban egyaránt.

Amikor megkezdődött a háború, én is módot találtam ismereteim felhasználására, s intézetem kollektívájával együtt az uráli hadiüzemekben dolgoztam. Sikerült is erőnkhez mértén hozzájárulnunk hazánk megvédéséhez.

Ezért a munkáért a párt és a kormány igen nagylelkűen kitüntetett, s ily módon adta értésemre, hogy bíz-nak bennem.

Ennek alapján feljogosítva érzem magam, hogy felvételemet kérjem a pártba. Kérem Önt, tegye lehetővé számomra, hogy a bolsevik párt zászlaja alatt folytathassam és fejezhessem be munkámat.

J. Paton akadémikus, a szocialista munka hőse.”

Így vált Jevgenyij Oszkarovics Paton élete alkonyán a szovjethatalom ellenfeléből kommunistává, a szocializmus lelkes hívévé. Tagjelöltség nélkül felvették a kommunista párt soraiba.

Azt hiszem, önök között is vannak olyanok, mint Paton akadémikus. Valószínűleg nem is egy!

Vagy vegyük Alekszej Tolsztojnak, a közismert szovjet írónak az esetét. Önök valószínűleg tudják, hogy Alekszej Tolsztoj gróf volt. Az Októberi Szocialista Forradalom után Alekszej Tolsztoj, mivel ellenezte a forradalmat, emigrált Szovjet-Oroszországból. A pálfordulások időszakában tért vissza hazájába, amikor a régi burzsoá értelmiség jelentős csoportjai szovjetellenes nézeteiket szov-

jetbarát nézetekkel cserélték fel. Mint ismeretes, ez a nagy író a szocializmus szenvedélyes harcosa lett, életének utolsó éveiben a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének tagja volt. Ilyen példákat ezrével idézhetnék.

Ha valamilyen műszer segítségével bele lehetne látni az önök lelkébe, akkor nyilván azt láthatnók, hogy egyesek szíve, ha kétségekkel küzd is, de felénk közeledik. Némelyek viszont bizonyára azt gondolják: lám, Hruscsov most szovjet dajkameséket mond nekünk.

Mindezt azért mondom önöknek, kedves elvtársak, mert a magam részéről mindent meg szeretnék tenni, mindenképpen segíteni szeretném azokat, akik szívükben még nem fogadták el azt a fordulatot, amely lényegében már befejeződött. Hiszen, ha tudósok, értelmiségiek még nem fogadták be vagy nem fogadják be magukba az újat, a szocializmust, akkor segítenünk kell nekik, hogy minél jobban megkönnyítsük áttérésüket a szocializmus útjára, hogy a lehető legkevesebb legyen tépelődésük és szenvedésük, és minél több értelmiségi minél hamarabb biztosan álljon a lábán. Segítenünk kell, hogy ezek az emberek szilárdan álljanak a szocializmus alapján!

Ami az értelmiséggel való foglalkozást illeti, ebben pártunk nagy tapasztalatokkal rendelkezik. Miután sokszor megütöttük magunkat, eljutottunk odáig, hogy helyesen értelmezzünk számos kérdést. Ezt a tapasztalatunkat barátilag megosztjuk önökkel.

Az önök helyzete kedvezőbb annál, amelyben mi voltunk, különösen a szovjethatalom első éveiben. Emlékszem, hogy amikor a polgárháború idején egyes értelmiségiekkel beszéltem, azok valósággal meg voltak rémülve attól, ami történt. Csak néztek ránk, szurtos munkásokra és parasztokra, és ezt mondták: maguknak csak kenyér meg krumpli kell, minek maguknak a tudomány, a művé-

szet, a balett és a többi? Olyanok maguk, akár a kecske a veteményes kertben: letaposnak, elpusztítanak mindent.

Azóta 40 év telt el. S ha éppenséggel a balettről beszélünk, elvitatkozhatunk azon, hol van még valahol a világon olyan balett, amilyen a szovjet balett! Ha a tudományról beszélünk, megemlíthetjük, hogy először a mi mesterséges holdjaink röppentek föl a világűrbe. Márpedig, amint tudják, ez nemcsak a fizika és a matematika dolga. Ehhez sok tudományágat kellett kifejleszteni, és sok, nagyon nehéz műszaki feladatot kellett megoldanunk.

Az Októberi Forradalom után a külföldi intervenciók fegyveres erővel próbálták megsemmisíteni a szovjethatalmat. Amikor ez a szándékuk kudarcba fűlt, abban kezdtek reménykedni, hogy hiszen a bolsevikok analfabéta munkásokra és parasztokra támaszkodnak, tehát nem állíthatják helyre gazdaságukat, nem fejleszthetik kultúrájukat, belepusztulnak nehézségeikbe.

Negyven esztendő telt el. S nevezzen meg valaki rajtunk kívül még egy országot, ahol az egyetemek és a főiskolák annyi szakembert képeznek, mint a Szovjetunióban! Mi évente több mint 70 000 mérnököt és technikust képezünk, az Egyesült Államok pedig legfeljebb 25 000–26 000-et, de még ezekkel sem tudnak mit kezdeni a gazdasági hanyatlás miatt, amelyet most Amerikában megfigyelhetünk. Most már az Egyesült Államok tűzi azt a feladatot maga elé, hogy a tudományban és a szakemberképzésben utolérje a Szovjetuniót.

Ahogyan az édesanya örül, amikor megtanítja gyermekét, hogy kimondja ezt az első szót: „Mama”, mi is büszkék vagyunk arra, hogy megtanítottunk egyes pöffeszkedő amerikai politikusokat, akik ma már tökéletesen és tisztán ki tudják mondani, hogy utol kell érniük éppen a

Szovjetuniót, a szocialista országot, a tudomány fejlettsége, a tudós- és mérnökképzés színvonala tekintetében.

De mi egészen biztosak vagyunk benne, hogy az Egyesült Államok ebben a kérdésben nem ér utol bennünket. Ezt pedig nem a szovjet államférfiak holmi különleges személyi tulajdonságaival, hanem az egész szovjet közoktatási rendszerrel okoljuk meg. Az amerikaiak ma a mi közép- és főiskolai oktatási rendszerünket tanulmányozzák, s ezt igen nagyra értékelik. Mi viszont, szovjet vezetők, úgy látjuk, hogy ebben a mi rendszerünkben vannak még gyenge pontok, s azon munkálkodunk, hogy még jobban megjavítsuk a közép- és főiskolai végzettségű szakemberek képzését és az oktatás minőségét. Ez lesz a mi legközelebbi „szputnyikunk”, s mi ezt okvetlenül ki-
lőjük.

A tudomány és a kultúra, a közép- és felsőoktatás fejlesztésében a Szovjetunió óriási sikereket ért el. Ma már mindenki látja, hogy a kommunisták, a munkásosztály tudják értékelni a tudományt, törődnek a nép művelésével. Műveltség nélkül, tudomány nélkül nincs haladás. Mi, kommunisták, becsüljük a régi értelmiséget is; nélküle nem teremthetjük meg az új értelmiségi nemzedéket. Ezért a munkásosztály hatalmának kivívása után mindent meg kell tennünk, hogy a régi értelmiség kádereit minden veszteség nélkül megőrizzük, és folyamatosan, rugalmasan, lépésről lépésre felneveljük az értelmiség új, ifjú kádereit, akik hűségesen szolgálják a munkásosztályt, népüket és hazájukat az új életnek szocialista alapokon való építésében.

Lassanként befejezzük látogatásunkat gyönyörű hazájukban. A szovjet emberek mindig rendkívül meleg, testvéri érzelmekkel viseltettek a magyar nép iránt. Hazájukban tett látogatásunk alatt az láttuk, hogy a magyar nép ugyanígy érez a szovjet nép iránt. Ezekben a napok-

ban még inkább megnövekedett a magyar dolgozók iránti megbecsülésünk. Ma már egyenesen attól tartok, ha majd visszatérünk a Szovjetunióba és Magyarországról beszélünk honfitársainknak, ezzel féltékenységet kelthetünk bennük. Mint a Szovjetunió képviselői jöttünk el Magyarországra. Félek, hogy a Szovjetunióba úgy térünk vissza, mint a magyar nép képviselői.

S ebben nincs semmi ellentmondás, mert nincs ellentmondás népeink között sem. A célunk egy: a szocializmus és a kommunizmus építése. A Szovjetunió hű fiai vagyunk, s egyúttal szerethetjük a szocialista Magyarországot is. Aki hű fia a szocialista Magyarországnak, szeretheti egyúttal a Szovjetuniót is, szerethet minden szocialista országot.

Elvtársak! A Szovjetunió békeszerető külpolitikáját az egész világ ismeri. Mi a jövőben is ezt a politikát folytatjuk. Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy ne engedjük meg új háború kitörését, hogy biztosítsuk a békés egymás mellettélést, s hogy a vitás kérdéseket ne háború, hanem tárgyalások útján oldjuk meg. Nem a fegyverkezési hajzában akarunk mi versenyezni a kapitalista országokkal, hanem a békés munka küzdőterén. Bátran odavágjuk a kihívást a kapitalista világnak: versenyezzünk, ki éri el a termelőerők fejlődésének magasabb színvonalát, ki termel egy főre számítva több terméket, ki biztosítja a nép magasabb anyagi és kulturális életszínvonalát, hol teremtyük meg a jobb lehetőségeket az ember minden képességének fejlesztésére. Amelyik rendszer a népnek jobb életfeltételeket teremt, azé lesz a győzelem!

Meggyőződésünk, hogy a haladottabb rendszer, a szocialista rendszer fog győzni. A jövő a mi szocialista rendszerünké. A kapitalizmus letűnőben van, bukásához közeledik, bár ez korántsem jelenti azt, hogy már elterült volna a földön. Sokat kell még dolgozni azért, hogy ilyen

állapotba kerüljön. Ez a bukás azonban elkerülhetetlen, amiként az élő szervezet vagy a növény halála is elkerülhetetlenül bekövetkezik a fejlődés egy bizonyos időszaka után. Mindamellet ez nem annak eredményeképpen következik be, hogy a szocialista országok beavatkoznak a kapitalista országok belügyeibe, hanem annak eredményeképpen, hogy valamennyi kapitalista ország dolgozói harcolnak a kizsákmányolók ellen. A szocialista országok saját példájukkal segítik a kapitalista országok dolgozóit ebben a harcban. Ha mi jobban megszervezzük erőinket, annál nagyobb sikereket vívunk ki a gazdasági és kulturális építésben, annál nyilvánvalóbb lesz majd mindenki előtt a szocialista rendszer felsőbbrendűsége.

Engedjék meg, hogy elmondjam önöknek azt a beszélgetést, amelyet egyik államnak hozzánk, a Szovjetunióba érkezett képviselőjével folytattam. Bizalmasan beszélt velem, ezért nem nevezem meg.

Hruscsov úr – mondotta –, amikor ismerőseim megtudták, hogy a Szovjetunióba akarok utazni, mindenáron le akartak beszélni, azt mondták, hogy a Szovjetunió kommunista ország, hogy önöknél kommunizmus van, s nem méltó hozzám, hogy önökhöz utazzam. Én azonban nem hallgattam ezekre a tanácsokra, eljöttem önökhöz, voltam városaikban, láttam a szovjet embereket és nem észleltem semmiféle kommunizmust. Azt láttam, hogy önöknek szép épületeik vannak, az emberek jól öltözöttek, vagyis önöknél nincs kommunizmus. Nálunk van kommunizmus: minálunk majdnem minden ember félmeztelenül és éhezve jár.

Ime, a burzsoá propaganda hatására milyen elképzelések uralkodnak a kapitalista országok egyes lakosaiban a Szovjetunióról és a kommunizmusról. Az igazság azonban utat tör magának, hiába terjesztik az imperialisták és lakájaik garmadával a hazugságokat és a rágalmakat. Or-

szágunk ma a fejlődés olyan színvonalához közeledik, hogy gazdasági vívmányainkat felhasználva, megteremthetjük a fogyasztási cikkek bőségét. Akkor pedig a kommunizmus eszméi nemcsak a marxizmus-leninizmus tanulmányozása útján jutnak majd el az emberek tudatába, hanem a mi példánk hatására is. A világ dolgozói látni fogják, hogy csak a kommunizmus biztosíthatja az anyagi és a szellemi javak bőségét. Ezért lesz mienk a győzelem! Akkor pedig azok is velünk fognak tartani, akik most még nem tudják ironia nélkül kiejteni a „kommunizmus” szót. Észre sem veszik, és rátérnek a mi útunkra és a néppel együtt haladnak majd a cél felé, amelyet Marx, Engels, Lenin tűzött ki. Mi nem fogjuk fegyvereink erejével rákényszeríteni más országokra szocialista rendszerünket. Ellenezzük, hogy az országok beavatkozzanak egymás ügyeibe. De mi oldalról támadjuk a kapitalizmust, gazdasági pozíciókból és rendszerünk előnyeiből kiindulva. Ez biztosítja majd a munkásosztály, a kommunizmus győzelmét.

Kedves elvtársak! Köszönöm meghívásukat, és azt, hogy felszólalhattam e nagyrabecsült gyűlés előtt. Köszönöm önöknek és köszönöm elnöküknek, Rusznyák elvtársnak.

NAGYGYŰLÉS

CSEPELEN

Aprilis 9

Kedves elvtársak!

Kedves elvtársnők!

Munkátestvéreim!

A magyar–szovjet barátságnak erre a csepeli gyűlésére, erre a találkozásra eljött közéletünk vezetőinek egy csoportja. Itt vannak Dobi elvtárs, Marosán, Kállai, Biszku, Csergő elvtársak, Benke Valéria elvtársnő és közéletünk más vezetői. Engedjék meg, kedves elvtársak, hogy április 4-re, a mi nemzeti felszabadulásunk és népszabadságunk születésnapjára gondolva, pártunk Központi Bizottsága, népköztársaságunk Elnöki Tanácsa és forradalmi munkás-paraszt kormányunk nevében átadjam önöknek mindnyájunk forró testvéri üdvözlését.

Kedves elvtársak! A Csepel Vasművek: fogalom a magyar iparban. De a Csepel Vasművek hagyományai fogalmat jelentenek a magyar munkásmozgalomban is. A mi szocialista forradalmi dalainkban sokszor szerepelt a Vörös Csepel neve. Ezt a nevet a gyár az első világháború időszakában érdemelte ki, amikor forradalmi gócpontja volt a magyar munkásosztálynak, mely felkelt az imperialista háború ellen a békéért, a Habsburgok ellen a nemzeti függetlenségért és a burzsoázia ellen a szocialista forradalomért.

Mostanában megszoktuk, hogy őszintén és nyíltan beszéljünk egymással. Ez a szép és nagyszerű fogalom: Vörös Csepel, a mi négy évtizedes történelmünkben nem egyformán érvényesült. A két világháború közötti időszak-

ban a Horthy-fasizmus kegyetlen terrorral nehezedett rá ennek a gyárnak a munkásságára, tüzzel-vassal irtotta itt a szocialista forradalom képviselőit, mert tudta: ha Csepelen, ebben a munkáskollektívában erős a kommunizmus, akkor erős az egész magyar munkásosztályban és akkor elveszett a burzsoázia ügye.

A második világháború időszakában is volt egy döntő időpont: a fasiszták azt a látszatot akarták kelteni, hogy a nép menekül a felszabadító szovjet hadsereg elől, és ezért felszólították Csepel dolgozóit, hogy ürítsék ki a gyárat és a szigetét. Akkor Csepel munkásosztálya – és meg kell említenem, a proletárasszonyokkal az élen – szembeszállt velük, s nem volt erejük többé Csepel népe felett.

Azután eljött a felszabadulás napja. Megkezdődött a küzdelem, hogy új hatalmat teremtsünk, a nép hatalmát, és hozzáálljunk a szocializmus építéséhez. Annak idején, 1945 májusában, az első munkaversenyt az országban – a kommunista párt országos értekezletének tiszteletére – ebben a gyárban kezdeményezték, és ezt a gyárat vitte ez a munkáskollektíva az első helyre: megnyerték a munkaversenyt. Ez is forradalmi tett volt, elvtársak, bár ezt kalapáccsal hajtották végre a munkások.

Később más idők jöttek. A szocializmus alapjainak lerakásában ennek a gyárnak a kollektívája nagy szerepet játszott, és ezért minden embernek, aki itt dolgozik – a hajlott korúaknak és azoknak a fiataloknak is, akikkel mi itt beszéltünk, s akik még csak most lesznek munkások – szerintem szent kötelessége, hogy a szocialista építés 13 éves eredményeit, a nép vívmányait védelmezze a rágalmazókkal szemben.

Ha ellenségeink az építés közben elkövetett hibákról beszélnek, ezt válaszoljuk nekik: a hibák is a mieink voltak, és mi fogjuk kijavítani azokat. Nektek ehhez semmi

közötök, mert nektek nem az fáj, hogy mi itt vagy ott hibáztunk, és kicsit lassabban mentünk, mint ahogyan mehattunk volna, hanem az, hogy itt proletárdiktatúra, népi hatalom van és szocializmust építünk. Mi a hibákat a saját sorainkban tisztáztuk. Kinek mi járt, kiosztottuk. Akinek a fejét meg kellett mosni, megmostuk. Aki nem bizonyult jó vezetőnek, az most már nem vezető. De ez a mi ügyünk, a munkásosztály, a párt és a nép ügye. Ez nem az ellenség ügye. Az ellenséghez nekünk csak egy szavunk van: mi a szocializmus, a népi hatalom, a proletárdiktatúra emberei és népe vagyunk.

Kedves elvtársak! Nekünk, akik a párt központjában, a kormányban és az Elnöki Tanácsban dolgozunk, 1956 november első napjai óta az a szent meggyőződés vezeti minden tettünket, hogy ha nem is mint nagy tudósok, de mindenesetre mint minden becsületes magyar munkás, parasztember és értelmiségi dolgozó akaratának végrehajtói járunk el. Mert nálunk, elvtársak – beszélhetett bármit is az ellenség – a munkásosztály döntő többsége, a parasztság óriási többsége és az értelmiség jobbik és nagyobbik fele igenis a népi hatalom, a népi demokrácia és a szocializmus mellett van. Persze azok az 1956 október-november-decemberi napok nehéz napok voltak. Emlékszem, amikor decemberben itt a Sportcsarnokban összejöttünk a csepeli kommunista kollektívával, négy-öt száz emberrel, s azt mondtuk: elvtársak, vannak még, akik butaságokat fecsegnek, sőt helyben még az ellenség támad, de a központban már mi támadunk. S azt mondtuk: bátrabban, elvtársak, mert nekünk van igazunk. És annak az aktívának, annak a kollektívának az elhatározása kisugárzott 29 ezer emberre. Mi nem szeretünk dicsérni, de fogadják az elvtársak elismerő szavunkat azért, ahogyan azóta itt, Csepelen harcolnak és dolgoznak.

Mi a lényege harcunknak? A szocializmus mellett és a

népi hatalom erősítése mellett vagyunk. Ehhez hozzáartozik, hogy tiszta elvet vallunk és azt teljes határozottsággal valljuk. A proletár nemzetköziség mellett vagyunk. Nekünk testvérünk a világ minden munkása, bármilyen nemzetiségű is, s ellenségünk, még ha magyarnak született is, az, aki a reakció mellett és a népi hatalom ellen lép fel.

Kedves elvtársak, engedjék meg, hogy kifejezzem az ide eljött valamennyi magyar vezetőnek azt a bensőséges, jó érzését, hogy a gyár kollektívájával olyan alkalomból találkozhattunk, amikor legdrágább és legkedvesebb testvéreink, a szovjet elvtársak is itt vannak velünk.

Kedves elvtársak! Párt- és kormányküldöttségünk járt a Szovjetunióban, Kínában, Romániában, a Német Demokratikus Köztársaságban. Ezeknek az országoknak a népei pártunk és kormányunk képviselőit olyan forró szeretettel és megbecsüléssel fogadták, ami egyszerűen leírhatatlan. Amikor, most egy esztendeje, a Szovjetunióban jártunk, bennünket, magyar vezetőket, olyan szeretettel vettek körül, hogy őszintén meg kell mondanom, néha restelltük magunkat. Mivel érdemeltük ki ezt a szeretetet? Minket, elvtársak, a közös ügy sok néppel köt össze és én a Szovjetunióban, azt hiszem, az önök nevében is beszéltem, és az önök szívéből is szóltam, amikor kijelentettem: nemzeti függetlenségünk, békénk, szocialista jövőnk egyik garanciája az, hogy végig ki fogunk tartani a magyar-szovjet barátság mellett, akármiféle ellenség áskálódjék is. És ezt is mondtuk ott: ha a szovjet elvtársak jó tulajdonságainkkal és gyengeségeinkkel együtt becsülnek és barátjuknak neveznek minket; és amikor a szovjet nép minden fia: munkás, paraszt, értelmiségi, köztük olyan dolgozó szülők, akiknek gyermekei meghaltak a mi népünk szabadságáért és nemzeti függetlenségéért, azt monddta, hogy becsüli a magyar népet és barátjának tekinti

– akkor ez a mi népünkre olyan megtiszteltetés, amit csak a jövőben fogunk igazán kiérdemelni.

Kedves elvtársak! Engedjék meg, hogy a párt Központi Bizottsága, a forradalmi munkás-paraszt kormány nevében – és ha Dobi elvtárs egy pillanatra rámruházza hatalmát, az Elnöki Tanács nevében is – szívből jó erőt, egészséget, jövőbeni sikereket kívánjunk a csepeli proletariátusnak. Úgy dolgozzanak és harcoljanak rendszerünk ellenségeivel szemben, hogy a Vörös Csepel név igazán érvényes legyen.

Kedves elvtársak!

Barátaim!

Engedjék meg, hogy átadjam önöknek, a csepei gyár dicső munkáskollektívájának, a magyar munkásosztály egyik élcsapatának a szovjet munkásosztály, a 200 milliós szovjet nép testvéri üdvözlétét.

A világ összes munkásai testvérek. Az osztályszolidaritás szálai fűzik össze őket. A munkásoknak, a világproletariátus hatalmas hadseregének nagy, történelmi hivatása, hogy elvezesse az emberiséget a kommunizmusba. A munkásosztály a néptömegek évszázados vágyainak kifejezője. Ez az osztály testesíti meg a felszabadító harcokhoz szükséges energiát, kitartást. Csak ez az osztály képes a nehézségek és a balsikerek leküzdésére.

Különösen megnő a munkásosztály szerepe a hatalom kézbevétele után. Mi, önökkel együtt, tapasztalatból tudjuk, milyen hatalmas erőfeszítéseket követel az új, szocialista élet építése, hiszen munkánkat állandóan akadályozzák a régi világ erői. A reakciós erők – amelyek szeretnék örökre fenntartani a kapitalista rendszert azokban az országokban, ahol az még létezik s visszaállítani a kapitalizmust a szocialista országokban – elsősorban a munkásosztály hatalmát, a proletariátus diktatúráját támadják. A proletariátus diktatúrájáról mint valami ijesztő dologról beszélnek. Azt állítják, hogy a proletariátus diktatúrája – kegyetlen hatalom. A kizsákmányolók, a dolgozók ellességei számára e hatalom valóban nem gyenge valami.

De a népnek, a dolgozóknak a proletariátus diktatúrája saját hatalmat, a demokratikus szabadságjogokat biztosító rendszert jelent. Proletárdiktatúra nélkül a dolgozók soha nem szabadulhatnak meg a kizsákmányolók uralmától.

Mit jelent a proletariátus diktatúrája? A proletariátus diktatúrája annyi, mint a munkásosztály vezető szerepe abban a harcban, amelynek célja a tőke hatalmának megdöntése, a dolgozók államhatalmának kivívása és megszilárdítása, a kommunista társadalom felépítése.

A munkásosztály a legélenjáróbb és a legforradalmibb osztály. Érdekei megegyeznek a dolgozók összes többi rétegének életbevágó érdekeivel. A munkásosztály győzelme megszabadítja a parasztságot a földesurak és kulákok jármától, a kispolgárságot a kapitalista monopóliumok elnyomásától, az értelmiség számára pedig megteremti a nagyszerű lehetőséget, hogy ne a kizsákmányolóknak, hanem szeretett népüknek alkossanak, hozzanak létre kulturális értékeket. Ezen az alapon jön létre – a munkásosztály vezetésével – a munkásosztály és az összes nem proletár dolgozó rétegek szövetsége. E szövetség a proletárdiktatúra lényege.

Lenin, a dolgozók nagy vezére és tanítója, sokszor magyarázta, hogy a proletárdiktatúra a proletariátus és a dolgozók többi rétege, elsősorban a parasztság közötti osztályszövetség sajátos formája. E szövetség célja a kizsákmányolók ellenállásának, a kapitalizmus visszaállítására irányuló törekvéseiknek teljes elfojtása, hogy véglegesen kialakíthassuk és megszilárdíthassuk a szocialista társadalmi rendet.

Teljesen hazug az ellenségnek az az állítása, hogy a proletárdiktatúra kizárólag erőszak. A tőkésék, a földesurak és székértelők szembeszegülnek a nép akaratával, akadályozzák a néptömegeket abban a törekvésükben, hogy életüket a szocializmus elvei alapján rendezzék be.

Vajon mi történjék? A népnek talán nincs joga ahhoz, hogy megtörje a társadalom elenyésző kisebbségét alkotó kizsákmányolók ellenállását és diadalra juttassa a társadalom többségét alkotó dolgozók akaratát és törekvéseit?

Országunk munkássága és dolgozó parasztsága már 1917 októberében megdöntötte a kizsákmányolók hatalmát. A földesurak és tőkések azonban a nemzetközi reakcióval szövetkezve megpróbálták visszaállítani a régi rendszert, polgárháborút robbantottak ki, megindították az intervenciót. Mit tehettünk? Talán meg kellett volna próbálnunk, hogy a demokráciáról szóló szép szavakkal meggyőzzük őket, amikor ezrével végezték ki a munkások és a parasztok legjobbjait? Vagy pedig az volt a kötelességünk, hogy a nép érdekében megtörjük az ellenség ellenállását? Csak azért tudtuk megvédeni szocialista vívmányainkat, mert munkásosztályunk, dolgozóink ingadozás nélkül legyűrték az osztályellenséget.

Vagy itt van 1956 októbere, amikor fasiszta összeesküvők és szekértolók maroknyi csoportja a külső imperialista reakció buzdítására és irányítása alatt fegyveres erővel akarta kivenni a hatalmat a magyar munkásosztály, a magyar dolgozók kezéből és újból vissza akarta állítani itt a kapitalista rendet. Beleegyezhettek-e önök ebbe? Az önök népi demokráciája, amely, mint ismeretes, a proletárdiktatúra egyik formája, megbékélhetett-e a fasiszta elemek véres tombolásával? Természetesen, nem!

Az összeesküvők lázadását leverték. A magyar munkások, parasztok, dolgozók összeszedték erőiket s a szovjet csapatok segítségével szétzúzták az ellenforradalmi banditákat és megakadályozták őket abban, hogy letérítsék Magyarországot a helyes, szocialista útról.

A burzsoá propaganda, amely „a demokrácia virágzásának” tüntette fel a lázadás napjaiban tomboló fasiszta terrort, azt rikácsolta, hogy Magyarországon az erőszak

uralkodik, mert a magyar népi hatalom szervei a lázadás után megbüntették a népellenes puccs fő szervezőit. Minden becsületes munkás tudja, hogy jobb börtönbe ültetni néhány tucat bujtgatót, mintsem veszélynek tenni ki a nép érdekeit.

Amikor a fasiszta lázadók, az ellenforradalmárok munkásokat, a szocialista építés ügyéhez hű, becsületes embereket gyilkoltak, az imperialista reakció helyeselte tetteiket és támogatta őket. Amikor viszont a magyar forradalmi erők kezdtek határozottan fellépni a fasiszta összeesküvők ellen és tevékenyen hozzáálltak a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány politikájának megvalósításához, az imperialista reakció az egész világon azt üvöltötte, hogy Magyarországon terror van: láthatjuk ebből, milyen aljas eszközökkel folytatja a reakció népellenes osztálypolitikáját, hogy fenntartsa a kapitalistáknak a dolgozók fölötti uralmát.

Kedves elvtársak, engedjék meg, hogy felolvassak önöknek egy részletet Lenin „Üdvözet a magyar munkásoknak” című cikkéből, amelyet 1919 május 27-én írt. Azt üzenté, hogy a proletariátus diktatúrája „feltételezi a kíméletlenül szigorú, gyors és határozott erőszak alkalmazását a kizsákmányolók, a kapitalisták, a földbirtokosok és lakájaik ellenállásának elnyomása céljából.

Aki ezt nem értette meg, az nem forradalmár, azt el kell távolítani a proletariátus vezéreinek vagy tanácsadóinak sorából. De nem egyedül az erőszak a proletárdiktatúra lényege, és nem elsősorban az erőszak. A proletárdiktatúra legfőbb lényege a dolgozók vezető osztályának, élcsapatának, egyetlen vezetőjének, a proletariátusnak szervezettsége és fegyelmezettsége. A proletárdiktatúra célja, hogy megteremtse a szocializmust”.

A proletariátus diktatúrája óriási alkatú feladatokat old

meg. Ez a diktatúra az új, szocialista társadalmi rend megszilárdulásának, a szocialista gazdasági rendszer, a haladó kultúra megteremtésének és fejlesztésének, az ember életéhez és boldogságához szükséges javak tömeges növelésének eszköze.

Az imperializmus politikusai és ideológusai mindenképpen dicsőítik a burzsoá demokráciát és kórusukhoz csatlakoznak napjaink revizionistái. Ha nekik hinnénk, akkor úgy festene a dolog, hogy a burzsoá demokrácia biztosítja a nép teljes hatalmát, az emberek egyenlőségét és szabadságát. De az élet szigorú tanító és egyre kevesebb az olyan együgyű ember, aki elhiszi, hogy a munkás egyenlő a kapitalistával. Milyen „egyenlőség”-ről lehet szó, ha a gyártulajdonosok az emberek létérdekeivel nem törődve, ezrével teszik az utcára gyáraik munkásait és alkalmazottait. Például az Egyesült Államokban az amerikai sajtó jelentései szerint több mint hatmillió teljes és több mint hárommillió részleges munkanélküli van. Ezek az emberek bármilyen munkát elvállalnának, de nem tudnak alkalmazáshoz jutni. A monopolisták maroknyi csoportja pedig fényűzően él, a nép szenvedései árán gazdagodik.

A burzsoá demokrácia a gazdagok demokráciája. A néptömegeket ott kirekesztik a termelés és az állam irányításából, a társadalmi és politikai kérdések eldöntéséből. A kapitalista országok munkásosztályát, dolgozóit sorompók ezrei akadályozzák, hogy képviselőiket beküldjék a parlamentbe vagy a kongresszusba.

Nézzék meg, kikből áll a Magyar Népköztársaság kormánya, kiket választott be a népi Magyarország parlamentjébe! Munkásokat, vasasokat, gépgyártókat, bőrösöket, ácsokat, pékeket, dolgozó parasztokat, tudósokat, írókat, művészeket – csupa dolgozó embert. Nekem elmondták itt, hogy a népi hatalom alatt csupán a csepeli üzemek dolgozói közül ötezer embert emeltek ki, ezekből minisz-

terek, miniszterhelyettesek, diplomaták, gyárigazgatók, katonatisztek lettek.

A szocializmus országaiban minden hatalom a dolgozó népé. A dolgozókat itt nem sújtja kizsákmányolás, munkanélküliség és nyomor. Elvitathatatlanul joguk van munkára, üdülésre, művelődésre, öregségi ellátásra. Ez az igazi szabadság. Ezek az igazán demokratikus szabadságjogok. Ez az igazi demokrácia, a nép demokráciája!

Az imperialisták érzik a proletárdiktatúra ellen felhozott érveik gyengeségét és ezért mindenféle hazug koholmányokat eszelnek ki. Szemtelenül azt erősítgetik például, hogy 1956 őszén Magyarországon maguk a munkások keltek fel a népi demokratikus rendszer ellen, nem pedig gyűlevész ellenforradalmárok. Érthető, hogy az ellenségnek miért van szüksége ilyen rosszindulatú rágalomra.

Ismeretes, hogy a magyar munkások nagy többsége hű volt a népi demokráciához. Igaz, voltak olyan munkások is, akiket megtévesztett az ellenséges propaganda, akik eleinte nem ismerték ki magukat az eseményekben, s az összeesküvők horgára akadtak. De legtöbbjük hamarosan ráébredt, hogy saját érdekei ellen küldik harcba.

Természetesen azt sem szabad elfelejteni, hogy a magyar munkásosztály összetételében az utóbbi években bizonyos változások következtek be. Az ipar gyors fejlődése folytán erősen megnőtt a munkások száma. Sok ezer ember özönlött a munkásság soraiba a lakosság kispolgári rétegeiből és az egykori horthysta tisztviselők, csendőrök, tisztek közül is. A sok volt kizsákmányoló azonban munkaruhában is a szocializmus ellensége maradt. Érthető, hogy amikor arra lehetőség nyílt, az ilyen – tisztesség ne essék, szólván – „munkások”, azonnal a népi hatalom ellen fordultak. Ami a magyar munkásosztály törzsét illeti, amelyik kijárta az osztályharc kemény iskoláját, az sohasem állhatott az ellenforradalom oldalára,

hanem forradalmi tetteivel bizonyította be a szocializmus és a proletár internacionalizmus iránti odaadását.

Csepel és sok más gyár munkásai fegyvert követeltek az ellenforradalmárok elleni harchoz. De az akkori vezetés tehetetlensége és egyes vezetők árulása miatt, a munkások nem jutottak fegyverhez. Nagy Imre és áruló csoportja aljas tetteivel dezorganizálta a csepeli kombinát és az ország munkásainak harcát.

A magyar munkásosztálynak a szocializmus iránti hűsége az ellenforradalmi lázadás gyors szétzúzásának és következményei felszámolásának egyik döntő feltétele volt.

A magyar néptömegek meggyőzték az ellenség aljas terveit, megvédelmezték szocialista hazájukat, életbevágó érdekeiket, jövőjüket és teljesítették a nemzetközi munkásmozgalom iránti kötelességüket.

Elvtársak, önök nehéz időket éltek át. De a Szovjetunió dolgozói, a szocialista országok dolgozói nem hagyták önöket cserben. Segítségükre siettek, amikor az ellenforradalom erői, az imperialista reakció támogatásával, a magyar munkások, parasztok és más becsületes dolgozók vérébe akarták fojtani a népi hatalmat, s el akarták ragadni a magyar dolgozóktól szocialista vívmányaikat.

Előttünk akkor rendkívül bonyolult kérdés merült fel. Láttuk, hogy az ellenforradalmi erőknek – kihasználva az előző magyar vezetés hibáit és torzításait – sikerült félrevezetniük és maguk mögé állítaniuk a nép bizonyos részét. De azt is láttuk, hogy az imperialista reakció erői egyre nagyobb számban sereglenek külföldről Budapestre és hogy milyen tevékenyen kezdenek dolgozni az imperialista ügynökök. Ezek Guatemala példájára az önök országában is meg akarták dönteni a törvényes hatalmat és nekik tetsző rendszert akartak létrehozni. Hiszen az amerikaiak nem hiába irányoznak elő állami költségvetésükben több százmillió dollárt a népi demokratikus országok

elleni felforgató akciókra. A különbség azonban az, hogy Guatemala Hondurasszal határos, Magyarország szomszédai pedig szocialista országok. Ezért az imperialisták nem rendelkeztek azokkal az előnyökkel, amelyeket a törvényes hatalmát védelmező guatemalai nép ellenállásának eltiprásakor felhasználhattak.

Elvtársak! Amikor a szovjet csapatok kivonultak Budapestről, tombolni kezdtek az ellenforradalmárok. A fasiszta elemek bestiális kegyetlenséggel kezdték irtani a becsületes, a szocializmushoz hű munkásokat, kommunistákat. Embereket gyilkoltak meg azért, mert tevékenyen részt vettek Magyarország szocialista építésében és népi hatalmukat védelmezve, ellenálltak a fasiszta lázadóknak.

Amikor döntenünk kellett, hogy teljesítsük-e a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány és a Magyar Szocialista Munkáspárt kérését, hogy fegyveres erőinkkel nyújtsunk segítséget a magyar népnek, mi azt is tudtuk, hogy az ellenforradalmi felkelésben a munkások egy része is részt vesz.

Tudtuk, hogy szemünkre vethetik, hogy fegyveres erőinkkel állítólag beavatkozunk Magyarország belügyeibe. Mégis, internacionalista kötelességünkhöz híven, úgy döntöttünk, hogy egy szocialista ország, amelynek megvan az ereje és lehetősége, hogy segítséget nyújtson egy másik testvéri országnak, nem állhat félre, nem szemlélheti tétlenül, hogy a horthysták és egyéb ellenforradalmi söpredékek akasztják és agyonlövik a munkásokat, dolgozó parasztokat, kommunistákat. Soha senki nem bocsátja meg nekünk, ha félre állunk, s nem nyújtunk segítséget a magyar munkásosztálynak!

Tudtuk, hogy az imperialisták eszeveszett üvöltözést fognak csapni, hogy mi „beavatkoztunk” a magyar belügyekbe. Meg voltunk győződve arról, hogy a magyar

munkások, dolgozó parasztok és értelmiségiek rövid idő múltán valamennyien belátják és megértik, hogy számunkra, a szocialista szovjetállam számára, akkor az egyetlen helyes út volt: segítséget nyújtani magyar osztálytestvéreinknek.

Ami pedig azt illeti, hogy ellenségeink úgynevezett beavatkozásról üvöltöznek, tudnánk nekik ezzel kapcsolatban egy példát mondani. Jusson eszükbe 1919, amikor a magyar munkásosztály felkelt és megteremtette a Tanácsköztársaságot. Vajon akkor békén hagyták-e az imperialisták? Nem! Csapatokat küldtek, szétfúzták és a nép vérébe fojtották az 1919-es dicső magyar forradalmat. Ezt ők jogosnak tartják, mert akkor a magyar munkások és parasztok vére folyt és az ellenforradalom győzött.

Amikor azonban egy testvéri ország, a Szovjetunió katonái azért jöttek ide, hogy a magyar munkásokat, a magyar dolgozókat megvédjék a fasiszta zendülőktől és imperialista gazdáiktól, akkor ők tüstént nagy hűhót csaptak, hogy mi becsstelenül jártunk el.

Nem, imperialista urak! Hisztérikus ríkoltozásaikkal nem tudták és nem is tudják elferdíteni az igazságot és ez alkalommal keresztet vethetnek arra a pénzre, amelyet a véres magyar ellenforradalomba fektettek. Hiába reménykedtek, hogy ezzel a pénzzel kiszakíthatják Magyarországot a szocialista országok nagy családjából.

Jó uraim, már megmondtuk és most is megmondjuk önöknek, hagyjanak fel a reménnyel, hogy a szocialista országokban visszaállíthatják a kapitalizmust. Az ilyen politikájuk homokra épül. Ha tőkét fektetnek ebbe, akkor nemcsak a kamatokat nem kapják meg, hanem magát a tőkét is elvesztik. A népi hatalom Magyarországon, miként a többi szocialista országban, létezik és létezni fog. Ez a hatalom örök időkre szól!

Elvtársak! Párt- és kormányküldöttségünk most eljött

önökhöz Magyarországra. Sok helyen jártunk, sok emberrel találkoztunk és beszélgettünk. Büszkén nézünk az önök szemébe, a becsületes munkások, parasztok és haladó értelmiségi dolgozók szemébe.

Mi önzetlen segítséget nyújtottunk önöknek, olyan segítséget, amely katonáink vérébe került. Ezt követően testvéri segítséget kellett adnunk, hogy pótolhassák azt az óriási anyagi veszteséget, amelyet az ellenforradalmi puccs okozott Magyarország népgazdaságának. A Szovjetunió és a többi szocialista ország sok árut és nyersanyagot küldött, hogy a gyárak, az üzemek normálisan dolgozhassanak, hogy Magyarország munkásai, dolgozói minél előbb begyógyíthassák a lázadók ütötte sebeket, és hogy növekedjék, erősödjék és fejlődjék a szocialista Magyarország.

Ez, elvtársak, valóban önzetlen, testvéri proletársegítség volt. Az ellenség pedig vonja le ebből a kellő következtetéseket. Az ellenség minden fondorlatára elkerülhetetlen kudarccal vár.

A magyarországi fasiszta zendülési kísérletnek messze-menő céljai voltak. Nem véletlen, hogy az ellenforradalmi erők magyarországi megmozdulása egybeesett az angol-francia-izraeli csapatok Egyiptom elleni támadásával.

A világreakció, a világimperializmus erői megpróbálták kipuhatolni, hogy mennyire akarunk, mennyire tudunk szembeszállni agresszív mesterkedéseikkel. De méltó választ, példás leckét kaptak. Senki se kételkedjék abban, hogy ha az imperialisták újabb provokációt kísérelnek meg bármelyik szocialista ország ellen, akkor a Szovjetunió azonnal, minden erejével barátai segítségére siet.

Elvtársak! A szocializmus erői világszerte növekednek és szilárdulnak. Ezeknek az erőknek az alapja a hatalmas szocialista tábor. Ma már az emberiség egyharmada a szocialista fejlődés útján jár. A szocialista országok, kölcsö-

nösen segítve egymást, szüntelenül növelik gazdasági erejüket. A szocialista országok népeinek egysége és testvéri együttműködése az a forrás, amelyből minden egyes szocialista ország és az egész szocialista tábor erejét és legyőzhetetlenségét meríti.

Országaink az óhajtott cél, a kommunizmus felé vezető út más és más szakaszát járják. A Szovjetunióban felépült a szocialista társadalom. Magyarországon még nem ért véget a szocialista átalakulás. De mi egy úton megyünk, és utunkat a marxizmus-leninizmus csillaga ragyogja be. Közösek érdekeink és céljaink.

Rendkívül örülünk a Magyar Népköztársaság sikereinek, örülünk annak, hogy országuk népe mind szorosabban tömörül a magyar nép vezető ereje, a Magyar Szocialista Munkáspárt és a forradalmi munkás-paraszt kormány köré. A néptömegek ereje, legyőzhetetlenségük záloga abban van, hogy szorosan tömörülnek pártjuk és kormányuk köré.

Szocialista életformánk egyik fontos előnye, hogy az egész társadalom átfogóan és szüntelenül gondoskodik a munka emberéről, a nép életének javításáról. A szocialista országok munkásosztályának, harcoss marxista-leninista pártjának egész munkáját az a cél vezérli, hogy egyre jobban kielégüljenek a nép anyagi és szellemi szükségletei. Épp erre törekedve kell erőfeszítéseket tennünk és győznünk a legfejlettebb kapitalista országokkal vívott gazdasági versenyben. Hisszük, hogy ebben a versenyben is miénk lesz a győzelem.

Elvtársak, a csepeli műveket jól ismerik országunkban. A szovjet emberek ismerik ezt a modern nagyüzemet, a magyar iparnak és termelési kultúrának ezt a fontos központját. Csepelnek, a magyar ipar szívének, sok ezer dolgozója gazdag forradalmi hagyományokkal rendelkezik.

Engedjék meg, hogy most elmondjam önöknek néhány benyomásomat, amelyet itt, a gyárlátogatás során szereztem.

Kedves elvtársak! Az önök gyára valóban hatalmas. A gyár munkáskollektívája összeforrott, egységes, szeret és tud dolgozni, ahogy az igazhívők mondják: adja Isten, hogy nekünk is ilyen legyen! Nyugodtan hivatkozhatom az Istenre, mert az én pártszervezetem titkára nincs itt, s így nem tud felelősségre vonni! Az önök kollektívájában úgy érzem magam, mintha saját családban, mintha szovjet gyárban, szovjet munkások között lennék. Egyetlen különbség, hogy önök magyarul beszélnek, én meg oroszul. Gondolataink, céljaink, törekvéseink azonban egységesek!

Jelenleg valamennyi szocialista ország munkásosztályának az a legfőbb feladata, hogy az egy főre eső termelésben túlszárnyalják a kapitalista országokat. Mi ennek az útja? Természetesen nem az, hogy a végsőkéig kihasználják a munkások fizikai erejét. Más úton kell haladnunk! Tökéletesítenünk, automatizálnunk kell a termelést, magasabb termelékenységű gépekkel kell dolgoznunk s ugyanakkor – hogy csökkentsük a munkások munkáerejének igénybevételét – még rövidíteni is lehet a munkanapot. A munka termelékenységének növelése az egyetlen út! Csak így tudjuk gazdaságilag legyőzni a kapitalista társadalmi rendszert, bizonyíthatjuk be a szocialista rendszer fölényét, csak így érhetjük el végső célunkat, a kommunista társadalom felépítését!

A kapitalizmusban a termelés automatizálása a munkások nagyobb kizsákmányolását jelenti, az automatizálással egy időben mindig növekszik a munkanélküliek száma. Ezzel a kapitalistáknak sikerül állandó tartaléksereget biztosítani, amellyel nyomást gyakorolhatnak a munkásosztályra.

A szocialista államokban a technikai haladás a munkásosztály, a dolgozók, az állam érdekeit szolgálja. Ha mármost ilyen szempontból vesszük szemügyre gyárukat, ne sértődjenek meg, ha azt mondom, hogy távolról sem felel meg azoknak a követelmények, amelyeket a korszerű, szocialista termelés támaszt.

Készülnek itt motorkerékpárok, kerékpárok, csövek, fúró- és marógépek. Nem tudom, készítenek-e gyűszűt meg gombostűt?

Mi mindent nem gyártanak! Igaz, hogy egyes üzemekben nálunk sem jobb a helyzet. Ezt azzal kapcsolatban mondom, hogy automatizálni kell ipari termelésünket. Ez csak a szocialista országok iparának teljes összehangoltsága, üzemeink szakosítása mellett lehetséges. Ez azonban nagyon lassan halad. Mi, marxisták, leninisták helyesen látjuk ezeket a kérdéseket, de néha még keveset teszünk annak érdekében, hogy szakosítsuk és összehangoljuk a termelést.

Az ipari termelés szakosításában és összehangolásában inkább a többi szocialista ország érdekelt, mert a Szovjetuniónak lehetősége van arra, hogy saját határain belül is megvalósítsa. Az ipari termelés összehangolására a többi szocialista országnak van szüksége, de valamenynyien elsősorban a Szovjetunióval akarják összehangolni ipari termelésüket. Például Magyarország, Románia, Albánia, mind a Szovjetunióval akarnak együttműködni, egymással vonakodva működnek együtt.

Elvtársak! Véleményem szerint ez a legfontosabb kérdés, mert a munka termelékenységének növelése nem azt jelenti, hogy nagyobb lapátot vagy kalapácsot nyomunk a munkás markába. Nem a fizikai erő maximális kihasználásával, hanem ésszel kell dolgozni. Olyan gépeket kell szerkeszteni, amelyek a munkás helyett dolgoznak, a mun-

kás pedig csak irányítja őket. Ilyen helyzetet csak automatizálással lehet teremteni.

Holnap visszatérünk hazánkba. Szerettünk volna még itt maradni, de munkánk már Moszkvába szólít bennünket. Ma már voltunk a Magyar Tudományos Akadémián is, ahol elmondottam, hogy a magyarokkal történt találkozások meghódították a szívemet. Úgy jöttem Magyarországra, hogy a szovjet munkásokat, parasztokat és értelmiségieket képviselem majd az önök hazájában. Most félek, hogy ha hazatérek, szemrehányást tesznek majd nekem, hogy a magyar népet képviselem a Szovjetunióban. Mivel azonban a Szovjetunió, a Magyar Népköztársaság, valamennyi szocialista ország népei előtt ugyanaz a feladat áll, a marxizmus-leninizmus zászlaja alatt haladni a kommunizmus felé, úgy gondolom, ha ilyen minőségben térek vissza Moszkvába, nem lesz ellentét. Ellenkezőleg, népeink, országaink egysége megfelel mind a szovjet, mind a magyar nép érdekeinek. Együtt haladunk önökkel a kommunizmus felé. Meggyőződésemm, elvtársak, hogy a Szovjetunió dolgozói önökkel, a Magyar Népköztársaság dolgozóival együtt jutnak el a kommunizmusba. Nem engedhető meg ugyanis, hogy mi, szovjet kommunisták; internacionalisták, akik elsőként vettük kezünkbe a hatalmat, elsőként láttunk hozzá a kommunizmus építéséhez, egyedül jussunk el a kommunizmusba és – képletesen szólva – mi mindennap sonkát együnk, a többiek meg csak nézzék és a szájukat nyalogassák.

Ez így helytelen lenne. Hol maradna ennek a szocialista országnak internacionalizmusa, a proletár szolidaritása! A fejlettebb népgazdasággal rendelkező országnak, amelynek van lehetősége arra, hogy még magasabbra emelje népe életszínvonalát, feltétlenül segítséget kell nyújtania a többi szocialista országnak életszínvonaluk kiegyenlítésében. A továbbiakban a szocialista világrendszerhez tar-

lozó országok termelési színvonala fokozatosan kiegyenlítődik. Valamennyi ország felzárkózik majd az élenjárókhoz, amelyek szintén nem fognak egy helyben topogni. Együtt fogunk belépni a kommunista társadalomba.

Viszontlátásra, elvtársak! Sok sikert kívánok önöknek és a szocialista Magyarország valamennyi dolgozójának mind a termelésben, mind magánéletükben!

Azt kívánjuk önöknek, munkátestvéreinknek, Vörös Csepel dolgozóinak, hogy Csepel mindig a magyar dolgozók szocialista vívmányainak bástyája és a szocialista Magyarország minden ellenségének réme legyen.

Szívből kívánjuk, hogy növekedjék és erősödjék a magyar munkásoknak, az ország igazi gazdáinak osztály-öntudata, legyenek kérlelhetetlenek az ellenség mesterkedéseivel szemben, és ily módon állandóan erősödjék a munkásosztály és a magyar dolgozó parasztság testvéri szövetsége.

Éljen a magyar munkásosztály és dolgozó parasztság!

Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt, a Magyar Népköztársaság munkásosztályának, minden dolgozójának harcos vezetője! Éljen a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, élén Kádár elvtárssal.

Éljen a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány, élén Münnich elvtárssal.

Éljen a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa és annak elnöke, Dobi elvtárs.

Éljen Magyarország és a Szovjetunió munkásosztályának, minden dolgozójának barátsága!

Éljen valamennyi szocialista ország megbonthatatlan egysége!

Éljen a világ munkásainak nemzetközi szolidaritása, éljen a proletár nemzetköziség!

LENIN

KOHÁSZATI MŰVEK –

DIÓSGYŐR

Április 9

Kedves elvtársak, barátaink!

Engedjék meg, hogy tolmácsoljam önöknek a szovjet dolgozók üdvözlését.

Különösen nagy öröm számunkra, hogy átadhatjuk a Szovjetunió munkásainak üdvözlését a diósgyőri kohászoknak, a magyar munkásosztály egyik élenjáró osztagának. Tudjuk, hogy a Lenin Kohászati Művek hatalmas élüzem, amely nagy jelentőségű az egész ország gazdasága szempontjából, s bár csak rövid időt tölthettünk el ebben a hatalmas gyárban és csupán néhány napot országukban, meggyőződünk arról, hogy a magyar ipar, s különösen a kohászat, hatalmas fejlődésen ment át, pedig mindössze 13 esztendő telt el azóta, hogy a Szovjetunió felszabadította Magyarországot a fasiszta járom alól. Örömmel tölt el bennünket az is, hogy ma olyan üzemben tehetünk látogatást, amely a nagy Lenin nevét viseli.

Most újabb hatalmas feladat vár a magyar népre, a diósgyőri munkásokra is. Ez pedig az, hogy minden erővel emeljék a munka termelékenységét. Ez most nemcsak a magyar dolgozó népnek, hanem a szocialista tábor valamennyi országának is a legfontosabb feladata. A munka termelékenységének emelése alapja az ország gazdaságának, s az emberek jólétének.

Országuk ipari termelésének eredményeit talán mindenél jobban le lehet mérni a Lenin Kohászati Művekben. Hallottunk az üzemükben megvalósult sok új létesítményről, ami mindennél jobban bizonyítja a gyár műszaki fej-

lődését. Mint szovjet emberek, igen örülünk annak, hogy üzemük felújítását és fejlesztését erőteljesen segítette és segíti a magyar–szovjet gazdasági, tudományos és műszaki együttműködés, amely a testvéri segítségnyújtás és a kölcsönös előnyök elve alapján egyre bővül, évről évre szélesedik. Ez azt bizonyítja, hogy a szocialista országok között egészen új, a történelemben eddig ismeretlen viszony áll fenn, a testvéri segítségnyújtás viszonya.

A szocialista országok fejlődésének nagyszerű hatékony tényezője, hogy a szocialista tábor országait a barátság és a kölcsönös segélynyújtás eszméje fűzi össze. Ezen az egységen és rendíthetetlen szilárdságon szenvedett hajótorést az imperialista reakció akkor, amikor 1956 őszén ellenforradalmi lázadást szított Magyarországon. A szovjet nép és kormánya a hű barát szívével és lelkesedésével sietett a bajbajutott magyar dolgozók segítségére. Biztosíthatom onokat, hogy a szocialista építésben a továbbiak során is számíthatnak arra a segítségre és barátságra, amelyet a szovjet nép eddig is tanúsított s a jövőben is tanúsítani fog a magyar nép iránt.

A szocialista országok gazdasági erőinek növeléséhez nélkülözhetetlen a nehézipar fejlesztése.

Olvasztárok, martinászok, hengerészek és a diósgyóri Lenin Kohászati Művek többi munkásai! Fel tehát az alkotó munkára! Adjatok több terméket az országnak, teljesítsétek nagyszerű hivatástokat.

Alkotó munkánkhoz azonban békére van szükség. A szocialista országok békekezdeményezéseit milliók és százmilliók támogatják, és támogatják a Szovjetuniónak azt a nagyszerű kezdeményezését, amely az atom- és hidrogénfegyver-kísérletek egyoldalú beszüntetését hirdette meg. Nem kétséges, hogy a szocialista tábor országai megfogják akadályozni egy újabb háború kirobbantását és biztosítják a nyugodt alkotó munkát a békeszerető embe-

rek számára. A Szovjetunió éppúgy, mint a múltban, a jövőben is minden erejét latbaveti a béke megvédéséért, mert a béke és a szocializmus egyet jelent.

Az üzemükben tett látogatásunk emléke megmarad majd szívünkben és jelképe lesz a magyar és a szovjet nép barátságának.

BÚCSÚZÁS

A p r i l i s 10

Kedves Kádár elvtárs!

Kedves Dobi elvtárs!

Kedves Münnich elvtárs!

Kedves elvtársak, barátaink!

A szovjet párt- és kormányküldöttség magyarországi látogatása véget ért. Mielőtt hazatérnénk, a küldöttség minden tagja nevében még egyszer őszinte köszönetet mondok önöknek, kedves barátaink és az önök személyében az egész dolgozó magyar népnek azért a meleg és szívélyes vendégszeretetért, amelyben bennünket részesítettek. Felejthetetlen élményekkel telve térünk haza az önök nagyszerű országából.

A mai lapokban megjelent a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttségének eredményes tárgyalásairól készült közös nyilatkozat. Ezek a tárgyalások világosan megmutatták nézeteink teljes egységét mind a nemzetközi kérdésekben, mind pedig az országainkat érintő összes kérdésekben. Nem voltak és nincsenek közöttünk nézeteltérések, sem vitás kérdések. A tárgyalásokon kifejeztük szilárd elhatározásunkat, hogy továbbfejlesztjük baráti kapcsolatainkat, amelyek országaink egyenjogúságának, függetlenségének és területi sérthetlenségének magasztos elvein alapulnak. Kifejeztük azt az óhajunkat is, hogy kölcsönös segítségnyújtással még inkább felvirágoztassuk népeink gazdasági, tudományos és kulturális életét, tovább növeljük jólétét.

Kedves elvtársak! A magyar munkásokkal, parasztok-

kal, dolgozó értelmiségiekkel való találkozásokra sokáig úgy fogunk emlékezni, mint annak a mély barátságnak megnyilvánulásaira, amely a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság népeit örökre egymáshoz fűzi. Ezt a barátságot az imperialisták semmilyen fondorlata nem tudta megbontani.

Bármerre jártunk: a sztálinvárosi, a diósgyőri kohászoknál, a tatabányai bányászoknál, a csepeli munkásoknál, Karcag dolgozó parasztjainál, a szegedi textilmunkásoknál, a magyar értelmiségieknél a Tudományos Akadémián, városokban és falvakban mindenütt olyan szívélyes fogadtatásban részesültünk, amilyen csak igaz barátok részéről lehetséges. Április 4-én, az önök nagyszerű ünnepén, a magyar nép felszabadulásának évfordulóján, a budapesti dolgozók hatalmas, sok százezres nagygyűlése a megbonthatatlan szovjet–magyar barátság magávalragadó megnyilatkozása volt.

Magunkkal visszük hazánkba és átadjuk a Szovjetunió népeinek a magyar nép forró testvéri üdvözlését. Visszatérve Moszkvába, eleget teszünk a magyar dolgozók kívánságának, akik arra kértek bennünket, mondjuk el a szovjet embereknek, hogy a magyar nép megbízható és hű szövetséges a népek boldogulásáért és jobb életéért, a szocializmus és a kommunizmus felépítéséért, a világbéke biztosításáért folytatott harcban. Saját szemünkkel győződünk meg arról, milyen nagy eredményeket ért el a magyar nép az élet minden területén a népi hatalom 13 esztendeje alatt. A szocializmus sűrűn elhintett magvai szárba szökkennek a termékeny magyar földön, a gyomok és a gazok soha többé nem tudják megfojtani.

Azzal a szilárd meggyőződéssel utazunk el, hogy a dicső forradalmi hagyományokkal, a forradalmi harc gazdag tapasztalataival rendelkező magyar munkásosztály, élcsapata, a Magyar Szocialista Munkáspárt vezetésével végső

győzelemre viszi a szocializmus és a kommunizmus felépítésének dicső ügyét. Meggyőződésünk: ha az ellenség ismét megkísérli, hogy a munkásosztály, a magyar dolgozók útjába álljon, elnyeri méltó büntetését.

Tudjuk, a magyar dolgozók megmutatják, hogy Magyarországon proletárdiktatúra volt, van és az is marad!

Engedjék meg, kedves elvtársak, hogy a párt- és kormányküldöttségünk nevében további sikereket kívánjak önöknek, a Magyar Népköztársaság valamennyi dolgozójának a népük jövőjét szolgáló szocialista építéshez.

Éljen és virágozzék a népi demokratikus Magyarország!

Éljen és virágozzék a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió népeinek megbonthatatlan, testvéri barátsága!

Éljen a szocialista tábor országainak nagy egysége!

Éljen a világbéke!

Viszontlátásra, kedves elvtársak és barátaink!

Viszontlátásra, drága budapestiek!

Kedves Hruscsov elvtárs!

A szovjet párt- és kormányküldöttség mélyen tisztelt tagjai!

Elvtársak, barátaink!

Búcsúzunk önöktől. Úgy gondoljuk, hogy e néhány nap alatt, amit hazánkban töltöttek, érezték a magyar nép, munkások, dolgozó parasztok, értelmiségiek igaz szeretetét. A magyar dolgozó milliók szívéből fakad az az őszinte érzelem, amivel találkoztak az elvtársak Budapesten, vidéken, munkások, bányászok, parasztok, értelmiségi dolgozók között.

Önök találkoztak pártunk és kormányunk vezetőivel is, tárgyalásokat folytattunk, s az a közös nyilatkozat, amelyet kiadtunk, leszögezi teljes egyetértésünket kapcsolataink fejlődésének minden kérdésében és a nemzetközi élet legfontosabb kérdéseiben egyaránt. Tárgyalásaink bizonyították, hogy a szocialista országok kommunista és munkáspártjai képviselőinek 1957 novemberi, moszkvai értekezletén elfogadott nyilatkozat elveit az élet mindenben igazolja.

A szocialista országok kölcsönös viszonyát a teljes egyenjogúság, a területi sérthetetlenség, az állami függetlenség és szuverenitás tiszteletben tartásán túl, elsősorban a szocialista országok kölcsönös testvéri segítése jellemzi. Kapcsolataink minden megnyilvánulásának fő törvénye: a szocialista internacionalizmus lenini elve, a

szocializmus közös útja, társadalmi-gazdasági rendszerünk és államhatalmunk közös osztálytartalma.

Kedves elvtársak! Önök látták mindennapi munkánkat és részt vettek a magyar szabadság születése napjának megünneplésében. Meggyőződhettek arról, amit egész népünk vall és tetteivel szolgál, hogy népünk erejéhez képest teljesíti kötelezettségeit a szocialista építés és a béke védelme magyar szakaszán.

A dolgozó magyar nép megvédi, megőrzi a felszabadulást követő években született, s 1956 októberében megtámadott, de most újra erős, a dolgozók békéje és biztonsága felett örökös népi hatalmat. Erőinket most a szocializmus építésére, gazdasági és technikai alapjának állandó szélesítésére, erősítésére összpontosítjuk. Ez a nagy munka elképzelhetetlen lenne a szocialista országok testvéri barátsága, állandó köcsönös támogatása nélkül.

Dolgozó népünk lelkes örömmel tartja számon mindazokat a sikereket és eredményeket, amelyeket a szovjet nép – lenini pártját követve – a XX. kongresszus világtörténelmi jelentőségű határozatainak végrehajtásában ért. Akár az ipari vezetés átszervezésének kérdésére, akár a kolhozrendszer erősítését, a gépállomások átszervezését célzó intézkedésekre gondolunk, tudjuk, hogy ezek a lépések tovább növelik a Szovjetunió erejét, s így az egész szocialista tábor számára nagy jelentőségűek.

Kedves Hruscsov elvtárs, kedves elvtársak! Látták a munkát, amely magyar földön folyik, hogy itt is felépüljön a kizsákmányolásmentes társadalom, a szocializmus. Mi nagyon jól tudjuk, hogy az alkotó munka életeleme, levegője a béke. Ezért állunk minden tettünkkel a nemzetközi küzdőtéren a béke ügyét oly következetesen védelmező szovjet politika és kezdeményezések mellett. A Magyar Népköztársaság számára a békeharcban való helytállásnak különös jelentősége van ma, amikor Európa

szívében új támadási alapja született a háborús erőknél a bonni parlament atomfegyverkezésre hozott határozatával. Magyarország sokszor és fájdalmasan érezte a német militarizmus támadásait: éppen ezért a leghatározottabban lép fel annak újjáéledése ellen.

Számunkra nemzeti függetlenségünk, népünk életének biztonsága szempontjából felmérhetetlen jelentősége van a varsói szerződésnek, amely minden imperialista fenyegetéssel szemben a szocialista országok nagy családjának testvéri közössége, védelmi szövetsége. Az atomháború hirdetőinek, a német militarizmus újjáélesztőinek, a népek százmilliói egyre hangosabban, határozottabban megnyilvánuló békevágya mellett számolniuk kell azzal is, hogy a szocialista tábor meg tudja védelmezni a szocializmus útjára lépett népeket, építő munkájukat, hatalmas alkotásaikat!

Kedves elvtársak! Hadd búcsúzzak önöktől a szeretet és a barátság szívből jövő szavaival, hadd mondjam: a mielőbbi viszontlátásra, kedves elvtársak. Testvéreinktől búcsúzunk, akik elutaznak tőlünk, de a harcban, a munkában mégis közel maradnak hozzánk.

Kérjük önöket, vigyék magukkal pártunk, munkásosztályunk, népünk forró, testvéri üdvözlését. Adják át üdvözlünket Moszkva, az egész Szovjetunió munkásságának, parasztságának, értelmiségi dolgozóinak, az egész szovjet népnek.

Szerencsés utat, jó egészséget és sok sikert kívánunk az egész emberiség javát szolgáló munkájukhoz és nemes küzdelmükhöz.

Éljen és virágozzék a megbonthatatlan, örök barátság pártjaink, népeink, országaink között!

Éljen és győzedelmeskedjék minden akadály fölött az emberiség reménysége, a szocializmus és a béke ügye!

Szerencsés utat, kedves barátaink!

BESZÁMOLÓ

A MOSZKVAI

DOLGOZÓKNAK

*N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde
a moszkvai sportpalotában tartott nagygyűlésen*

Kedves moszkvai elvtársak!

Hadd köszönjem meg önöknek a magam, s a Magyarországon járt szovjet párt- és kormányküldöttség tagjai nevében ezt a meleg fogadtatást. Köszönjük jókívánságaikat!

Hálás vagyok Antonov elvtársnak, a Vlagyimir Iljics-gyár lakatosának, a tudósokat, az értelmiséget képviselő Trapeznikov elvtársnak, a Szovjet Tudományos Akadémia levelező tagjának és a főváros ifjúságát képviselő Kolomejceva elvtársnőnek, a moszkvai energetikai főiskola hallgatójának a hozzánk intézett kedves üdvözlő szavakért.

Csak az imént érkeztünk haza Budapestről, a Magyar Népköztársaság szép fővárosából. Nyolc napig vendégeskedtünk magyar barátainknál.

A szovjet párt- és kormányküldöttség sok városban és falun, gyárban és mezőgazdasági termelőszövetkezetben fordult meg. Találkoztunk a magyar értelmiség képviselőivel is. Ahol csak jártunk, arra kérték bennünket a magyar dolgozók, hogy adjuk át meleg testvéri üdvözlőket és jókívánságaikat a Szovjetunió népeinek.

Már elindulásunkkor meg voltunk arról győződve, hogy a magyar nép meleg baráti szeretettel fogad majd bennünket, a szovjet nép küldötteit. Hiszen népeink barátsága már több próbát kiállt, s a szép jövőért vívott közös harc tüzeiben csak még erősebb lett. Ezért a barátságért hazánk

sok ezer vitéz fia legdrágább kincsét – életét – áldozta vérént ontotta a magyar nép felszabadításáért.

Sok magyar internacionalista harcolt együtt a szovjet munkásokkal és parasztokkal a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelméért, a fiatal szovjet köztársaság erősítéséért, s halt hősi halált a polgárháború csatamezőin.

A szovjet párt- és kormányküldöttség magyarországi útját igen eredményesnek tartjuk. A magyarok igaz barátaink, harcostársaink, akik együtt küzdenek velünk a közös ügyért, a szocializmusért, a kommunizmusért.

Elvtársak! A budapesti április 4-i nagygyűlés kitörölhetetlen benyomást tett ránk. Pedig mi, moszkvaiak, hozzászoktunk a tömeggyűlésekhez, s ahogy mondani szokták, láttunk már egyet s mást. A felszabadulás 13. évfordulóján rendezett ünnepi gyűlésen vagy ötszázezer ember sereglett össze.

Megjelentek az idegen országok képviselői, a burzsoá tudósítók és fotoriporterek is. Már ott részük volt abban az „élvezetben”, hogy láthatták, mennyire összeforrtak a magyar dolgozók a Magyar Szocialista Munkáspárttal és a népi kormányval.

Ellátogattunk Szálinvárosba is. Megtekintettük a Dunai Vasművet, mely már a háború után épült. A magyar dolgozók büszkéek erre a nagy ipari létesítményre, amely szovjet tervek alapján épült, s nagyrészt a Szovjetunióban gyártott korszerű berendezéssel van felszerelve. Az ország minden részéből jött munkások dolgoznak ott, mégpedig jól és baráti szellemben. A sztálinvárosi munkásokkal való találkozásunk is igen mély benyomást hagyott bennünk.

Jártunk Tatabányán, az egyik legnagyobb magyar bányavárosban. Nyíltan, jóbarátok módján beszélgettünk a bányászokkal. Meg kell mondanom, hogy Tatabányán éppen olyanok a bányászok, mint nálunk a Donyec-medén-

cében, Moszkva környékén, Karagandában vagy más szén-medencékben. Épp olyan harcos, „belevaló” emberek, mint a mieink. Testvéreink ők. Ott, Tatabányán, beszédet is mondtam küldöttségünk nevében.

A tatabányai bányászok azt mondták nekünk, hogy testvérüknek érzik népünket és szeretik országunkat. Egy bányász odalépett hozzám és így szólt:

– Hruscsov elvtárs (oroszul beszélt), három évig harcoltam maguknál a fehérgárdisták ellen. Frunze elvtárs őrségének is tagja voltam.

Megszoritottam a kezét és megköszöntem neki, amiért legjobb fiainkkal együtt harcolt a szovjethatalomért a fehérgárdisták és a beavatkozók ellen. De nem állhattam meg, hogy meg ne mondjam neki:

– Kedves barátom, szó ami szó, derekasan harcoltál nálunk a fehérgárdisták ellen, jól őrizted Frunze elvtársat, de bezzeg gyatrán oltalmazod saját vívmányaitokat, néped vívmányait! Amikor az ellenforradalmár felkelők kihasználták a népi Magyarország korábbi vezetőinek hibáit és tévelygéseit s garázdálkodni kezdtek, ti szabadjára engedtetek ezeket a jött-menteket.

Oroszul válaszolt nekem, egy közismert erős kifejezéssel, amit jobb, ha nem ismételek meg.

– Igen – mondotta –, így volt. De még egyszer nem fordul elő. Többé nem csálnak lépre ellenségeink.

Így fogadtak bennünket Sztálinvárosban s más magyar városokban és falvakban is. Mi tudtuk, hogy a burzsoá lapok tudósítói különlegesen tálalták magyarországi utazásunkat. Előre fenték a fogukat, hogy a magyarok barátságtalanul fogadják majd a szovjet küldöttséget s jó kis botrány lesz ebből! Világraszóló botrány. A világraszóló botrány meg is lett, elvtársak, de nem mi keveredtünk bele, hanem azok, akik sötét, népellenes terveket szőttek Magyarországon.

Mi persze megértettük, hogy a magyar lakosság egy bizonyos részében kellemetlen érzések maradtak vissza az 1956. évi őszi események után. Mi, kommunisták, forradalmárok, amikor annak idején úgy döntöttünk, hogy segítséget nyújtunk a forradalmi munkás-paraszt kormánynak, a magyar munkásosztálynak, a magyar dolgozóknak, tudatában voltunk annak, mit jelent ez a lépés. Dehát, elvtársak, a magyaroknak, a mi testvéreinknek nyújtottunk segítséget. Ha ezt nem tettük volna meg, szégyenben maradtunk volna az egész munkásosztály előtt, szégyenben maradtunk volna a munkásosztály forradalmi erői előtt.

Elmondtak nekem egy esetet. Egy család a szovjet párt- és kormányküldöttség fogadtatására készült. Az apa és az anya már indulni akart, de a kisfiúk makacskodott: hogyanisne, ti elmentek, engem meg itthon hagynátok!

Megmagyarázták neki, hogy Hruscsov vezetésével szovjet küldöttség érkezett, s ők a többi munkással együtt gyűlésre mennek, ahol találkozni fognak a Szovjetunió küldötteivel. A fiú megkérdezte:

– Kinek a pártján volt Hruscsov októberben, amikor fellázadtak a fasiszták?

Megmondták neki, hogy Hruscsov a helyes oldalra állt, szembeszállt a ellenforradalommal.

– Akkor menjetek – jelentette ki a fiú.

Vörös Csepelen szintén sok munkás és munkásnő vette körül küldöttségünk tagjait. Emlékszem, egy munkásnő így szólt hozzám:

– Köszönet és hála a szovjet népnek, amiért segített, s megmentette életünket és gyermekeink életét. Adja át majd ezt az üzenetet, Hruscsov elvtárs.

Elvtársak! Néhány faluba is ellátogattunk.

Többek közt Karcagon is voltunk. A Karcagon rendezett nagygyűlésre sok paraszt, kisiparos és tisztviselő se-

reglett össze. Ezen a járási székhelyen a parasztnak kb. 80 százaléka már szövetkezeti tag. A Béke Termelőszövetkezetben érdekes beszélgetést folytattunk a szövetkezeti tagokkal. Sok faluban a parasztnak szilárdan a szövetkezeti gazdálkodás mellett vannak és a közösen dolgoznak. Igaz, országos viszonylatban még kevés parasztnak lépett be a szövetkezetekbe. De nem is kell siettetni a dolgot, inkább alaposan elő kell készíteni. Meg kell győzni a parasztnak a közös gazdálkodás előnyeiről. A parasztság hangulata igen jó. Meg kell mondani, hogy a magyar parasztság az ellenforradalmi felkelés idején támogatta a népi hatalmat; nem ült fel a provokációnak.

A dolgozó parasztság most is tevékenyen támogatja a Magyar Szocialista Munkáspárt és a kormány politikáját.

A magyar tudósokkal is találkoztunk a Tudományos Akadémián. Az a benyomásunk, hogy a magyar tudósok a népi demokratikus rendszer megbízható támaszai. Helyesen látják feladataikat, s készségesen szolgálják népüket, hajlandók tevékenyen részt venni az új élet építésében.

Igen érdekes volt ez a találkozás. A magyar tudósok jó beszédekkel mondtak. Igen meleg szavakkal emlékeztek meg a Szovjetunióról, azt mondták, hogy barátai a szovjet népnek, s a magyar és a szovjet tudósok barátságát is szóba hozták. Érdekes, hasznos beszélgetéseket folytattunk a magyar értelmiség más képviselőivel is.

Az értelmiség az alapvető osztályok közé eső réteg. Éles osztályharc idején súlyos helyzetbe kerül. Meglehet, hogy mi annak idején sok hibát követtünk el az értelmiség körében végzett munkánk során. Hiszen elsőnek kezdtük meg a szocialista forradalmat. Tapasztalatlanok voltunk a szocialista építésben. Ma már négy évtizedes a szovjethatalom. Most világosabban látjuk, hogy figyelmebben, tapintatosabban kell bánni az értelmiséggel az éles fordulat idején, amikor forradalmi változás – a tár-

sadalmi és államrend lerombolása – következik be, a hatalom a munkásosztály kezébe megy át és megszűnik a kizsákmányolás. A magyar értelmiség ma tevékenyen bekapcsolódik a szocialista építőmunkába.

Rendkívül szívélyesen fogadtak bennünket a csepeli munkások. Csepel egyetlen óriási üzem. Magyarországon a forradalom erődjének, szívének nevezik. Ez valóban így is van.

Sok ezer munkás jelent meg a csepeli nagygyűlésen. Melegen üdvözöltek bennünket, a szovjet nép képviselőit. Országunk őszinte barátainak vallották magukat. Itt megmondtam a burzsoá tudósítóknak, hogy elferdítik szavainkat. Ne sértődjenek meg, mondtam, de ez érthető is, hiszen a többségük azokat szolgálja ki, akik megfizetik, s nem lát pénzt, ha nem ír gazdái szájaíze szerint. Így van ez a kapitalista világban. Megérttem a helyzetüket, de mégiscsak meg kellett mondanom nekik.

– Nézzék csak a csepeli munkások ezreit. A szemükből olvashatják ki, hogy bennünket – szeretnek, a szocializmus ellenségeit pedig – gyűlölik. Önök azt várták, hogy no, Csepelen ízekre tépik majd Hruscsovot. Nos, láthatják, hogyan fogadják itt a szovjet küldöttséget! Vörös Csepel a szocialista Magyarország bevehetetlen erődje. Ha valaki itt a szovjet és a magyar nép erősödő barátságára ellen szólna, alighanem nehezen hordhatná el az irháját.

Nem akarom megsérteni a burzsoá újságírókat, de nem hagyhatom szó nélkül, hogy elferdítik a tényeket. Ha valaki „odasóz” nekünk, nem tehetünk úgy, mintha mi sem történt volna. Hadd tudják meg a jó urak, hogy mi nem fogunk ragaszkodni ahhoz a bibliai példabeszédhez, amely azt mondja: ha valaki megüti a te bal orcádat, tartsd oda a jobbát is! Mi inkább azt tartjuk: aki téged megüt egyszer, üsd vissza kétszer!

Elvtársak! Valahányszor a magyar dolgozókkal találkozunk, találkozásunk mindig a megbonthatatlan magyar-szovjet barátság demonstrációjává lett. A magyar munkásságot, dolgozó parasztságot és értelmiséget igen érdekli minden, ami a Szovjetunióban történik. Magyarországon rendkívül nagy a Szovjetunió tekintélye. A magyarok most megbízható barátaink, testvéreink. Tegyük meg mindent, elvtársak, hogy tovább erősítsük a szovjet és a magyar nép barátságát és együttműködését. Ez hasznára válik mind a két országnak, az egész szocialista tábornak, az egész forradalmi munkásosztálynak.

A Magyar Népköztársaság igen sikeresen építi a szocializmust. Az élet minden területén, így gazdasági téren is, felszámolta az ellenforradalmi felkelés következményeit.

A tárgyalások során újra meggyőződünk arról, hogy a magyarok a mi jó barátaink, igen tapintatos emberek. Semmit sem kértek, semmire igényt nem támasztottak, csak őszinte köszönetet mondtak segítségünkért. Valóban, a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság, a szocialista tábor minden országa erejéhez mérten segített nekik. Magyar barátaink kérésére tolmácsolom önöknek, az egész szovjet népnek a magyar dolgozók köszönetét a testvéri segítségért.

A népi Magyarország természetesen segítségre szorul. A Szovjetuniónak ezért továbbra is támogatnia kell Magyarországot, de a többi testvéri szocialista országot is, hogy mindig erős legyen a mi táborunk, s fejlett iparra, szilárd gazdaságra támaszkodjék. Akkor még biztosabb alapon nyugszik majd közös ügyünk.

Kötelességünknek tartjuk tájékoztatni önöket arról, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának, Politikai Bizottságának és a Magyar Népköztársaság kormányának tagjaival folytatott tárgyalásaink az

őszinte barátság légkörében folytak. A nyilvánosságra hozott közös szovjet–magyar közlemény is tanúsítja ezt. Csak legbensőbb barátok, testvérek között lehetséges ilyen őszinteség, ilyen mérvű kölcsönös megértés.

Meggyőződöttünk arról, hogy a magyar dolgozók a Magyar Szocialista Munkáspárt köré tömörülnek, s mérhetetlenül megnőtt a párt tekintélye. Az ország népe szilárdan áll a szocializmus talaján, erőteljesen támogatja a Magyar Szocialista Munkáspártot és Központi Bizottságát, amelynek élén Kádár János elvtárs áll.

A Magyar Szocialista Munkáspárt sikeresen javítja ki a korábbi pártvezetők által elkövetett hibákat. Márpedig tudvalevően nem kevés ilyen hiba esett.

Kádár elvtárs és más elvtársak is elmondták nekem, milyen nehéz helyzetbe kerültek a magyar dolgozók, amikor a revizionisták büntetlenül üthették fel fejüket. Megszólalt Gerő, a Központi Vezetőség titkára, s ezt meg ezt mondta; ugyanakkor a revizionista Losonczy, ugyanennek a Központi Vezetőségnek a tagja, megint mást mondott. Egyik is a párt nevében beszélt, a másik is. Kinek higgyünk, kit kövessünk? – tették fel a kérdést nemcsak a pártonkívüli munkások és parasztok, hanem a párttagok is.

Ez csak egyik jellegzetessége volt annak a helyzetnek, amelyben az ellenforradalmárok felkelésre, a népi hatalom megdöntésére szervezkedtek. A korábbi magyarországi vezetők durván megsértették a szocialista törvényességet, megtorló intézkedéseket foganatosítottak becsületes dolgozók ellen, ugyanakkor azonban ölvetett kézzel nézték, hogy a szocializmus ellenségei összeesküvést szőnek a nép ellen.

Az összes hibákat, melyeket Magyarországon elkövettek, az ellenforradalom a munkásosztály, a szocializmus ellen használta fel. A magyar elvtársak most erélyesen

hozzáláltak a korábbi párt- és államvezetés hibáinak és tévedéseinek kiküszöböléséhez. A Magyar Szocialista Munkáspárt és a forradalmi munkás-paraszt kormány vezető magvát ma állhatatos forradalmárok, a munkásosztály, a szocializmus ügyéhez hű kommunisták alkotják, akik minden erejükkel a népet szolgálják. Hűséges barátaink ők, akik szilárd internacionalista, marxista-leninista álláspontot foglalnak el, s harcolnak az imperializmus, az árulás ellen. Nem kenik el az osztályharc kérdéseit, nem keresik azok kegyeit, akik „elfekvő árujukat” a magyar nép nyakába varrva, össze szeretnék ugratni a magyar és a szovjet népet. A marxista-leninista tanítás, a forradalmi eszmék vezérlik őket. Szilárd meggyőződésük, hogy forradalmár csak az lehet, aki mindent megtesz a munkásosztály, a dolgozó nép ügyének győzelméért, a kommunizmus győzelméért. A forradalmár semmi esetre sem alkalmazkodhat az imperialistákhoz. Nem lehet egyszerre két lovat megülni. Aki megpróbálja, póruljár.

Magyarországon járva, alkalmunk volt közelebből megismerkedni számos magyar vezetővel.

Korábban alig ismertem Kádár elvtársat, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkárát. Nem találkoztam vele előbb, csak amikor már bekerült a párt- és államvezetésbe. Most nyolc napot töltötünk együtt és én meggyőződtem arról, hogy olyan elvtárs, akire nyugodtan támaszkodhat a magyar munkásosztály, nem fog csalatkozni benne. Mindig együtt fog haladni az egész forradalmi munkásosztállyal, valamennyi kommunista párttal. Rettenthetetlenül vezeti a magyar munkásosztályt a végső győzelem felé, a kommunista társadalom felépítése felé.

Tiszteletet és elismerést érdemel Münnich Ferenc elvtárs, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke. Régi párttag, aki Szovjet-Oroszországban a polgár-

háború harcmezőin a magyar internacionalista egységek soraiban harcolt a fehérgárdisták ellen. Régen ismerem őt. 1930-ban, amikor a Vörös Akadémián tanultam, ő pedig Moszkvában dolgozott, együtt részesültünk katonai kiképzésben a moszkvai proletárhadosztályban. Egy szakaszban szolgáltunk, sőt egy sátorban aludtunk. A magyar munkásosztály győzelme után, a korábbi magyar vezetők hibájából, nem akadt számára a kormányban tudásának és tapasztalatainak megfelelő pozíció. Csak most nyerte el tudásának és tapasztalatainak méltó elismerését.

Münnich elvtárs hűséges a munkásosztály ügyéhez, népe ügyéhez s teljes mértékben megérdemli mind a magyar munkásosztály támogatását, mind a mi támogatásunkat a közös ügyért vívott harcban.

Elvtársak! Az a véleményünk, hogy a Magyar Népköztársaság helyzete most igen jó. Azokban a gyárakban, ahová ellátogattunk, olyan kép fogadott bennünket, mint a mi jó üzemeinkben. Éreztük a nagy nekigyürközést, éreztük, hogy a dolgozók a békés építőmunkának kívánják szentelni minden erejüket. A magyar munkások, a magyar dolgozók békét akarnak. A magyar munkásosztály, dolgozó parasztság és értelmiség körében igen nagy tekintélynek örvend a Szovjetunió, mint olyan ország, amely erejét nem kímélve harcol a „hidegháború” megszüntetéseért, az egyetemes béke biztosításáért. A magyar nép világosan megérti, hogy a béke nem csupán a szocialista országok békés erőfeszítéseitől függ és éppen ez szükségessé teszi az éberséget.

A Szovjetunió számos építő javaslatot tett a nemzetközi feszültség enyhítésére. Egyelőre azonban nem dicsekedhetünk eredményekkel, mert a másik fél minduntalan kitér javaslataink elől, kibúvókat talál, egyre újabb és újabb akadályokat gördít korunk fő problémájának, a leszerelés kérdésének megoldása elé.

Mi meghoztuk ismeretes döntésünket a nukleáris kísérletek egyoldalú felfüggesztéséről, s felhívtuk az Amerikai Egyesült Államokat és Angliát, hogy kövessék példánkat. De ők azt mondják nekünk, hogy ellenőrzésre van szükség. Rendben van. Beleegyeztünk az ellenőrzésbe. Erre megint az a válasz, hogy még ezenkívül is szükség van egy s másra. Egyszerű dolog: a nyugati hatalmak nem akarnak megegyezni, s ezért igyekeznek olyan feltételeket kikötni, amelyeknek nem tehetünk eleget. Pedig a kérdés tökéletesen világos. Valamennyi ország tudósai kijelentették, hogy nem lehet titokban végrehajtani atom- és hidrogénbomba robbantásokat. A jelenleg rendelkezésre álló technikai eszközök segítségével minden ilyen robbantást feltétlenül észlelni lehet. Ám az Egyesült Államok vezetői továbbra is azt állították, hogy el lehet titkolni az atom- és hidrogénbomba robbantásokat. A tudósok megcáfolhatatlan adatainak nyomasztó súlya alatt azonban utóbb kénytelenek voltak beismerni, hogy a robbantások eltitkolása lehetetlen. Most azonban ennek ellenére újra kijelentik, hogy lehet titkos nukleáris robbantásokat végrehajtani. Láthatják, hogy milyen szeszélyes emberek!

A leszerelés nehéz probléma, de mi nem veszítjük el a reményt. A mi politikai vonalunk egészen világos: harcolunk a békéért, a leszerelésért, a nukleáris fegyverek eltiltásáért. A „hidegháború” megszüntetését ellenző uraknak pedig csak ennyit mondunk: megvan a kellő türelmünk; nyomás, fenyegetés nyelvén nem lehet velünk beszélni, ezzel nálunk semmit sem tudnak elérni. Nem akarunk háborút és mindent megteszünk a háború megelőzésére, de mindig harckészültségben állunk.

Őnök tudják, hogy sok európai, sőt nem is csak európai ország felett továbbra is atom- és hidrogénbombát hordozó amerikai repülőgépek repkednek. Mi ez, ha nem

bűncselekmény! Hiszen az emberek így békeidőben a megsemmisülés szörnyű veszélyének vannak kitéve. A józan ész tiltakozik az ilyen meggondolatlanság ellen. Az amerikai monopolitókések azt mondják, hogy biztonsági okokból teszik ezt. Azt hiszik, hogy mindent megtehetnek, hogy a milliárdosok előtt meg nem állhat senki, mindenkinek reszketnie kell színük előtt. Uralmuk alá rendelték sok tőkés országot. Ezeknek az országoknak ők parancsolnak és azt szeretnék, ha az egész világnak parancsolhatnának.

Csakhogy a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a szocialista tábor többi országa nem hajlik meg előttük. Ezek az országok önálló politikát folytatnak, a béke politikáját. Ellenőrzést javasolnak nekünk? Mi az ellenőrzés mellett vagyunk, csakhogy ők olyan ellenőrzést akarnak, amely beavatkozást jelentene országunk belügyeibe, szuverenitásunkat csorbítaná. Egyszóval, ha a kisujjunkt nyújtjuk nekik, az egész kezünket akarják. Mi kiállunk az ellenőrzés mellett, de megmondjuk: ne dugjátok oda az orrotokat, ahová nem kell. Indiában Gandhi szent sírjához csak az léphet, aki az ország hagyományait tiszteletben tartva, előbb leveti cipőjét és mezítláb járul a sírhoz.

Mi ott jártunk és tiszteletben tartottuk ezt a hagyományt. Nos, monopolitőkés urak, tegyék ugyanezt, ne csak saját pénzeszsákjaikat tartsák tiszteletben, hanem más népek hagyományait is. Ne felejtsek el, hogy más népeknek is van önérzetük, más népeknek is megvannak a maguk érdekei, más népek is biztosítani akarják biztonságukat.

A nyugati hatalmak vezető körei azt mondják: egyezünk meg abban, hogy hadd szálljanak a mi repülőgépeink a ti országotok felett, a ti repülőgépeitek meg a mi országunk felett. De mi nem akarunk repülni az ő

országuk felett és nem kívánjuk érezni a szagukat a mi országunk felett.

A Szovjetunió már tett megfelelő javaslatokat. Ha a nyugati hatalmak elfogadták volna ezeket, már csökkenhetett volna a nemzetközi feszültség és kialakulhatott volna a nagyobb bizalom légköre az államok között. 800–800 kilométeres légi ellenőrzési övezetet javasoltunk. De ők azt mondják nekünk, hogy ez kevés. Az imperialisták azt akarják, hogy ne legyen szovjethatalom. No de galambocskáim, mi meg azt szeretnők, ha országokban nem volna kapitalizmus. Ez azonban más kérdés, ez mind-egyik ország népének belügye.

Elvtársak! A népek minden országban békét akarnak, s nekünk minden rendelkezésünkre álló eszközzel biztosítani kell a békét. Megfélemlíteni azonban nem hagyjuk magunkat. A nyugati országok vezető körei ki akarnak fárasztani bennünket. Le akarnak győzni bennünket, ha így nem megy, hát amúgy. Azt hiszik, hogy a Szovjetunió most azért javasolja a leszerelést, mert olyan a helyzete, hogy nem talál más kiutat. Negyven éve várják, hogy idáig jussunk. Hiába várják! Ebből sohasem lesz semmi. Az örökkévalóságig várhatják, hogy lefeküdjünk előttük és kiszolgáltassuk magunkat kényüknek-kedvüknek. Nem, mi egyenlő feltételekkel, méltóságunkat megőrizve, gazdasági és erkolcsi tényezőinkre támaszkodva akarunk tárgyalni. Csak ilyen feltételekkel tárgyalhatunk.

A nyugati hatalmak vezető körei megmakacsolhatják magukat, és további akadályokat gördíthetnek a nemzetközi problémák békés rendezése elé, de minden hiába, a népek akkor is követelni fogják a „hidegháború” befejezését, s a fegyverkezési hajszá megszüntetését. Évről évre, hónapról hónapra nehezebb a „hidegháború” híveinek helyzete. Most már Angliában nemcsak a munkáspártiak,

hanem részben a konzervatívok is kijelentik: „Az oroszok nem akarnak háborút.”

Meggyőződtek már arról, hogy mi nem akarunk háborúskodni. Háborúzni annyit jelent, mint embereket ölni. Kinek van erre szüksége? Mire jó az? A háború pusztulást hoz. Gyilkolunk és bennünket gyilkolnak. Vannak más harci eszközök is az osztályellenség ellen. És itt a győzelem a munkásosztályé lesz.

Mindenki látja ma már, hogy gazdaságunk fellendülőben van, emelkedik a munkatermelékenység országunkban, növekszik az egy főre eső termelés. Amerikai urak, közeleg az idő, amikor saját szemükkel fognak meggyőződni a szovjet rendszer fölényéről. Meg fogjuk előzni az élenjáró tőkés országokat a fogyasztási cikkek egy főre eső termelésében. Mi most bizonyos számításokat végeztünk, és ennek alapján megmondhatjuk: rövid idő múltán át fogjuk ugorni a tőkés országokban felállított legmagasabb mércét is, túl fogjuk szárnyalni az Amerikai Egyesült Államok termelési színvonalát. Akkor majd mit szólnak, urak?

Az imperialisták a kommunizmussal ijesztgetik a dolgozókat. De amikor majd el fogjuk érni a termelésnek és a dolgozók anyagi jólétének legmagasabb színvonalát, a tőkés országokból hozzánk érkező emberek azt fogják mondani: hát ez a kommunizmus, ez a szovjethatalom?! Milyen együgyűek voltunk, hogy előbb nem jöttünk rá. Hiszen éppen ez az, ami a dolgozóknak kell!

Kedves elvtársak! Küldöttségünk és az egész szovjet nép nevében hadd köszönjem meg szívből a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának, Kádár elvtársnak, a Központi Bizottság első titkárának, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának, az Elnöki Tanács elnökének, Dobi elvtársnak, a népi Magyarország kormányának és Münnich elvtársnak, a Minisztertanács elnöké-

nek, minden magyar dolgozónak azt a szívélyes, ünnepi fogadtatást, amelyben a szovjet nép képviselőit részesítették. További sikereket kívánunk a dolgozó, tehetséges magyar népnek a szocializmus építéséhez.

Éljen és erősödjék a magyar–szovjet barátság!

Éljen a szocialista táborhoz tartozó országok népeinek egysége és összefogása!

Éljen a világbéke!

KÖZÖS NYILATKOZAT
A MAGYAR NÉPKÖZTÁR-
SASÁG ÉS A SZOVJETUNIO
PÁRT- ÉS KORMÁNY-
KÜLDÖTTTSÉGÉNEK
TÁRGYALÁSAIRÓL

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány meghívására április 2-től 10-ig a magyar párt- és kormányküldöttség múlt évben a Szovjetunióban tett útja viszonzásául a Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége látogatást tett a Magyar Népköztársaságban N. Sz. Hruscsov-nak, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága első titkárának, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének vezetésével.

A látogatás idején tárgyalások folytak a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége, valamint a Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége között.

A tárgyalásokon részt vett:

a Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége;

Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkára, államminiszter (a küldöttség vezetője); dr. Münnich Ferenc, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke; Marosán György, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára; Kállai Gyula, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára; Kiss Károly, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára; Somogyi Miklós, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnöke; Fock Jenő, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Köz-

ponti Bizottság titkára és dr. Sík Endre, a Magyar Népköztársaság külügyminisztere.

A Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége.

N. Sz. Hruscsov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának első titkára, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke (a küldöttség vezetője); F. R. Kozlov, az SZKP Központi Bizottsága elnökségének tagja, a Szovjetunió Minisztertanácsának első elnökhelyettese; A. A. Gromiko, a Szovjetunió külügyminisztere; V. V. Grisin, a Szovjet Szakszervezetek Központi Tanácsának elnöke; P. J. Seleszt, Ukrajna Kommunista Pártja kijevi területi bizottságának első titkára; A. P. Bojkova, az SZKP leningrádi városi bizottságának másodtitkára és J. I. Gromov, a Szovjetunió magyarországi nagykövete.

A tárgyalásokat mindvégig a szívélyes barátság légköre és a teljes egyetértés jellemezte.

A Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége részt vett a Magyarország nemzeti ünnepe – a fasiszta iga alól történt felszabadulása 13. évfordulója – alkalmából rendezett országos ünnepségeken, meglátogatott ipari üzeme- ket, tudományos intézményeket és termelőszövetkeze- ket, járt az ország különböző városaiban és falvaiban.

A Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége magyarországi látogatása idején számos ízben találkozott és folytatott baráti beszélgetést párt- és állami vezetőkkel, közéleti személyiségekkel, munkásokkal, parasztokkal, értelmiségiekkel. E találkozókön és beszélgetéseken őszinte véleménycsere folyt a két ország baráti, testvéri kapcsolatainak fejlődését és további megerősödését érintő különböző kérdésekről.

A Szovjetunió párt- és kormányküldöttségének alkalma volt meggyőződni a magyar dolgozók növekvő politikai aktivitásáról és munkalendületéről. Mindez arról tanúskodik, hogy a magyar dolgozók rendíthetetlenül hisz-

nek a szocializmus nagy eszméjében és eltökélték, hogy szorosan összefogva a szocialista tábor többi országával, felépítik hazájuk boldog jövőjét. A küldöttség személyesen is meggyőződött arról, hogy a magyar dolgozóknak mélyen él a barátság a szovjet nép iránt és őszintén kívánják, hogy fejlődjenek és erősödjenek a magyar-szovjet kapcsolatok a testvéri kölcsönös segítség és a proletár internacionalizmus magasztos elvei alapján.

A szovjet küldöttségnek a Magyar Népköztársaságban alkalma volt megismerkedni azokkal a nagy sikerekkel, amelyeket a magyar nép a háború utáni években, majd pedig az ellenforradalmi felkelés következményeinek felszámolásáért és a népi hatalom megerősítéséért vívott harcában elért.

A Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége a maga részéről szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a Szovjetunió politikai és erkölcsi támogatása jelentős mértékben hozzájárult az ellenforradalom következményeinek gyors felszámolásához, anyagi segítsége pedig hozzásegítette a Magyar Népköztársaság kormányát ahhoz, hogy igen rövid idő alatt úrrá legyen a gazdasági nehézségeken, elhárítsa a munkanélküliség veszélyét és elkerülje az inflációt.

A tárgyalásokon a küldöttségek tájékoztatták egymást pártjuk és országuk belső kérdéseiről, eszmecserét folytattak a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió baráti kapcsolatainak továbbfejlesztését szolgáló lépésekről, a nemzetközi helyzetről és a békeharc időszakú problémáiról. A küldöttségek az eszmecsere alapján megállapították, hogy nézeteik valamennyi megtárgyalt kérdésben teljesen azonosak.

A tárgyalásokon a felek megaláztatással szögezték le, hogy az 1957 március 28-i közös nyilatkozatukban foglaltak végrehajtása előmozdította a két ország testvéri kapcso-

latainak elmélyülését, a magyar és a szovjet nép barátságának erősödését. A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió baráti kapcsolatainak és együttműködésének elmélyítése céljából több fontos megállapodást írtak alá. Létrejött a Magyarország területén ideiglenesen tartózkodó szovjet csapatok jogi helyzetére vonatkozó egyezmény, a kettős állampolgárságú személyek állampolgárságának rendezéséről szóló egyezmény és a konzuli egyezmény. Előkészületben van több más, a két ország kapcsolatait érintő egyezmény.

A felek nagy megelégedéssel szögezték le, hogy a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió gazdasági együttműködése az 1957 március 28-i közös nyilatkozatban foglaltak szellemében eredményesen fejlődik. A közös nyilatkozatnak megfelelően aláírták az 1958–60. évi hosszúlejáratú áruszállítási egyezményt, amely biztosítja Magyarország ipari kapacitásának kihasználását és megfelelő magyar iparcikkek exportját a Szovjetunióba.

A hosszúlejáratú kereskedelmi egyezmény a kölcsönös áruszállítások további növelését irányozza elő. A magyar kormány kérésére a szovjet kormány a magyar népgazdaság további fejlődését elősegítendő, kiegészítő gazdasági segílyt nyújt kohászati, gépgyártási, elektrotechnikai, vegyi, olaj- és könnyűipari és más ipari és közlekedési üzemek építéséhez és rekonstrukciójához.

Hosszú időre szóló megállapodást kötöttek és ennek alapján bővítik a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió iparának tudományos és műszaki együttműködését az erős- és gyengeáramú berendezések, műszerek és dielelmotorok gyártásában.

A küldöttségek hangsúlyozzák, hogy népgazdaságuk fellendítése, népeik életszínvonalának további emelése végett fokozottabban össze kell hangolniuk népgazdaságfejlesztési terveiket országaik lehetőségeinek és gazdaságuk

fejlesztési távlatainak legmesszebbmenő figyelembevételével.

A felek nagy meglelégedéssel állapítják meg, hogy a két ország tudományos és kulturális kapcsolatai eredményesen és gyümölcsözően fejlődnek. A tudományos és kulturális kapcsolatok fejlesztésében elért sikerek nagymértékben hozzájárultak a magyar és szovjet nép barátságának elmélyítéséhez, és egyben gazdagították mindkét nép kultúráját. 1957-ben a magyar tudományos és kulturális élet számos képviselője járt a Szovjetunióban. Nagy számban érkeztek Magyarországra is a szovjet tudomány és kultúra ismert művelői. E látogatások lehetővé teszik a két ország gazdag tudományos és kulturális örökségének kölcsönös megismerését, ami előtt a szocializmus viszonyai között korlátlan távlatok nyílnak. A kulturális és tudományos kapcsolatok további fejlesztése érdekében aláírták az 1958. évi kulturális munkatervet, és a két ország tudományos akadémiájának megállapodását.

A felek nagyra értékelik a Magyar Népköztársaságban és a Szovjetunióban működő baráti társaságok munkáját a két nép kulturális kapcsolatainak bővítése szempontjából és kijelentik, hogy ezeknek a szervezeteknek minden támogatást megadnak.

A tárgyalások folyamán a nézetek teljes azonossága nyilvánult meg a védelmi jellegű varsói szerződés szerepét és jelentőségét illetően; ez a szerződés a benne résztvevő országok biztonságának fontos tényezője az agresszív észak-atlanti tömb mind fokozódó háborús készülődéseivel szemben.

A felek tárgyalásaikon egyöntetűen leszögezték, hogy minden szocialista ország nemzeti függetlenségének és szuverenitásának legfőbb biztosítóka a szocialista államok egységes táborba való szoros tömörülése a kölcsönös testvéri segítség, a teljes egyenjogúság, a területi sérthe-

telenség, az állami függetlenség és szuverenitás, az egymás belügyeibe való be nem avatkozás elveinek tiszteletbentartása alapján. A szocialista államok szolidaritása egyetlen állam ellen sem irányul, hanem az összes népek érdekeit szolgálja, mert fékezi az imperialista körök agresszív törekvéseit és támogatja a béke és haladás nap mint nap növekvő erőit.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió külpolitikai téren, az egyetemes béke megszilárdítása érdekében, ezután is a hatalmas szocialista tábor összefogásának és további megerősítésének feladataiból indul ki. Semmilyen erő nem képes megbontani ezt az egységet, amely a marxizmus-leninizmus közös nagy eszméin, a kommunista társadalom felépítésének közös célján és a szocialista országoknak azon elszántságán alapul, hogy visszavernek minden kísérletet, amely zavarni próbálná népeik békés építőmunkáját.

A tárgyalásokon megállapítást nyert, hogy mindkét fél azonos álláspontot foglal el a jelenlegi nemzetközi helyzet minden kérdésében.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió, híven a kommunista és munkáspártok által 1957 novemberében Moszkvában aláírt nyilatkozat és békekiáltvány elveihez és eszméihez, legfontosabb feladatának tartja, hogy minden erővel elősegítse a béke összes erőinek összefogását a népek valódi biztonságáért, az új háború veszélyének elhárításáért vívott harcban.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió megállapítja: a mai nemzetközi helyzet legfőbb problémája továbbra is az, hogy megállapodás jöjjön létre a nemzetközi feszültség enyhítését, a fegyverkezési hajsza megszüntetését, és a mi századunkban az emberiséget súlyos következményekkel fenyegető háború veszélyének elhárítását szolgáló konkrét és halasztást nem tűrő intézkedé-

sekről. A két küldöttség kifejezte azt a mélységes meggyőződését, hogy e téren fontos lépés lenne a vezető államférfiak értekezletének a közeljövőben való összehívása, a kormányfők részvételével.

A Szovjetunió kormánya által a legmagasabb szintű tárgyalásokon megvitatásra javasolt kérdések pozitív megoldása megfelelő alap lehetne hathatós európai kollektív biztonsági rendszer létrehozásának. Ennek különös jelentősége van a béke védelme szempontjából, hiszen Európa az elmúlt fél évszázadban két ízben is véres és az európai népeknek mérhetetlen szenvedéseket okozó háborúk keletkezésének tűzfészke volt. Ebből a szempontból különösen nagy jelentőségű lenne, ha megkötnék az észak-atlanti tömb és a Varsói Szerződés Szervezete országainak meg nem támadási szerződését. A jelen körülmények között, amikor a népek állhatatosan követelik a legfontosabb nemzetközi problémák rendezését előmozdító intézkedéseket, e megállapodás lehetővé tenné, hogy megkezdődjék az államok viszonyában meglevő feszültség csökkentése, s megtörténjék a kellő fordulat a nemzetközi kapcsolatok kialakulásában.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió kijelenti, hogy határozottan törekedni fog a sürgető nemzetközi problémák megoldásra érett kérdéseinek rendezésére, így az atom- és hidrogénfegyver-kísérletek azonnali és általános beszüntetésére, a Németország, valamint más, az Észak-Atlanti Szövetséghez és a varsói szerződéshez tartozó államok területén tartózkodó külföldi csapatok létszámának csökkentésére, a közép-európai nukleáris és rakétafegyvermentes övezet létrehozására.

A Magyar Népköztársaság küldöttsége történelmi jelentőségűnek tartja a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének azt a döntését, amellyel egyoldalúan beszünteti az atom- és hidrogénfegyver-kísérleteket. Ez a mélységesen humá-

nus lépés, melyet a népek békéjéért való aggodás sugallt, s amelynek célja az emberek egészségét fenyegető atom- és hidrogénfegyver-kísérletek veszélyének megszüntetése, megfelel a népek létfontosságú érdekeinek, és felbecsülhetetlen hozzájárulást jelent a kívánatos nemzetközi bizalom megteremtéséhez. Ez a döntés megnyitja a lehetőséget annak, hogy minden állam örökre beszüntesse az atom- és hidrogénfegyver-kísérleteket.

A két fél kifejezi azt a reményét, hogy a nukleáris fegyverrel rendelkező más hatalmak is haladéktalanul beszüntetik az atom- és hidrogénfegyverekkel folytatott kísérleti robbantásokat és ezzel maguk is hozzájárulnak a népek közötti béke megszilárdításának nagy ügyéhez.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió síkraszáll a leszerelés ügyét szolgáló konkrét intézkedésekért és erélyesen elítéli az észak-atlanti tömb tagállamai által folytatott fegyverkezési versenyt és háborús készülődést. Elítélik az észak-atlanti tömb tagállamainak minden arra irányuló kísérletét, hogy a leszerelés kérdésének megvitatása kapcsán olyan feltételek elfogadását erőszakolják, amelyek sértik a Szovjetunió és a többi szocialista állam biztonságát, ugyanakkor még inkább szabad kezet nyújtanak az észak-atlanti tömb részvevőinek az agresszív háborús politika megvalósításához. A két ország továbbra is határozottan szembeszáll a hidegháborúval és annak minden megnyilvánulási formájával és harcol az egyes országok által folytatott háborús propaganda megszüntetéséért, a nemzetközi gazdasági kapcsolatok és a nemzetközi kereskedelem szabad fejlődéséért, ami az államok közötti bizalom megerősítésének legszilárdabb alapja.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió következetes híve az idegen területeken levő katonai támaszpontok felszámolásának, minthogy a támaszpontok létezése a nemzetközi viszonyokat mérgező gyanakvás és bizalmat-

lanság egyik fő oka. A két fél kénytelen komoly aggodalmát kifejezni amiatt, hogy a Német Szövetségi Köztársaság szövetségi gyűlése felhatalmazta a szövetségi kormányt Nyugat-Németország hadseregének atom- és hidrogénfegyverekkel való felszerelésére. A felek kifejezik aggodalmukat amiatt is, hogy Nyugat-Németország területén előkészületek folynak külföldi atom- és rakétatámaszpontok elhelyezésére, minthogy Nyugat-Németország e politikájának eredményeként Európában kialakuló légkör sokban hasonlít ahhoz, amelyet a hitlerista Németország teremtett a második világháborúra való felkészülése idején. A felek remélik, hogy Nyugat-Németországban lesznek erők, amelyek nem engedik meg, hogy országukat az atomháború előkészítésének veszélyes útjára sodorják; a háború pusztító tüze elsősorban Nyugat-Németország területén söpörne végig.

A két küldöttség kijelenti, hogy Németország egyesítésének ügye teljesen a két szuverén német állam, a Német Demokratikus Köztársaság és a Német Szövetségi Köztársaság hatáskörébe tartozik és hogy Németország békés egyesítéséhez az első lépés – mint azt a Német Demokratikus Köztársaság kormánya javasolja – a német konföderáció létrehozása lenne. A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió teljes mértékben támogatja az NDK e javaslatát.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió úgy véli, hogy a tudomány és technika hatalmas eredményei, amelyek a Szovjetunió által fellőtt első mesterséges holdakban fejeződtek ki, a nemzetközi együttműködés korábban nem létezett új lehetőségeit tárják fel a természet törvényeinek az egész emberiség javát szolgáló megismerése terén. Mindkét fél úgy látja, hogy a kozmikus térségek katonai célokra való felhasználásának megtiltásáról és az idegen területeken levő külföldi katonai támaszpontok fel-

számlálásáról kötendő megállapodás – amint ezt a Szovjetunió javasolja – nemcsak a kozmikus térség tanulmányozása területén folytatandó széleskörű nemzetközi együttműködéshez nyitna utat, hanem egyben olyan jelentős lépés volna, amely elősegítené a lefegyverzés egész problémájának megoldását.

A küldöttségek ismét kifejezik a Magyar Népköztársaságnak és a Szovjetuniónak azt a szilárd elszántságát, hogy erélyes harcot folytatnak az államok közötti ellenségeskedés élesztésében érdekelt körök minden arra irányuló próbálkozása ellen, hogy a nemzetközi légkört olyan provokatív kérdések felvetésével mérgezzék, mint a kelet-európai országokban fennálló helyzet kérdése. A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió határozottan leszögezi, hogy a népi demokratikus országok államrendje nem lehet vita tárgya nemzetközi értekezleteken – mint ahogyan nem lehet az bármely más szuverén állam esetében sem –, mivel ezt a kérdést ezen országok népei már régen eldöntötték, amikor határozottan és véglegesen ráléptek a szocializmus építésének útjára. A népi demokratikus országok helyzetének megvitatását erőszakoló kísérletek mindkét fél véleménye szerint összeegyeztethetetlenek az Egyesült Nemzetek Szervezetének alapokmányában kifejtett elvekkel és megengedhetetlen beavatkozást jelentenek szuverén országok belügyeibe. A felek határozottan visszautasítják az ilyenfajta, a béke ügyére ártalmas kísérleteket.

A kelet-európai népi demokratikus országokban fennálló helyzet kérdésének felvetését, valamint azt a követelést, hogy nemzetközi értekezleten vitassák meg Németország egyesítésének kérdését – ami a két szuverén német állam illetékességébe tartozik –, nem lehet másnak tekinteni, mint arra irányuló kísérletnek, hogy megghiúsítsák a hidegháború felszámolásáról és a fegyverkezési

hajsza megszüntetéséről szóló megállapodás létrejöttét. Nem lehet másként értékelni, mint olyan kísérletnek, hogy megghiúsítsák a legmagasabb színvonalú értekezlet összehívását, aminek célja az esztelen fegyverkezési hajsza megszüntetése, és a háborús veszély kiküszöbölése halaszt-hatatlan kérdéseinek megvitatása. Csak olyan törekvésnek lehet tekinteni, hogy a népeket a holnaptól való rettegésben tartsák, fokozzák az ellenségeskedést és a gyanak-vást az államok között, szítsák a háborús pszichózist, s ugyanakkor egyesek hatalmas profitot húzzanak a katonai szállításokból.

A küldöttségek kijelentették, hogy a Magyar Népköz-társaság és a Szovjetunió teljes mértékben együttérez a nemzeti felszabadulásukért harcoló gyarmati és függő or-szágok népeivel, s meggyőződésük, hogy a gyarmati rendszernek – egyes országok mások feletti uralmának – pusztulása feltartóztathatatlan történelmi folyamat.

A Magyar Népköztársaság párt- és kormányküldöttsége kijelenti: a Magyar Népköztársaság kormánya arra tö-rekszik, hogy helyreállítsa, illetőleg megteremtse a nor-mális viszonyt minden országgal, amely ezt kívánja. A küldöttség nagy fontosságot tulajdonít azoknak a lépések-nek, amelyeket a Magyar Népköztársaság a szomszédos Ausztriával való kapcsolatainak megjavítása érdekében tesz, mivel Magyarország és Ausztria együttműködése, amennyiben egymás szuverenitásának és a belügyekbe való be nem avatkozás elvének következetes tiszteletben tartásán alapul, hozzájárulás lenne az európai béke és biztonság megteremtéséhez. A Magyar Népköztársaság kormányának ezen álláspontja a Szovjetunió párt- és kor-mányküldöttségének teljes megértésével találkozott.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió párt- és kormányküldöttsége kifejezi azt a határozott meggyőző-dését, hogy a népek közötti béke megőrzésének és megszi-

lárditásának nemes céljai, a „hidegháború” és a fegyverkezési hajszja megszüntetése, az összes – kis és nagy – államok együttműködésének kiszélesítése megvalósítható, ha társadalmi rendszerükre való tekintet nélkül betartják az államok békés egymás mellett élésének elvét, amely már széleskörű nemzetközi elismerésre talált.

A szovjet párt- és kormányküldöttség magyarországi tartózkodása idején a Magyar Szocialista Munkáspárt és a Szovjetunió Kommunista Pártja képviselői között széleskörű eszmecsere folyt a két párt kapcsolatait érintő kérdésekről. A szívélyes baráti légkörben lefolyt megbeszéléseken a két párt között az összes megtárgyalt kérdésekben teljes egyetértés nyilvánult meg.

A két párt képviselői megállapították, hogy az MSZMP és az SZKP együttműködése teljes egészében a Magyar Szocialista Munkáspárt és a Szovjetunió Kommunista Pártja küldöttségének tárgyalásairól 1957 március 28-án Moszkvában aláírt nyilatkozat alapján fejlődik. Az elmúlt időszakban a két párt kapcsolatai még jobban megerősödtek és jelenleg az MSZMP és az SZKP állandó kapcsolatban vannak, hogy tájékoztassák egymást a kölcsönös érdeklődésre számot tartó legfontosabb kérdésekről.

Az MSZMP és az SZKP képviselői egyöntetűen leszögezték: a Magyar Népköztársaság gazdasági és belpolitikai helyzetének gyors konszolidációja annak köszönhető, hogy az MSZMP a marxizmus-leninizmus megingathatatlan elvein alapuló helyes politikát folytat. Ez a politika teljes mértékben megfelel a magyar dolgozó nép alapvető érdekeinek és óhajának, alkotóan egyezteteti össze a szocialista forradalom és a szocialista építés általános törvényszerűségeit a Magyar Népköztársaság fejlődésének konkrét történelmi feltételeivel.

Az MSZMP és az SZKP képviselőinek termékeny eszmecseréje a testvéri kommunista és munkáspártok kétol-

dalú tanácskozásainak feltétlen hasznosságát bizonyítja. A felek hangsúlyozzák, hogy a pártjaikat érdeklő kérdések közös megbeszélése végett a jövőben is találkozni kívánnak. Emellett a két párt képviselőinek véleménye szerint a nemzetközi kommunista és munkásmozgalom érdeke szempontjából hasznos megszervezni a testvéri kommunista és munkáspártok képviselőinek többoldalú, időnkénti találkozóit is. A két küldöttség úgy véli, hogy a testvérpártok képviselőinek 1957 novemberi moszkvai értekezletei nagymértékben hozzájárultak a nemzetközi kommunista mozgalom egységéhez és összekovácsoltságához, valamint a népek közötti béke megvédéséhez.

A két párt képviselői hangsúlyozzák a kommunista és munkásmozgalomban mutatkozó opportunistá áramlatok elleni harc, és a marxista-leninista tanok eszmei tisztaságáért folyó harc nagy fontosságát.

A jelen körülmények között, amikor az imperialista reakció különös erőfeszítéseket tesz, hogy meggyengítse a kommunista és munkáspártokat, aláássa azok egységét, meggyengítse összekovácsoltságukat és szilárdságukat, a reakció egyik fő fegyvere a revizionizmus különböző áramlatainak támogatása a kommunista és munkáspártokon belül, hogy így fékezze a kommunista eszmék mindinkább növekvő befolyását a világ népeire. Ezért mindkét párt kötelességének tartja, hogy határozott harcot folytasson a revizionizmus, mint a párt egységét fenyegető veszély ellen.

A Magyar Szocialista Munkáspárt és a Szovjetunió Kommunista Pártja képviselői rámutatnak arra a veszélyre is, amelyet a dogmatizmus és a szektásság jelent a kommunista és munkásmozgalomban, minthogy ezek a jelenségek gátolják a marxista-leninista elmélet fejlődését, annak konkrét viszonyokra való alkalmazását és betűragással helyettesítik az egyes országokban fennálló konk

rét körülmények tanulmányozását. A dogmatizmus és a szektásság elszakítja a pártot a tömegektől, ami semmi esetre sem vezethet a munkásosztály s a szocializmus ügyének győzelméhez.

A Magyar Szocialista Munkáspárt és a Szovjetunió Kommunista Pártja kifejezi a proletár internacionalizmus lenini elveihez való tántoríthatatlan hűségét és kijelenti, hogy a két párt a jövőben is elszánt harcot folytat az ellenség arra irányuló kísérletei ellen, hogy a nacionalizmust a népek közötti ellenségeskedésre és gyűlöletkelésre használja fel.

A tárgyalások folyamán a két párt képviselői megvitaták a Magyar Szocialista Munkáspárt és a Szovjetunió Kommunista Pártja testvéri kapcsolatainak további bővítését célzó konkrét intézkedéseket.

A Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió párt- és kormányküldöttségei teljes megelégedésüket fejezték ki a tárgyalások eredményeivel kapcsolatban és megállapították, hogy megvan minden lehetősége a két ország közötti baráti együttműködés továbbfejlesztésének a politika, a gazdaság és a kultúra minden területén. Kifejezték szilárd elhatározásukat, hogy népeik javára a jövőben is fejleszteni fogják kapcsolataikat, ami tovább erősíti a szocialista tábor országainak testvéri összefogását és hozzájárul a világbéke megszilárdításához.

Budapest, 1958 április 9-én.

KÁDÁR JÁNOS,

a Magyar Szocialista Munkáspárt
Központi Bizottságának első titkára,
államminiszter

N. SZ. HRUSCSOV,

a Szovjetunió Kommunista Pártja
Központi Bizottságának első titkára,
a Szovjetunió Minisztertanácsának
elnöke

1958 április 9-én az Országház Munkácsy-termében ünnepélyesen aláírták a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió párt- és kormánykudótsééének tárgyalásairól szoló kozos nyilatkozatot.

A kozos nyilatkozatot magyar részről Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt Közpointi Bizottságának első titkára, államminiszter, szovjet részről N. Sz. Hruscsov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Közpointi Bizottságának első titkára, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke írta alá.

A nyilatkozat aláírásánál jelen volt Dobi István, a Magyar Népköztársaság Elnoki Tanácsának elnöke, dr. Münich Ferenc, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke, Biszku Béla, Fock Jenő, Kállai Gyula, Kiss Károly, Marosán György, Rónai Sándor, Somogyi Miklós, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjai, Komócsin Zoltán és Nemes Dezső, a Politikai Bizottság póttagjai. Ott volt az Elnoki Tanács több tagja, dr. Sik Endre külügyminiszter és a kormány több más tagja, Szilágyi Dezső, az MSZMP Közpointi Bizottsága nemzetközi kapcsolatok osztályának vezetője és Szirmai István, az MSZMP Közpointi Bizottságának tagjai, Gyáros László, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány Tájékoztatási Hivatalának elnöke, Sebes István külügyminiszterhelyettes.

Szovjet részről jelen volt F. R. Kozlov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Közpointi Bizottsága Elnökségének tagja, a Szovjetunió Minisztertanácsának első elnökhelyet-

tese, A. A. Gromiko, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának tagja, a Szovjetunió külügyminisztere, V. V. Grisin, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának tagja, a Szovjet Szakszervezetek Központi Tanácsának elnöke, P. J. Seleszt, Ukrajna Kommunista Pártja Központi Bizottságának tagja, a Kijev területi pártbizottság első titkára, A. P. Bojkova, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Revíziós Bizottságának tagja, a leningrádi városi pártbizottság másodtitkára, J. I. Gromov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának póttagja, a Szovjetunió magyarországi nagykövete.

Jelen volt az aláírásnál L. Sz. Iljicsov, a Szovjetunió Külügyminisztériuma kollégiumának tagja, P. Sz. Gyeduskin, a Szovjetunió Külügyminisztériuma V. európai osztályának vezetője, Sz. F. Molocskov, a Szovjetunió Külügyminisztériuma protokoll osztályának vezetője, V. Sz. Bajkov és J. N. Csernyakov, a Szovjetunió budapesti nagykövetségnek tanácsosai.

<i>Kiadói előszó</i>	5
<i>A Ferihegyi repülőtéren</i>	
Kádár János elvtárs üdvözlőbeszéde	9
N. Sz. Hruscsov elvtárs üdvözlőbeszéde ..	13
<i>Diszünnepség az Operaházban</i>	
Dr. Münnich Ferenc elvtárs beszéde . . .	19
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde .. .	31
<i>Az április 4-i nagygyűlés</i>	
Kádár János elvtárs beszéde .. .	51
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde . . .	63
<i>Fogadás az Országházban</i>	
Dobi István elvtárs pohárköszöntője .	77
F. R. Kozlov elvtárs pohárköszöntője ..	81
<i>Sztálinváros</i>	
F. R. Kozlov elvtárs beszéde	87
<i>Cegléd</i>	
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde ..	97
<i>Szolnok</i>	
F. R. Kozlov elvtárs beszéde	109
<i>Karcag</i>	
P. J. Seleszt elvtárs beszéde	113
<i>Tatabánya</i>	
Kádár János elvtárs beszéde .. .	117
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde .. .	119

Szeged

F. R. Kozlov elvtárs beszéde	131
--	-----

Fogadás a szovjet nagykövetségen

Dr. Münnich Ferenc elvtárs pohárköszöntője	141
N. Sz. Hruscsov elvtárs pohárköszöntője . . .	143

Találkozó az értelmiség képviselőivel

Rusznay István elvtárs beszéde	147
Kállai Gyula elvtárs beszéde	149
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde	152

Nagygyűlés Csepelen

Kádár János elvtárs beszéde	167
N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde	172

Lenin Kohászati Művek – Diósgyőr

F. R. Kozlov elvtárs beszéde	189
--	-----

Búcsúzás

N. Sz. Hruscsov elvtárs beszéde	195
Kádár János elvtárs beszéde	198

Beszámoló a moszkvai dolgozóknak

201

Közös nyilatkozat

219

A szedést 1958 IV. 25-én kezdték meg. Megjelenik 1958 V. 15-én,
2000 példányban. Tartalmaz 10 szerk. ívet. Terjedelem 13 (A/5) ív.

16069. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi utca 28.

Felelős vezető: Vértés Ferenc.